

ERICH VON DÄNIKEN, PLANE-TA LHÁŘŮ.

ROZHODNUTÍ.

Jeho existence naprosto nepřípadala v úvahu. Vlastně to byl anachronismus. Z vědeckého pohledu neměl Tomy na světě vůbec co dělat, ale přesto tu byl. Naprosto reálný a v lidském těle. Ať už si věda říká co chce. Tomy každopádně žil několik týdnů mezi námi, a to stačilo k navázání mnoha mezilidských vztahů. Nebyl jsem konečně jediný, kdo Tomyho znal. Musím poznamenat, že jeho známí věděli to, co jsem věděl i já. A ti, kteří k zasvěcencům nepatřili, si vůbec nevšimli, kým Tomy ve skutečnosti byl.

Někdy, v tichých okamžicích se sklenkou červeného vína v ruce, jsem dostával strach, že se mi Tomy a jeho příběh jen zdál. Ale Tomy nebyl duch vždyť Doma mi ho připomínal jeho pokoj, nábytek a dokonce i nádobí. Pokud na vás ze všech koutů vyskakují vzpomínky, můžete minulosti těžko uniknout. Takže jsem hledal nějaké vysvětlení, proč na něj musím stále myslet ale současně jsem téměř bolestně pocíťoval, že by mě Tomy pokáral.

Řekl jsem Mariovi, barmanovi z hotelu Souvretta-House, že jsem přijel změnit prostředí,

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

protože si myslím, že by mi to mohlo udělat dobře. Povětrí ve Svatém Mořici by k tomuto účelu mělo být přesně to pravé.

„To jste se rozhodl dobře,“ prohlásil Mario a vyprávěl mi o několika případech, které se mu za těch třicet let, co pracuje v hotelu Souvretta-House, přihodily. Během jeho líčení jsem skutečně cítil, že se mi začíná nějak lépe dýchat.

Většina hostů v tuto večerní dobu ještě klábosila v jídelně, a tak jsem Maria pozval na sklenku šampaňského. Odmítl, protože mu právě začínala služba.

Proti barovým stoličkám vykukovala za baterií láhví zrcadla. O tři hodiny později se na mne odtamtud usmál vyšetřující soudce ze Solothurnu. Požádal jsem: „Mario, pošli toho pána pryč!“ Barman ale nikoho neviděl a rovněž jeho pomocník mě ujišťoval, že tam nikdo není.

Ted', chvíli před jedenáctou hodinou dopoledne, kdy dole na kluzišti vytáčely krasobruslařky své první piruety, mi bylo velmi trapné, že jsem včera v noci mrštil do zrcadla svou sklenkou. Každopádně ten šklebící se obličej po třeskotu skla zmizel. Mariovi jsem se ihned omluvil a velkoryse ho za tu nepříjemnost odškodnil. Později se omluvím i řediteli hotelu a řeknu mu, že si své impulzivní chování nedokážu vysvětlit, nejspíš to bylo přepracováním. V okamžiku, kdy jsem si tuto výmluvu promýšlel, jsem ucítil dech, který jsem po několik týdnů cítil, když mi při práci u psacího stolu Tomy nahlížel přes rameno. Přímo jsem slyšel, jak posměšně říká: „Erichu, Ihát je zbytečné.“

To je skvělé! Co ale mám dělat, když nemohu s

pravdou ven, protože je příliš fantastická a neuvěřitelná?

Ředitel hotelu mi můj exces nezazlival, jen vyjádřil zdvořilé přesvědčení, že se nic podobného už nebude opakovat. Slíbil jsem mu to rukoudáním a neměl jsem pocit, že bych přitom lhal.

Mezitím se škvírou skrz mraky prodralo několik slunečních paprsků. Seděl jsem u šálku silného černého čaje, pokoušel se promyslet svou situaci a získat nad sebou kontrolu.

Přesně před dvěma dny mi vyšetřující soudce ze Solothurnu oznámil, že mě prozatím k dalším výpovědím nepotřebuje. Prozatím. V takových případech člověk stejně neví, co se ještě může stát. Celé dny se mě vyptávali – znalci, soudní lékaři, detektivové a samozřejmě i onen umíněný vyšetřující soudce. Kellerhans se ten chlapík jmenuje. Hans je Honza a Keller znamená sklep. Takže Honza ze sklepa. Všichni chtěli znát podrobnosti o mé příhodě a nakonec jsem mohl být rád, že jsem neskončil ve vazbě. Vypovídal jsem při každém výslechu pravdivě, nikdo mi ale nevěřil jediné slovo. Ani když Marc, který byl při tom všem od samého začátku, mé výpovědi během oddělených výslechů do posledního písmenka potvrdil. Podporovala mne i manželka Elisabeth. Jejich nedůvěra mě velmi rozčilovala. To se snad dá pochopit. I vyslychající úředníci měli pro můj vztek pochopení. Na druhé straně já zase chápal je, protože to, co jsem zažil, se vlastně odehrát nemohlo. Kdopak by taky uvěřil, že se u mne z ničeho nic materializoval nějaký člověk bůhví odkud, několik týdnů u nás žil, každý ho mohl

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

vidět, mluvit s ním, dotýkat se ho, a nakonec zase stejně záhadně zmizel. Dokázali byste něco takového pochopit? A přesto je to čistá pravda.

S odborníky, kteří mě každodenně zkoumali, jsem zažil groteskní situace. Tvářili se, že mi věří, ale samozřejmě opak byl pravdou. K čemu mi byly části oblečení, náramkové hodinky, boty, spodní prádlo a třeba i otisky prstů, když majitel všech těchto věcí po sobě nezanechal svou mrtvou tělesnou schránku? Ostatně, i kdyby tady mrtvola zůstala, patřila by někomu, kdo se nenarodil na zemi, a přesto byl člověkem. Taková mrtvola by nemohla být identifikována pomocí rodného ani křestního listu, neměla by školní vysvědčení a nedisponovala by pozemskou minulostí, pokud odhlédneme od těch týdnů, které Tomy strávil u nás. Úředníci tedy zabavili alespoň Tomyho dopis, načmáraný modrou propiskou rukopisem, jenž se zpropadeně nápadně podobal mému. To celou záležitost ještě více komplikovalo. Dopis byl adresován naší služebné Edith a policie na něm našla Tomyho otisky prstů. Neskutečné bylo, že Tomy je měl přesně stejně jako já. Nic takového ovšem není možné. Každý člověk má své vlastní a nezaměnitelné otisky. Jen já a Tomy ne! Vyšetřující soudce mi těmi otisky mával před nosem. Tomyho a mými. Byly identické.

„Takže ta neexistující mrtvola jste vy!“ ječel na mě a já na něj řval neméně silně:

„Vidíte přece, že před vámi stojím úplně živý! Krucinál! Už jsem vám přece několikrát vysvětloval, jak se Tomy objevil. A jeho otisky prstů představují důkaz.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Byla to moje kopie! Copak jste ještě nikdy neslyšel o klonech?“

Vyšetřující soudce se mi vysmál a nevraživě prohlásil, ať si ty pohádky nechám pro někoho jiného. Klonování lidí je přece nemožné, dnes ho nikdo nezvládne, ani kdyby chtěl. Pak mi pro změnu zamával před nosem Tomyho cestovním pasem. Byl to náhradní doklad, vystavený švýcarským velvyslanectvím v Teheránu. „A tohle,“ vyrážel ze sebe soudce jednotlivá slova, „je asi také jen přízrak! Švýcarský pas, vystavený na jméno Anton von Däniken, narozený 24. hodubna 1965 v Zofingenu, výška 169 centimetrů, hnědé oči, hnědé vlasy a jako zvláštní znamení mateřské znaménko na hřbetě levé ruky. Ačkoliv se 24. hodubna 1965 v Zofingenu žádný Anton von Däniken nenarodil. Chcete si z nás dělat blázny?“

Oni už si prý zjistí, co tady nehraje. Pak ještě vychytrale dodal a hrozil mi přitom prstem, že pokud jsme já a Tomy byli identičtí, tak já klidně můžu být kopie a pravý Erich von Däniken byl zavražděn. „Dokažte mi,“ udeřil pěstí do stolu, „že zrovna vy jste ten origi nál!“

„Přece víte od manželky, Marka a všech ostatních svědků, že Tomy byl o třicet let mladší než já,“ vmetl jsem mu zpátky do tváře. „Ted' mi je padesát dva – nebo snad vypadám na dvaadvacet?“

Unaven vším tím zmatkem jsem se spontánně rozhodl odjet ze Solothurnu a odpočinout si ve Svatém Mořici. Hotel Souvretta-House jsem znal z dřívějších pobytů. Před odjezdem jsem zatelefonoval vyšetřujícímu soudci a informoval ho o místě, kde se míním zdržovat. U

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

státních zástupců, a pro švýcarské vyšetřující soudce to platí taky, člověk nikdy neví, co je napadne. Klidně mě mohl dát zatknout. Zatím mi nařídil, abych se každý den telefonicky ohlásil do Solothurnu. Pokud bych to neudělal, pokládaly by úřady můj odjezd do Svatého Mořice za útěk. Nyní, u třetího černého čaje druhu Darjeling, mě napadlo, abych veškeré události uplynulých týdnů zapsal. Ani ne tak pro čtenáře, jako spíše pro sebe, abych si v tom všem zjednal jasno.

Samozřejmě jsem občas zkoumal sám sebe, jestli třeba netrpím halucinacemi. Zda jsem si Marka, manželku a všechny ostatní, kteří Tomyho rovněž znali, jen nevymyslel. Chtěl jsem si být naprosto jistý, a tak jsem zavolal Markovi a některým dalším svědkům a požádal je, aby mi určité situace vylíčili. Ukázalo se, že v mých vzpomínkách nic nechybí. Všichni si pamatovali Tomyho stejně jako já.

Hluboko do noci jsem si psal poznámky. Krátce po druhé hodině jsem telefonem vzbudil Marka a zeptal se, kterou větu Tomy vyslovil jako úplně první. Předem jsem si zapsal slova, která jsem si pamatoval. Marc požádal o chvílku strpení, protože se nejprve musel probírat ze spánku. Pak pomalu zopakoval Tomyho slova. Zřejmě i na něj udělala velký dojem, jelikož si je vybavil úplně stejně jako já. Dosvědčovaly to mé zápisky. „Přece bys nezastřelil sám sebe,“ přesně to pronesl Tomy úplně na začátku naší známosti. Poděkoval jsem Markovi a varoval ho, ať raději počítá s dalšími telefonáty. Ale pak jsem ho už celou noc nechal na pokoji.

Měl jsem nádherný výhled na horu Corvatsch,

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

vypínající se nad Svatým Mořicem. Nebe zatím nabralo tak modrou barvu, jakou můžete vidět pouze v Engadinu. V myšlenkách jsem se zatoulal k ledovcům a skalním masivům, až jsem skoro zapomněl na svůj předchozí úmysl. Připomněly mi ho poznámky na stole, kde jsem je minulou noc nechal ležet. Na okamžik mi můj plán připadal nesmyslný. Kdo by mě asi tak bral vážně? S Markem ostatně nejsem příbuzný ani sešvagřený. V době Tomyho objevení byl mým tajemníkem a stal se mi přítelem. Během nebezpečného putování pákistánskou vysočinou jsem se na něj mohl vždycky spolehnout. Je daleko mladší než já. Samozřejmě jsem se za něj cítil odpovědný, protože jsem ho k té cestě přemluvil. Pokud pro nikoho, tak alespoň pro Marka bych měl průběh událostí zapsat, aby se i on zbavil svých nočních můr. Ode dne setkání s Tomym totiž Marc špatně spí. Jeho matka mi vyprávěla, že v noci občas křičí ze spaní. Sice nerozuměla slovům, ale zřetelně viděla, jak je syn zbrocený potem.

Přemýšlel jsem, jestli se nám někdy vůbec podaří Tomymu uniknout. Byl přece člověkem z masa a kostí, i když se zrodil za velmi tajemných okolností. A zmizel uprostřed dosti komické situace. Nemohli jsme ho tenkrát na začátku nechat ležet bezbranného za chladného svítání. Věděli jsme, že brzy nastane strašlivé vedro a osamělý člověk by v poušti brzy zahynul žízní. A právě proto, že jsme ho tam nenechali, působíme dnes trochu jako vrazi. Marc i já víme, a moje žena to ví také, že žádní vrazi nejsme. Nikdo z vyšetřujících úředníků nás však za úplně nevinné asi nikdy pokládat nebude. Byla by to opravdu dokonalá

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

vražda, pokud by k ní došlo.

Všechno, co jsem zapsal podle svých vzpomínek, zápisů z předešlé noci a několika telefonátů s Markem, je v podstatě známo i vyšetřujícímu soudci Kellerhansovi. Marc i já jsme to museli nespočetněkrát vyprávět do proto kolu. Rozdíl mezi úředníkem a námi je v tom, že on nám nevěří ani slovo, zatímco my víme, že se to tak odehrálo.

SVÍTÁNÍ, ZA NĚHOŽ SE ZRODIL TOMY.

Pákistánská Kvétá. Dvousettisícové město leží na křižovatce silnic do afghánského Kandaháru, íránského Záhedánu a Multánu a Sukkuru v Pákistánu, odkud jsme se sem dostali. Staré mogulské město se stalo průmyslovým centrem a je kupodivu překvapivě čis-te. Dokonce má i vcelku použitelný hotel, který se honosí názvem hurdy, což je jméno známého francouzského místa, kde se jisté dívce zjevila Panna Maria. Přes nábožné a do muslimského prostředí se příliš nehodící označení jsem se zde žádného božího pokynu či varování nedočkal, jinak bych jistě zůstal v Kvétě. Modrá omítka na dvoupatrové hotelové budově se na mnoha místech odloupala a pod ní bylo vidět starou hliněnou zeď, vyplněnou slámou a několika nepravidelně naskládanými kameny. Pokoj, který jsem spolu s Markem obýval, zatuchle páchl terpentýnem a

trana p

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

práškem proti hmyzu. Na stropě se unaveně otáčel prastarý větrák, jakoby přiotrávený přehnaným množstvím používaných insekticidů.

Přijeli jsme včera večer z Multánu po několikadenní dobrodružné cestě. Putování nebylo jednoduché, protože Indus zase jednou vystoupil ze svých břehů a všechny silnice do Květy byly buď uzavřené, nebo je voda rovnou smetla. Naším dalším cílem bylo íránské pohraniční město Záhedán, vzdálené od Květy 721 kilometrů balúčistánskou pouští.

Balúčistán s provinciemi Květá a Kálat se rozkládá na ploše 326 čtverečních kilometrů a má přibližně dva miliony obyvatel. Velká část z nich patří ke kočovníkům, jež se svými stády přecházejí i přes hranice do Afghánistánu a Íránu. Existují zde silná politická uskupení usilující o odtržení od Pákistánu. V kraji řadí silné lupičské bandy, které přepadávají cestující a troufají si i na vojenské kolony. Po úspěšném útoku se stahují do skalních úkrytů v nepřístupných horách. Byli jsme varováni, abychom se do pouště bez vojenské ochrany sami nevydávali. Ještě včera večer jsem získal kontakt na armádního velitele kvétské provincie, který mě po telefonické domluvě přijal v kanceláři.

„Kolik lidí máte s sebou? V jakých jedou vozech? Jakou mají barvu? Máte zbraně? Je v autě vysílačka?“ – tohle a ještě ledacos dalšího chtěl vědět. Dnes ráno mi zavolał do hotelu Lurdy:

„Můžete jet bez eskorty! Máme tu trasu pod kontrolou. Všechny hlídky jsou o vašem bezovém range-roveru informovány. Nevystupujte z auta, pokud by vás zastavoval někdo neuniformovaný. V nejhorším případě

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

šlápněte na plyn, zajed'te za nejbližší skálu a pak pokračujte co nejrychleji cik cak pryč. V žádném případě nejed'te rovně. Jen tak za sebou zvíříte mrak prachu a lupiči vás ztratí z dohledu. Ten váš vůz je daleko rychlejší než místní kraksny. Hodně štěstí!“

Marc a já jsme včera až do deseti večer nakládali věci do auta. Balíky dvoulitrových láhví minerálky, kromě plné nádrže i dalších sto litrů benzínu ve čtyřech kanystrech, plastickou láhev s destilovanou vodou do automobilové baterie. Dále jsme vezli kufr s náradím, rezervní kola, mapy a kompas. Pistoli a sprej se slzným plynem jsme uložili tak, abychom je měli po ruce. Samozřejmě jsme nezapomněli na kameru, fotoaparáty a spoustu dalších věcí. Po vykonané práci nám majitel hotelu dovolil, abychom si v kuchyni sami uvařili špagety s kečupem. K tomu jsme si dali láhev lehkého červeného vína. Lehkého proto, abychom se bez problémů probudili.

Kolem půl sedmé ráno jsme byli připraveni vyrazit. Hotelový portýr, noblesní starý Angličan s dlouholetými zkušenostmi s místními podmínkami, přibouchl zadní dveře vozu, zamával nám a zavolal: „Good luck!“

Nastartoval jsem a zažertoval: „Tak, Marku, vyrazíme! Ať nás opatruje svatý Kryštof!“

„Toho neznám. Kdo je to?“ zeptal se Marc.

„Chlapče, chlapče! Ty jsi asi na hodiny náboženství moc nechodil, co? Kryštof je jeden ze čtrnácti svatých pomocníků v nouzi. Je to patron námořníků, povozníků, poutníků... a doufám, že i cestovatelů pouští.“

Marc, který nebyl katolík, se poněkud neohrabaně pokřičoval: „Kryštof mi promine!“ Avšak brzy se

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

ukázalo, že světec se zřejmě Markovými neznalostmi cítil být dotčen.

Již po půlhodině jízdy jsme se ocitli v horách. Nebyly to však hory, jaké jsem znal ze Švýcarska. Tady nerostly rostliny a ani jsme neviděli sníh, zelenou trávu nebo horské potůčky. Místo toho jsme jeli podél železnice směřující ze Sukkuru do íránského Záhedánu. Minuli jsme tři nádraží, ale neviděli ani jeden vlak.

Každou půlhodinu nás zastavily vojenské hlídky. Důstojníci zkoumali naše pasy a po krátké rozmluvě nám spíše ironicky popřáli šťastnou cestu. Asi šedesát kilometrů nás provázelo telefonní vedení. Byl to uklidňující pocit. Věděli jsme, že nás ještě stále něco spojuje s civilizací. Uháněli jsme svižně dopředu a kolem poledne jsme za sebou měli třetinu naplánované trasy. Náhle jsme ale museli zabrzdit před hromadou balvanů. Stál za ní muž v uniformě a čtyři civilisté se samopaly skloněnými nedbale k zemi.

Uniformovaný chlapík chtěl, abychom vystoupili. Přesně před tím nás varoval velitel. Proč asi nemají uniformy i ti ostatní? To nevypadá, že by patřili k pákistánské armádě. Muž ve stejnokroji ukázal na hliníkový kufr na zadním sedadle. Věděl jsem, že v těchto končinách lze narazit na ignoranty, kteří rádi zkoumají technické přístroje nebo vyndávají filmy z fotoaparátů, aby se pak divili, že na černém filmovém pásu nic není. V kufru jsem měl detektory kovů, což jsou velmi citlivé technické přístroje, jež se neodborným zacházením mohou snadno poškodit.

V poslední chvíli mě osvítil spásný nápad. Nasadil jsem svůj nejvytříbenější úsměv a pravou rukou jsem

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

opatrně sáhl pod konzolu uprostřed auta, kde byla uložen náš polaroid. Pomalu jsem namířil na Marka a stiskl spoušť, potom jsem obrátil objektiv na uniformovaného muže a usmál se ještě sladčeji. Téměř vzápětí vyklouzl ze štěrbinu fotoaparátu snímek. Pořád jsem se přátelsky usmíval, sundal z fotografie ochrannou fólii a zamával jsem mu se snímkem před obličejem. Když ozbrojenec spatřil svou vousatou tvář v plné kráse, pokládal mě pravděpodobně za kouzelníka. Civilisté v turbanech odložili samopaly na zem a nakukovali svému šéfovi přes rameno. Pak chtěl každý z nich svůj snímek a nakonec se dožadovali skupinového fota, na němž by byli společně se mnou. Váhavě jsem vylezl z auta. Marc nás vyfotografoval z otevřeného okénka a potom mi fotoaparát podal. Požádal jsem ho o nový film do polaroidu, poslední, který jsme měli. S úsměvem jsem mužům pokynul, aby se posadili na kameny, a pořídil další dva snímky. Po tomto kouzelnickém představení jsem z cesty odvalil jeden z kamenů a gesty naznačoval, aby mi šli na pomoc. Musel jsem však nejprve věnovat polaroid uniformovanému náčelníkovi a teprve pak začali ostatní odstraňovat balvany z cesty. Sedl jsem si za volant, zamával, usmál se na ně – a nakonec rychle přidal plyn. Byla to poslední kontrola a dodnes mi není známo, jestli byla pravá nebo falešná. A taky nevím, jak dlouho těm dobrákům trvalo, než pochopili, že po spotřebování poslední náplně již ze štěrbinu fotoaparátu žádné kouzelné obrázky nevypadnou.

Pohoří jsme měli za sebou a před námi se rozkládala

trana p

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

nekonečná poušť. Vpravo se ještě chvíli objevovaly poslední výběžky hor, ale poznenáhlu zmizely. Silnice se změnila v hrbolatou cestu, jakoby postavenou z vlnitého plechu, s žlábkami vzdálenými od sebe patnáct až dvacet centimetrů. Zpočátku jsem je zkoušel přejíždět pomalu, ale range-rover začal nesnesitelně rachotit, třást se a skřípat. Nakonec jsme přišli na to, že ideální je rychlost šedesát až sedmdesát kilometrů za hodinu. Ovšem při takovém tempu jsme zase snadno mohli přehlédnout písečné návěje, následoval by smyk a v lepším případě bychom skončili mimo cestu. V horší variantě bychom zapadli do zaváté propadliny a už nikdy auto nedostali ven.

U volantu jsem si připadal jako člověk ovládající pneumatickou sbíječku. Každý výmol se přenášel až do mých rukou a loktů. Jak dlouho to ještě může vůz vydržet? Běžově šedá barva range-roveru postupně zmizela pod nánosem bělavého písečného prachu. Co to asi udělá se vzduchovým filtrem? Kdy sežou zapalovací svíčky a rozdělovač? Prosím, svatý Kryštofe, jen ať nás v tomhle nesnesitelném vedru nepotká nějaká porucha. Venkovní teplota stoupla na padesát stupňů. Nemohl jsem si o otevřené okénko ani opřít loket, protože plech byl nesnesitelně rozpálený.

Odpoledne jsme uprostřed pouště narazili na několik domů. Zastavil jsem u cedule s nápisem „Custom“. Co to má být? Celnice uprostřed pouště? Osamělý starý voják v tmavohnědém tričku nám vysvětlil, že jsme dojeli do poslední pákistánské vesnice, dvě stě kilometrů před íránskou hranicí. Kus zbývající cesty budeme muset urazit po afghánské straně. Chtěl po nás

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

dvacet dolarů v malých bankovkách a já se ho zeptal, co v tomto místě vojáci pohledávají. „Nic,“ odpověděl. „Jsme tady jen kvůli kontrolám.“ To zapomenuté hnízdo se jmenovalo Nok Kundi.

Jestliže se dosavadní cesta podobala očištění, tak teď jsme vjeli rovnou do pekla. Stav pouštní cesty se nijak nedal odhadnout. Rozestupy mezi dunami a výmoly byly zcela nepravidelné, příkopy širší a nečekané návěje častější. Široko daleko jsme sice neviděli ani kapku vody, ale minimálně jednou za rok tady zřejmě musí docházet k průtrži mračen, protože místy byla cesta přerušena téměř říčními koryty. Mohli jsme pokračovat maximálně dvacetikilometrovou rychlostí. Ve zpětném zrcátku jsem viděl večerní červánky a nekonečný pruh zvířeného prachu.

Sedm hodin večer. Pořád ještě panovalo úmorné vedro. Nacházeli jsme se v balúčistánské poušti, 126 kilometrů od íránské hranice. Celý den jsme neviděli jediné auto, samozřejmě s výjimkou našeho.

Marc měl nateklý obličej a krví podlité oči. Pot mu tryskal ze všech pórů, ale přesto se chvěl zimou. Zcela zřetelně ho trápila horečka. Kašlal a sípal jako pacient plicního sanatoria. Řekl jsem si, že by to snad mohla být alergie na prach. Namočil jsem ručník do minerálky a uvázal mu ho kolem úst a nosu. Pak jsem s touto zafačovanou kašlající mumií pokračoval dál. Ztěžka a pomalu, kilometr za kilometrem. Obrovský zlatožlutý sluneční kotouč zapadl za písečnou dunu. Vedro polevovalo. Poloha: 98 kilometrů od íránské hranice. Zastavili jsme a občerstvili se, jak to jen bylo možné. Markův stav ve mně vzbuzoval obavy. Rozhodli jsme se

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

přenocovat, aby se jeho organismus poněkud zregeneroval. Stejně se už dál jet nedalo. Jen při světle reflektorů nelze mezi dunami kličkovat.

Nastala úzkostná noc, za níž se objevil Tomy. Marc ani já na tehdejší události nikdy nedokážeme zapomenout. Začalo to tím, že Marc jektal zuby a měl teplotu 39 stupňů. Minerálkou zapil tablety acylpyrinu a antihistaminu z autolékárničky. Uložil jsem se na střechu auta, aby se mohl natáhnout na přední sedadla a měl tam dost místa. Vzadu byla narovnána zavazadla. Pouštní noc ochlazoval svěží větrík, ale bohužel víril i písek, jenž se dral do očí, nosu, uší a úst. Pronikal na kůži i přes oblečení a vlněné přikrývky. Nad sebou jsem pozoroval hvězdnou oblohu, jasnou tak, že ji v této podobě lze vidět právě jen v poušti. Vzdálené nebeské světy se zdály být na dosah a připadaly mi jasnější a krásnější než v jakémkoliv planetáriu. I přes nesmírnou únavu jsem zůstal vzhůru. Pode mnou kašlal Marc. Každý jeho pohyb se přes pneumatiky přenášel na karoserii auta. Po půlnoci jsem konečně usnul, ale za hodinu jsem byl opět vzhůru. Citelně se ochladilo.

Zíral jsem na jiskřící diamanty na noční obloze a začal snít. Kdesi v dálavách vesmíru křižovaly cizí vesmírné koráby od planety k planetě, přivážely poštu a zboží z bizarních světů do odlehlých koutů Mléčné dráhy. Mezi planetami a slunečními soustavami zuřily války. Možná právě v této chvíli se mezi souhvězdím Plejád a planetami Polárky řítily nadsvětelnou rychlostí mraky informací a my, lidé, mikroskopičtí mrňousci, jsme o tom neměli ani tušení. Nikdy jsem si neprohlížel souhvězdí Lyry tak pozorně jako tehdy. O hlavní hvězdě

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Vega jsem věděl, že v porovnání s naším Sluncem září padesátkrát jasněji. Ovšem až této noci jsem si prostým okem všiml, že hvězda je zřetelně zbarvená do modra. Kolik planet asi kolem Vegy krouží? Vzpomněl jsem si, že v souhvězdí Lyry existují dvě dvojhvězdy, což je v naší galaxii něco velmi nezvyklého. Astronomové se domnívají, že v blízkosti dvojhvězd existují pouze malé šance na vznik a rozvoj života. Možná jsou dokonce zcela nulové, protože dvojslunce zasahují svými paprsky okolní planety v podstatě nepřetržitě, a tak znemožňují zrození čehokoliv živého. Ale jak si tím naši astronomové mohou být tak jistí? Možná se formy života mohou rozvíjet i za naprosto jiných podmínek, než předpokládáme. Možná... možná... možná v slunečních soustavách s dvojhvězdami existují inteligentní živí tvorové... třeba v plynném skupenství... Možná k překonání nepředstavitelných mezihvězdných vzdáleností nepotřebují vesmírné lodě. Možná je mnoho věcí utvářeno úplně jinak, než si myslíme. Dal bych život za to, kdybych mohl letět do vesmíru, minout žhavá slunce i fialové planety a setkat se s bytostmi vyhlížejícími například jako pavouk, ačkoliv jinak tato zvířátka nijak zvlášť nemiluji.

Té noci jsem si připadal jako uvězněný mikrob, který sice může poskakovat po svém drobečku chleba, ale nikdy se nedostane do nejbližšího pekařství. Znal jsem četné příběhy o UFO, ale žádné jsem doposud na vlastní oči ne spatřil. Nyní jsem si přál s nějakým neidentifikovatelným létajícím předmětem setkat. Zíral jsem k modře světélkující Veze a začal opravdu toužit po návštěvě bytostí z některého z těch vzdálených

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

světů. „Pojďte ke mně, chtěl bych si s vámi popovídat,“ říkal jsem si v duchu. „Ukažte se, pokud existujete!“ Náhle jsem si vybavil „Píseň o Volze“ a tiše si zanotoval:

Stráží voják volžský břeh, vlast svou v bídě nezanech.
A pak refrén.

Ty nahoře jsi zapomněl snad na mne?

Mé srdce touhou po lásce žhne.

V nebi těšíš se z andělů, pošli mi jednoho sem dolů.

Bylo směšné, co všechno mě napadalo. „Haló, vy tam nahoře,“ hihňal jsem se bláhově. „Ukažte se, jestli existujete.

Pak jsem asi usnul a probudil mě až nějaký záblesk. Škubl jsem sebou jako zasažený bičem. Široko daleko se však nikde neblýskalo. Měl jsem však pocit, že mi hoří lebka a tekutina mezi šedými mozkovými závitými začíná klokotat. Přitiskl jsem si pěsti ke spánkům a potřásl hlavou. Trochu to pomohlo a tlak polevil. Zděšeně jsem vzpomínal na všechno, co jsem kdy četl o mozkové mrtvici. Možná mě právě ranila a já ochrnu. Třeba už nemůžu ani mluvit... Otevřel jsem oči a na obzoru uviděl načervenalý pruh. Červánky. Potom jsem pod sebou uslyšel ránu. Znělo to jako suché „plop“ a vzápětí vykřikl Marc. Range-rover se začal otřásat. Seskočil jsem ze střechy a prudce otevřel přední dveře. Co se stalo? Vystřelil snad Marc z pistole? Ale to by ji musel mít pod příkrývkou, aby výstřel zněl tak tlumeně. Možná byl v deliriu a nevěděl, co dělá. Měl jsem vzít pistoli k sobě na střechu!

„Marku, co to děláš! Vzbud' se! Dej mi tu pistoli!“ ječel jsem a současně jsem si všiml, že můžu mluvit i chodit.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Po otevření dveří se automaticky rozsvítilo světlo na stropě. Marc na mne zíral velkýma očima a třesoucím se hlasem řekl:

„Já nestřílel, Erichu. Prásklo to tady někde ve voze.“

Přešel jsem dozadu, nervózně zalomcoval výklopnými dveřmi od zavazadlového prostoru, otevřel je směrem nahoru a hned jsem si všiml, že zadní okno našeho auta je rozbité na kusy. Nestihl jsem si vůbec nic pomyslet, když rána zazněla znovu. Do obličeje mi chrstla dávka vody jako z nějaké sprchy. Zatraceně! Zatřásl jsem hlavou a chtěl se utřít rukávem, ale v obličeji jsem neměl ani kapku vody, vůbec nic.

„Erichu!“ – mluvení Marka viditelně namáhalo – „podívej, tamhle!“

Ukazoval na něco na zemi, asi tak tři metry od levých dveří vozu.

Zase se ozvala rána. Viděl jsem, jak uvnitř auta explodovala dvoulitrová láhev vody. Ale obsah se nevyllil, neudělala se louže, ale voda se před mýma očima spojila do podoby vodního trychtýře, který se točivým pohybem odsunul přesně na to místo, kam Marc vyděšeně zíral. Vypadalo to, jako by byl v zemi schován velký vysavač, který vodu vtahoval do sebe.

„Marku! Vypadni z auta!“ zařval jsem, ale vůbec jsem nevěděl proč.

Marc se nejdřív zasunul za volant, potom vystrčil obě nohy ven a posunul se dopředu, směrem ke kapotě chladiče. Podvědomě jsem si všiml jeho bosých nohou a blesklo mi hlavou: „Doufám, že nešlápne na škorpiona.“ Pak to znovu bouchlo. Hned dvakrát za sebou.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Odběhl jsem pět metrů od range-roveru a Marc přišel ke mně. Oba jsme zmateně zírali na místo, kde se odehrávaly ony nepochopitelné pochody. Voda z láhví vířila pouští a nad pískem se z ní stával malý trychtýř. Další láhev vybuchla a připojila se k rostoucímu kuželu nad zemí, kde se z vodní páry vytvořila jemná mlha a v písku se začalo cosi pohybovat. Nejdřív jsem si myslel, že je to velký škorpion zahrabaný v písku, potom mě napadlo, že to spíš bude červ, po chvíli to vypadalo jako malý svíjející se plaz který se velmi rychle zvětšoval. Had se jakoby zaškrtil, rozdělil a z jedné čtvrtiny se vytvořila průhledná hlava s dvěma velkýma očima.

Zase se rozlehla rána, to už muselo vybuchnout nejméně deset dvoulitrových láhví. K hlavě v pouštním písku se zformovalo pokřivené tělo.

„Embryo,“ zašeptal Marc bázně. Bylo mi jasné, že má pravdu, ačkoliv mozek se vzdíral uvěřit tomu, co viděly oči. V autě se ozývala rána za ránou, dokud nepraskly všechny naše láhve – s celkem padesáti čtyřmi litry vody – a z embrya se vyvinulo něco jako malé dítě. Pak se z chladiče vyvalila pára, kus autolaku zkapalněl a chvíli bylo cítit něco jako hořčák. Znal jsem ten zápach ze školních let, kdy jsme si při cvičení na hrazdě nanášeli na dlaně magnéziový prášek. Vedle vodní páry se náhle ve vzduchu objevily i benzinové výpary. Potom jsme uslyšeli hluk připomínající vysavač, který přešel do kovově bublavého tónu. Rozbitým zadním okénkem proletěl jeden z našich klíčů na šrouby. Jako by jím mrštila neviditelná ruka. Kdyby nás zasáhl, mohl by nám snadno rozbít hlavy. Vodní trychtýře nad pouštním

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

pískem zmizely a nad stejným místem se začal klíč – jak bych to jen popsal – na určitých místech tavit.

Marka i mne zachvátila hrůza. To už rozhodně nevypadalo na úkaz z tohoto světa. Byli jsme svědky čehosi hrozivého. Shodou okolností jsem před několika lety napsal knihu o zjeveních, a tak jsem jejich nejrůznější podoby znal z literatury. V této chvíli, kdy jsem téměř bez ducha vyděšeně zíral na ono místo v pouštním písku, kde se formovalo cosi jako tělo, jsem si vzpomněl na to, co jsem svého času četl o dětech, jež spatřily zjevení ve Fatimě. Neustále hovořily o zjevení s blesky, následovaly prý elektrické výboje, šumění a šelestem. Malá Lucia, jedno z fatimských dětí, tvrdila, že pokaždé při výskytu zjevení zaslechla zvuk připomínající vzdálený výbuch ohňostrojevé petardy.

To všechno mi proběhlo hlavou, ale nebyl jsem schopen vydat ze sebe hlásku a jen jsem zíral na tu věc před námi, jež se stále více podobala postavě.

Marc vedle mne zasupěl: „Co to je? Proboha co to je?“

„Musí to být zjevení, něco podobného jako tenkrát v Portugalsku, ve Fatimě. Materializuje se tady nějaká cizí energetická forma. Vzpomínám si na to, co vypovídaly do protokolů děti z Fatimy. Na začátku prý viděly něco jako pytel na mouku a rozevlátý šátek. Nemyslím si, že bychom museli mít strach. Ta věc před námi se zase rozpustí.“

Řekl jsem to srdnatým tónem, abych uklidnil Marka i sebe. Uvnitř jsem však tak sebejistý nebyl. Báł jsem se, srdce mi prudce bušilo a žíly na spáncích naběhly. Měl jsem pocit, že ve svém mozku už nejsem sám.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Schizofrenně jsem cítil, že kdosi proti mé vůli vypíná moje myšlení. Nepochopitelně rychle mě přepadla olověná únava, změkla mi kolena a pomalu jsem se zhroutil do písku. Všechno trvalo jen pár sekund, Marc mě okamžitě zdvihl a zakřičel: „Rychle! Musíme odsud vypadnout!“

Zatímco jsem se snažil udržet na nohou, vyrostl z pouštního písku před našima očima neuvěřitelně rychle chlapec. Z dítěte se stal mladík s vlasy a ochlupením. Pak vše utichlo. Sledovali jsme s Markem, jak se jeho hrudník zvedá a klesá. Dýchal velice zhluboka a nezvykle pomalu, alespoň se mi to zdálo. Stále zůstával schoulený v dřepu, oči měl zavřené, vlasy a tělo plné písku. Potom ta nepochopitelná bytost sevřela a rozevřela pěsti, pohnula prsty na rukou i nohou, zhoupala se v kolenou, zkřížila paže na prsou a otevřela oči.

Byl jsem si naprosto jistý, že mám halucinace. Šok prožitý v posledních minutách jsem ještě stále cítil ve všech kostech. Nevysvětlitelné exploze našich láhví s vodou a létající klíč na šrouby mě dokonale zmátly. Zcela jasně jsem pozoroval jevy, jež nemohou existovat. Určitě se musí jednat o sugesci. Sugescie spočívá v ovlivňování procesů myšlení, pocitů a vůle, což vede k nekritickému přijímání neexistujících hodnot. To se mi honilo hlavou, třebaže mi bylo jasné, že o sugesci se jednat nemůže.

„Marku, co vidíš?“ naléhal jsem na svého společníka.

Slyšel jsem Markův dech. Nabral vzduch do plic zhluboka nosem a vydechl ústy. Tak jsme to na svých toulkách dělali, když bylo zapotřebí rychle zásobit

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

vnitřnosti kyslíkem. Marc zřejmě sebral všechny síly a vyřazuje jednotlivě každé slovo odpověděl:

„Nahýho... chlapa!“

To jsem viděl taky. Vycházející slunce už svítilo dost jasně, abych zřetelně rozeznal tělo mladého muže. Neznámý se na nás usmíval a široko daleko se neozýval pražádný zvuk. Dívali jsme se na sebe. Marc a já na jedné straně, mladík několik metrů od nás. Napříč mezi námi, jen poněkud stranou, stál náš range-rover s rozbitým zadním oknem. Na pravé straně od nás ležel na zemi klíč na šrouby, připadal mi podivně vyboulený a porézni. Stále se ještě ve vzduchu vznášely benzinové výpary.

„Zrůda,“ řekl Marc přiškrceným hlasem a skočil k autu. Vytáhl z úkrytu pistoli. Stačil jsem na něj zakřičet:

„Ne! Marku! – Nestřílej! Dej mi tu pistoli!“

Marc mi podal zbraň. Vzal jsem ji do ruky, natáhl a odjistil. Na vojně jsem to dělal nesčetněkrát a i teď jsem jednal úplně automaticky a poslepu.

Už během onoho bláznivého zrození člověka jsem si všiml, že cizinec se mi nápadně podobá. Vypadal jako já před nějakými třiceti lety. Marc tenkrát ještě nebyl na světě a nemohl vědět, jak jsem vyhlížel ve dvaadvaceti letech. Teď mi už bylo padesát dva. Ta neuvěřitelná bytost dřepěla před námi, zívala na nás a mně začínalo být jasné, o co tu jde: byla to má mladší kopie! Pak neznámý ještě víc rozšířil úsměv a ve mně se zastavil dech. V mládí jsem měl v horní čelisti dva krásně bílé přední zuby, o něž jsem později přišel při autonehodě. A ta bytost dřepící v pouštním písku měla moje staré zuby! Mládenec se pořád usmíval, díval se na mne a

nemohl si nevšimnout pistole v mé ruce.

„Přece bys nezastřelil sám sebe?“ řekl mým mladým hlasem, a navíc tu větu pronesl ve švýcarské němčině. Řekl sebe a ne mne. Byla to jeho první věta a já i Marc si na ni zcela jasně pamatujeme.

„Zmáčkni to konečně!“ křičel Marc, „je to monstrum!“

Cizinec se v dřepu narovnal a opřel se rukama o zem:

„Je mi zima,“ prohlásil a naklonil hlavu přesně tak, jak to dělávám sám.

„Kdo jste?“ odvážil jsem se zeptat. Neustále jsem držel pistoli a byl připraven stisknout spoušť.

„Ještě nemám jméno. A kdo jsem, to přece musíš vidět. Proboha a krucinál, to je ale příšerná zima.

Erichu, pomoz mi – prosím!“

Znal mé jméno. Marc stál vedle a zmateně zakoktal:

„To nechápu! Mluví švýcarskou němčinou a zná tě jménem! Můžeš mi ty čáry nějak vysvětlit?“

To jsem nemohl. Udělal jsem pár kroků k range-roveru, vzal z předního sedadla Markovu vlněnou přikrývku a hodil ji cizinci. Ten vstal, otřásl se, setřel si z nahého těla písek a zabalil se do deky.

„Děkuju!“ řekl suše.

V tu chvíli si všiml i Marc, že cizinec je mi neuvěřitelně podobný. Ukázal na jeho obličej a pak na mne.

„To jsi ty?“ A po několika vteřinách dodal: „To je nějaká projekce?“

„Já jsem skutečný,“ chopil se iniciativy cizinec.

„Projekce nemrznou a nebalí se do dek.“ Pozorně si prohlížel Marka: „A kdo jsi ty?“

„Já...?“ Marc pohlédl úkosem na mne: „A vůbec, nebylo by lepší, kdyby se nejdřív představil on a

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

vysvětlil nám kde se tady vzal?“ Během této promluvy přešel zase ke mně a šilhal po pistoli, kterou jsem ještě stále držel hlavní skloněnou k zemi.

„Kdo jsem?“ posmíval se cizinec. „To bys prozatím nepochopil a jméno doposud nemám, ale to jsi už slyšel.“ Potom se obrátil ke mně: „Erichu, pojmenuj mě. Prosím.“

Pořád říkal „prosím“ a já si vzpomněl, že jsem to kdysi taky pořád říkal. Byla to groteskní situace. V pouštním písku se materializovala lidská bytost, přímo před našimi zraky vyrostla v muže, který vypadal jako přesná kopie mého vlastního těla z mladších let. Celá naše zásoba vody explodovala a z ní zrozený cizinec stál před námi zabalený ve vlněné přikrývce a prosil, abychom mu dali jméno. To nějak nezapadalo do reálného světa.

„Umíš číst myšlenky?“ zeptal jsem se.

„Takhle ne, ledaže bych je převzal.“

„Co převzal?“

„Vědomí,“ zasmál se neznámý a pokrčil rameny, jako by litoval, že něco řekl.

„To je ale blbost!“ vyštěkl Marc. „Zastřel konečně tu stvůru!“ a sáhl po mé pistoli. Odstrčil jsem ho a požádal, aby se uklidnil. Vysvětlil jsem mu, že jsme svědky jedinečného experimentu. Ještě jsem dodal, že určitě nějak zjistíme, co se tady vlastně děje.

„Dobrý nápad,“ okomentoval to cizinec. Jestliže budeme postupovat analyticky, pak to všechno postupně pochopíte. Takže první informace“ – v tu chvíli se postava opřela o kapotu chladiče a levým palcem ukázala směrem k nebi – „přicházím odtamtud,

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

ze světa, který si vůbec nedokážete představit.“

„Tomu příliš nevěřím,“ namítl jsem a dodal: „Za hranicemi naší sluneční soustavy neznáme jiné planety.“

„Pak je tedy nejvyšší čas na lekci z exobiologie,“ usmál se cizinec bezstarostně. „Až se zase setmí, ukážu ti svou domovskou hvězdu.“

Teprve teď jsem si všiml, že se žhavé slunce už vyšplhalo nad obzor a auto i okolní duny vrhají tmavé stíny. Na cizince moje pochyby zřejmě neudělaly valný dojem, protože klidně pokračoval: „Dostal jsem se k vám díky impulsu, který rozhodně musel pocházet od tebe,“ ukázal na mne. „Jinak bych nebyl tvou mladší variantou...“

Marc ho rozčileně přerušil: „To všechno je lež! Vymýšlí si nějaký blbiny a my ho posloucháme s otevřenou pusou.“

Cizincův obličej zvažněl. Dříve jsem tak taky vypadal pokaždé, když jsem mluvil o něčem důležitém. Střídavě se díval Markovi a mně přímo do očí:

„Já neumím lhát!“ Chvíli bylo ticho, že by bylo slyšet každé zašumění větru, pokud by zrovna nějaký vál, a pak se znovu ozval: „Dejte mi jméno. Prosím.“

Neodpověděl jsem, protože jsem se snažil uspořádat divoce kolující myšlenky. Neznámý tedy pokračoval.

„Máš přece dvě křestní jména. Jmenuješ se Erich Anton von Däniken. Takže mi můžeš dát to druhé jméno.“

„Co?“ vpadl mu Marc do řeči. „Ty se jmenuješ Erich Anton? Takže Toni?“

„No jo, ale nikdy jsem své druhé jméno nepoužíval,“

namítl jsem. „Pro mne za mne se ten tam,“ ukázal jsem na cizince, „klidně může jmenovat Toni.“

„Blbost!“ nesouhlasil Marc. „Toni zní, jako by byl od nás. Když už, tak ať se jmenuje Tomy.“

„Klidně. Tomy mi docela vyhovuje.“ A pak, myslel jsem to spíše posměšně, jsem pokrčil rameny a kývl hlavou směrem k cizinci ve vlněné přikrývce: „Tímto tě křtím jménem Tomy! Spokojen?“

„Přijímám!“ odpověděl Tomy a při úsměvu odhalil široké přední zuby, o něž jsem já osobně již dávno přišel, tak sladce, jak jsem to dělával před třiceti lety.

Potom jsme chvíli mlčeli a třeštili na sebe hloupě oči. Nakonec se Marc zeptal: „A kdy se teda zase rozložíš na jednotlivé prvky?“

Můj společník viditelně nabíral odvahu.

„To může trvat!“ zabručel Tomy trpělivě. „Jsem stejný člověk jako vy a tohle tělo,“ oběma rukama ukázal na svou hrud' a předvedl takovou grimasu, jako by mu tělesná schránka byla nanejvýš protivná, „musí zůstat a zaniknout tady.“

„Umíš kouzlit, létat nebo něco takového jako každý správný superman?“ posmíval se Marc.

„To neumím,“ usmál se Tomy skoro povýšeně. „Ale dokážu přejímat a přebírat podstatu takových osobností, jaké představujete vy. To jsem musel udělat v Erichově případě – nebo si myslíte, že v mém domovském světě mluvíme švýcarskou němčinou? Vím úplně všechno, co Erich věděl do svého dvaadvacátého roku života, čtvrtého měsíce a dvacátého čtvrtého dne. V dalším dění mám velké mezery. A pak samozřejmě vím ledacos o světě, odkud přicházím.“

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Stále se ještě držel u dvířek auta, žlutohnědá přikrývka mu splývala z levého ramene jako tunika. Mezitím slunce ozářilo poušť červeným světlem a tmavé stíny vytvářely neuvěřitelné scenérie. Tomy se na mě podíval, usmál se a potřásl lehce hlavou, jako by chtěl dodat: Pochopíš to konečně? Hlupáku! Ale nepromluvil a dál mlčel. Napadlo mě, že by třeba chtěl něco k jídlu. Nebylo to ze soucitu, ale potřeboval jsem vyzkoušet, jestli má opravdu lidské tělo. Stále jsem držel v pravé ruce pistoli, odjištěnou desetirannou SIG, i když hlavní skloněnou k zemi. Požádal jsem Marka, aby z naší bedny s proviantem přinesl plechovku tuňáka. Položil jsem ji před Tomyho a vyzval ho, ať to sní.

„A čím tu konzervu mám otevřít?“

Marc odněkud z batohu vyhrabal otvírák amrskl ho Tomymu k nohám.

„Nejspíš mě nemá moc rád,“ Tomy se bezstarostně zašklebil Markovým směrem, otevřel plechovku a položil si ji na kapotu chladiče.

„A co takhle příbor?“ udělal stejně bezmocné gesto, jaké v podobných situacích předvádím dodnes. Roztažené prsty, ruce dlaněmi obrácené nahoru, ramena vytažená vzhůru. Zajistil jsem pistoli, zastrčil ji do kapsy svých šedivých džínsů, v nichž jsem spal na střeše auta, a přinesl vidličku. Chvíli jsem váhal, pak jsem se odhodlal, přistoupil k Tomymu a tu levnou mosaznou věičku mu podal. Tomy s nechutí polykal první sousta. Marc stál pořád ještě tři metry od nás a poznamenal:

„Nezkusil by ses ho dotknout?“ Nejprve jsem se dotkl levého spánku svého mladšího dvojníka, potom jsem

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

mu pevně oběma rukama stiskl ramena. Tomy si to nechal líbit. Položil vidličku i plechovku s tuňákem zpátky na chladič a podal mi ruce. Dotkl jsem se jich, zkoumal mladistvou kůži, otočil jsem mu levou ruku dlaní dolů. Na hřbetě ruky, přesně na stejném místě jako u mne, se nacházelo malé hnědé mateřské znaménko. Podíval jsem se Tomymu hluboko do očí a uchopil jeho pravou ruku. I tohle mi klidně dovolil. Přitiskl jsem mu hřbet ruky na kapotu, která v té chvíli ještě nebyla rozpálená slunečním žářem. Pak jsem vedle jeho dlaně položil svou a začal porovnávat čáry na našich rukou. Byly naprosto identické. Jenom rýhy v mé dlani se za těch několik desetiletí prohloubily.

To mě zmátlo a jen s obtížemi jsem se dokázal soustředit. Každý člověk je přece jedinečná bytost, jenom u mne to zřejmě neplatilo. Moje kopie se opřela o dveře range-roveru a zašklebila se na mne. Mezitím se k nám opatrnými krůčky přisunul Marc. Už nekašlal a také mu zmizely rudé skvrny z obličeje. Jen klid, říkal jsem si, všechno musí mít nějaké rozumné vysvětlení. Začalo být teplo a poryvy větru rozvířily u našich nohou malé písečné spirálky. V tu chvíli mě napadlo, že jsem kdysi měl ještě jedno mateřské znaménko, které jsem si v osmadvaceti letech nechal vyoperovat. Sáhl jsem po Tomyho přikrývce astrhl mu ji z ramen.

Tomy, jako by tušil, co mám v úmyslu, si nechal líbit i tohle – třebaže s hloupým úšklebkem.

„Rozkroč se – prosím!“ řekl jsem mu tvrdě. Tomy položil ruce na střechu auta a udělal, co jsem mu přikázal. Dřepil jsem si a podíval se. Spatřil jsem malou hnědou bradavičku na vnitřní straně pravého stehna.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Přesně ve výšce šourku. To mě definitivně přesvědčilo. Tohle druhé znaménko bylo zdrcujícím důkazem. Před sebou jsem opravdu měl svou dokonalou mladší kopii z masa a krve.

Marc se zeptal, co to vlastně dělám, a já mu to vysvětlil. Tomy nás přerušil suchou poznámkou, že rozhodně potřebuje oblečení. Už jsme se prý na něj nacivěli dost. Neměl jsem nic, co by Tomymu padlo. Ve svých dvaapadesáti letech jsem se přece jen již honosil slušným pivním břichem. Stále ještě nevěřící Marc sice pro sebe vzdorovitě nadával, ale nakonec ze svého kufru vytáhl spodní prádlo, ponožky, černé džínsy a bílomodře kostkovanou košili. Tomy se oblékl a potom se postavil před nás:

„No, jak se vám líbím?“ A po krátké umělecké pauze, kdy sklonil hlavu stranou a kývl směrem k Markovi, se zeptal: „A jak se jmenuje tenhle blondák?“

Věděl jsem, že bych se zachoval přesně stejně. Představil jsem Marka, ale ten Tomymu stejně ruku nepodal. Jen suše konstatoval, že nemáme pitnou vodu a zadní okno je rozbité. Pohled do mapy nám ukázal, že se nejbližší osada jmenuje Taftan a nachází se přibližně devadesát kilometrů od nás, směrem k íránské hranici. Takovou vzdálenost bychom měli ujet dříve, než budeme úplně dehydratovaní. Tomy se vmáčkli mezi zavazadla na zadním sedadle a já stiskl startér. Ozvalo se jen slabé škytnutí a motor nenaskočil. Asi odešla baterie, což jsem nechápal, protože ještě včera fungovala bez problémů. Podíval jsem se na ukazatel stavu baterie. Šipka mířila na nejspodnější značku vlevo. Vyšrouboval jsem zátky baterie – mezi lamelami

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

nebyla ani kapka vody. Totéž jsem zjistil u obou rezervních baterií, které jsme pro všechny případy vzali sebou.

„Mohli bychom použít vodu z chladiče, když ji přefiltrujeme přes ručníky,“ navrhl Marc. Ale chladič byl stejně suchý jako baterie. Neměli jsme ani kapku vody, sluneční kotouč stál již povážlivě vysoko a na pěší pochod v délce devadesáti kilometrů nebylo ani pomyšlení.

„Za to může moje maličkost,“ řekl Tomy tiše. V jeho hlase zaznívala lítost. „Veškerá tekutina byla zapotřebí pro stavbu mého těla.“

Nijak jsem to nekomentoval a také Marc prozatím mlčel. Zcela evidentně nemohl Tomyho vystát a jeho přítomnost ho viditelně rozčilovala. Všiml jsem si, že se pečlivě vyhýbá jakémukoliv kontaktu s Tomyho tělem. Po chvíli rezignovaně prohlásil:

„To je fakt skvělý. Zdá se, že je ti na zemi souzen jen krátký život, protože tady brzy všichni zahyneme žízní.“ Otevřeli jsme všechny dveře od auta a zůstali sedět uvnitř. Vůz byl jediným stinným místem široko daleko. Slabý vánek udržoval v autě snesitelnou teplotu. Tomy se mi zezadu dotkl ramene a nečekaně mi podal ruku, jako by se chtěl omluvit a rozloučit. „Dávej pozor na moje tělo,“ řekl, „i když mě Marc nesnáší. Prosím!“ Pak se znenadání převálil na zavazadla jako pytel mouky.

„Je po něm?“ zeptal se Marc nezúčastněně. Zdálo se, že mu to je úplně jedno.

Nahmatal jsem slabý puls a hned mi bylo jasné, co se stalo. Tomy se vydal pro pomoc. Copak nenaznačoval, že na sebe může vzít i jiné tělo? Začala ve mně blikat

jiskěrka naděje.

„A co když nás nechá ve štychu?“

„To neudělá, Marku. Když mi bylo dvaadvacet, taky jsem nikoho z přátel nenechal ve štychu. A on je jako já.“

„Copak jsme jeho přátelé?“ zeptal se Marc.

„Pravděpodobně ještě víc než jen přátelé. A pokud Tomy je tím, co říká, jsi jeho přítelem i ty.“

„To si nemyslím,“ zavrčel Marc nevrle. „Nepřišel mezi nás zrovna přátelským způsobem a sám vidíš, do jaké šlamastyky jsme se kvůli němu dostali.“

Opřeli jsme se do sedadel a čekali. Před třiceti čtyřmi lety jsem ve švýcarské armádě absolvoval tankistický výcvik. Najednou se mi hlavou začaly honit všechny ty hloupé odrhovačky, co jsme tenkrát cestou z hospody hulákali.

„I tankisti mají své hroby, však růže je nikde nezdobí. Na tankistově hrobě, nechá protěž milá tobě. Nejsou tam ani kříže, jenom od granátů trychtýře. Tvá milá se nedočká, jen hořké slzy stká.“ Tady, devadesát kilometrů v poušti před Taftanem v Balúčistánu, nebyly ani ty hořké slzy. Vyhrabal jsem z paměti pár vtipů a začal je vyprávět. Marc poslouchal dost apaticky a jen občas něco prohodil. Nakonec jsme zmlkli. Myslel jsem na dceru Corneliu a na manželku. Od naší svatby uplynulo již dvacet sedm let. Prožili jsme spolu horší i lepší časy. Hádali jsme se spolu, ale oddávali se i sexu. Věděl jsem, že Ebet – tak jsem si zkracoval její jméno Elisabeth – to se mnou nemívala lehké. Zakusili jsme i velmi těžké měsíce a finanční problémy.

Někdy jsem už téměř propadal zoufalství. Ale všechny

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

potíže jsme nakonec vždy nějak překonali a po vydání mé první knihy se poměry změnilly. Ted' už jsem neměl s penězi starosti. Horší to bylo s nepřejícnými kritiky, kteří mě očerňovali. Samozřejmě nebyli všichni stejní. Někteří se chovali korektně a svým způsobem se mi snažili pomoci. Další sice věděli všechno nejlépe, avšak aspoň se chovali s otcovským nadhledem. Těch ovšem byla menšina. Pochopitelně to nyní nebylo vůbec důležité. Vlastně ted' pro mě a Ebet mohly začít lepší časy.

Myslel jsem i na Markovy rodiče a na to, že jsem k účasti na této cestě Marka přemluvil. Co by asi o mě řekli, až by se dozvěděli o synově smrti? Myšlenky se mi honily hlavou a bylo mi jasné, že bych jeho rodičům nikdy nedokázal říci o smrti jejich jediného syna. Avšak k tomu stejně nebudu mít příležitost. Markův otec, dynamický sportovní typ, by mě proklel a zatratil na věčné časy. A matka, dobrosrdečná pracovitá dáma, by asi zemřela žalem. Nacházel jsem se v zoufalé situaci. Marc byl spolehlivý, upřímný mladík, který by se hodil do hlavní role Platonova příběhu o Charmidovi. Nekomplikovaný a požehnaný darem dobrého srdce. Ted' ale seděl vedle mne zcela apaticky.

„Marku,“ strčil jsem do něj, „vnímáš mě?“

Pohlédl namne. Trochu se zavrtěl, jako by nechtěl být rušen. „Neboj se, určitě se z toho dostaneme,“ řekl jsem, abych mu dodal odvahu. Přitom sám jsem už naději skoro ztratil. Naše cesta měla být výletem do kašmírské vysočiny. Range-rover jsme si nechali dopravit do Karáčí prostřednictvím Air France a odtamtud jsme jeli údolím Indu vzhůru až do Šrínagaru.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Samozřejmě jsme si tam vyfotografovali údajný Ježíšův hrob. Navštívili jsme četné památky, prozkoumali chrámové trosky v Martandu, prohlédli si neuvěřitelnou změť zřícenin v Parahašpúru, které dodnes vypadají, jako by tam v prehistorických dobách vybuchla atomová bomba. V autě jsem vezl 180 exponovaných filmů uložených v chladicím boxu.

„Chladicí box!“ zařval jsem a vyskočil ze sedadla. Rychle jsem převrátil Tomyho tělo na jiné místo a prohrabával se hromadou oblečení a roztrhaných umělohmotných láhví. Odtrhl jsem z předmětné schránky kryt z pěnové hmoty. Marc se probral a zíral na mne s otevřenou pusou. Byly tam: sto osmdesát malých, černých válečků v kaluži vlažné vody, naštěstí vodotěsně zabalených. Vedle nich stála dvoulitrová láhev vody. Jak jsme ve své situaci mohli zapomenout na chladicí box? Koupil jsem ho speciálně pro tuto cestu a v autoservisu ho připojili na baterii. Ta už sice nefungovala, proto taky led roztál a uvnitř schránky se vytvořila louže. Ale láhev s vodou tam zůstala. Střídavě a po malých doušcích jsme vychutnávali vodu, jako by to bylo pravé šampaňské. Pak jsem skropil Tomyho obličej, tělo jsem vyprostil ze změti košilí a tílek a taky ho trochu svlažil.

Smáli jsme se. Smáli jsme se jako šťastné děti! Ale jak už to bývá, od štěstí nebývá daleko k žalu. Oběma nám bylo jasné, že i při veškeré opatrnosti nám všechna dostupná tekutina, to znamená zbytek v láhvi a loužička v chladicím boxu, vystačí jen na pár hodin.

&@&

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

V uplynulých dvaceti letech jsem napsal čtrnáct knih. K hlavním tematickým okruhům těchto prací patřili mimozemšťané, archeologie, mýty a prastará náboženství. Vůbec jsem nepochyboval o tom, že naše předky v dávných dobách navštívily inteligentní bytosti z vesmíru. Lidé před tisíci lety nepochopili, kdo k nim vlastně přišel, a návštěvníky pokládali za bohy. Tento fatální omyl přispěl ke vzniku mnoha náboženství. Následkem nebylo jen sepsání svatých i méně svatých knih, ale i stovky válek táhnoucích se lidskými dějinami až do současnosti. Kritici na mne samozřejmě útočili, protože kromě indicií jsem toho příliš nabídnout nemohl. Naštěstí jsem již po vydání své první knihy pochopil, že každý, kdo se obrací k veřejnosti, se nemusí stát pouze cílem chvály, ale i výtek a často nenávistné kritiky. Nikdy jsem neočekával, že by mě vědecká obec zahrnula vavřínovými věnci a klepala mi pochvalně po ramenou. Opačné názory patří k věci. Před lety mi zestárlý Hermann Oberth, pokládáný za otce německé vesmírné techniky, řekl: „Nespravedlivá kritika musí kolem vás protékat jako močůvka kolem mramorového sloupu!“ To bylo velmi trefné.

Ted', když se naše vůle k životu trochu vzpamatovala, jsem Markovi vyprávěl historku, kterou jsem kdysi zažil v jedné americké televizi. Seděl jsem tenkrát v koženém křesle mezi profesory Allanem Hynekem a Carlem Saganem. Oba byli astronomové. Diskutovalo se o mimozemšťanech a Sagan měl na možnost jejich pobytu na naší planetě dost jednoznačný názor. Existenci mimozemských forem života sice kategoricky

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

nevylučoval, ale tvrdil, že takové bytosti by se nemohly podobat lidem a nedokázaly by překonat vzdálenost mnoha světelných let. Já jsem tu věc pochopitelně viděl jinak – z dobrých důvodů – a profesor Hynek mě podporoval, i když poněkud váhavě. Hovořil o technologiích mimo einšteinovskou realitu a žádnou možnost radikálně nepopíral, ani existenci UFO. Sagan svému profesorskému kolegovi blahosklonně řekl.

„Pokud by tam nahoře bylo něco jako mimozemská inteligence, tak by s námi už dávno navázala diplomatické vztahy.“

Hynek na mnemrkl, pak se podíval na kolegu a odpověděl: „Ale my přece taky nenavazujeme diplomatické vztahy se slepicemi!“

Moje současná situace byla stejně groteskní. Setkal jsem se s mimozemšťanem a nebylo mi to k ničemu. Kdo by mi uvěřil, že Tomy pochází odněkud z vesmíru?

Teplota stoupala a úměrně tomu obsah naší láhve klesal. Kolem desáté hodiny mě napadlo to, co mě mělo napadnout už ráno. Potřebovali jsme celtovou střechu, aby slunce nepražilo rovnou na auto. Použili jsme stativ fotoaparátu, několik šňůr, pásy izolepy, naše větrovky i vlněnou přikrývku a deset centimetrů nad střechou auta jsme vybudovali improvizovanou stříšku. Podobnou zástěnu jsme zhotovili nad přední kapotou. Ohnul jsem stěrače doprostřed předního skla, přichytil pod ně druhou deku, otevřel na mezírku kapotu a protáhl jí provazy. Při prohrabávání hromady našeho propoceného a nevonícího oblečení jsem na zemi pod zadními sedadly objevil dokonce i deštník. Koneckonců

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

ho v autě vozím pořád. Upevnili jsme honad okno na Markově straně. Pak jsme vysáli poslední zbytky z plastické láhve, jako by to bylo mateřské mléko. Kde ten Tomy vězí? A proč tudy ještě neprojelo ani jedno auto? Sice jsme se nacházeli na odlehlé pouštní cestě, ale pořád ještě v místech, jež byla zakreslena na mapě. Vlastně jsme neudělali žádnou chybu. Vzali jsme sebou dostatečné zásoby vody, náhradní baterie, sušené ovoce a dokonce syrovou šunku. Navíc jsme byli vybaveni lanovým navijákem, který nám teď ovšem byl k ničemu, protože fungoval jen při běžícím motoru. Měli jsme na sobě jen trenýrky, i když naše celtová střecha byla nečekaně účinná. Slunce sice šplhalo nezadržitelně vzhůru, ale v autě zůstávala snesitelná teplota.

Doma v každodenním životě se chovám dosti impulzivně. Vždycky jsem přesně věděl, co chci, a rozčilovali mě nerozhodní lidé, kteří teprve nad pultem v řeznictví uvažovali, co by vlastně chtěli koupit. Ještě kousek tohohle a tamhleten kousíček bych si možná taky vzal. A co takhle trochu játrového salámu, nebo snad huspeninu? Pane bože! Tihle št'ouralové, pochybovači a nerozhodní váhavci mě přiváděli k šílenství.

V supermarketu u pokladny teprve hledali peníze, na parkovišti neměli připravené mince a v obchodě s obuví si nechali předvést dvacet párů, aby nakonec nekoupili ani jeden. Já jsem na koupi auta potřeboval deset minut a obuvnictvím jsem spíše proběhl. Ale co teď? Blížilo se poledne. Zbyla nám už jen špinavá voda z chladicího boxu. Někde v autě jsem našel roli hliníkové fólie.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Rozvinuli jsme ji a udělali z ní kříž jako znamení pro letadla. Vzpomněl jsem si na morseovku, kterou jsem se naučil za skautských let. Tečka tečka tečka, čárka čárka čárka, tečka tečka tečka znamená SOS. Z částí našeho oblečení jsme vedle hliníkového kříže sestavili i toto slovo. Později se mě kdosi zeptal, proč jsme nepoužili mobil. Naiva!

V balúčistánské poušti mobily nefungují. A kromě toho se jedná o zážitek z roku 1987. Mobilů bylo tehdy málo a vysílačů ještě méně. Navíc v poušti nejsou dodnes.

Kde ale může být Tomy? Marc znovu zapochyboval, že se vrátí, a ve mně již také hlodala nedůvěra. Možná se stalo něco, co Tomy nemohl ovlivnit... Možná skončil v bůhvíjakém jiném rozměru. Bránil jsem se podobným pochybám a začal Markovi recitovat báseň o přátelství, kterou jsem se naučil jako student gymnázia. Ani v pozdějších letech jsem nepochopil, proč se mi ten text vybavil zrovna tehdy. „K tyranovi hrdina spěchá, svůj kord v rouchu skrývá, zástup pochopů staví se v cestu, směle, ty neujdeš trestu. Město jsi chtěl zbavit tyrana, za to nedožiješ se zítřejšího rána...“ A tak dál, až po závěr, kde se z tyrana stane chápatel a říká: „Chtěl bych se přidat k vám, jako přítel ruku podávám.“

A Tomy je stejný přítel, tvrdil jsem Markovi. Ať tak či onak, v té chvíli bylo nejdůležitější, že naše improvizovaná klimatizace fungovala. Vylovil jsem z hromady oblečení čistý kapesník a namočil ho do vlažné tekutiny na dně chladicí schránky. Lačně jako mladí velbloudi jsme chlemtali tu odpornou bryndu a pokropili jsme i kůži Tomyho těla. Jak by se asi dala

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

získat voda ze vzduchu? Někde jsem četl, že indický ministerský předseda pije vlastní moč. Jenomže ani mně, ani Markovi se nechtělo na malou, na to jsme měli v těle příliš málo tekutiny. Jak bychom se mohli dostat k vodě? Vykopat studnu? Neměli jsme patřičné nástroje a stejně by takový pokus byl asi marný. Možná bychom v noci mohli pověsit hliníkovou fólii na lano a nasrážet do ní ranní rosu. Pak bychom ji vprostřed zvedli a pod každý roh dali nádobu. Ve své palubní kuchyňce jsme měli čtyři talíře i šálky. Než jsme stačili vyzkoušet, zda by se nám bez pohonu vůbec podařilo vytáhnout lano z navijáku, zaslechl jsem vzdálené bručení motoru. Zatajili jsme dech. Přítel, nebo nepřítel? Rychle jsme si natáhli kalhoty. Strčil jsem do kapsy pistoli a ještě před tím se přesvědčil, že v hlavní je náboj. Hluk se blížil, ale přes duny jsme nic neviděli. Podle bručivého zvuku se asi jednalo o těžké auto. Oba jsme napjatě stáli každý vedle svých dveří a nevšimli si, že Tomy opět oživil.

Za dunou se objevil oblak prachu. Bručení bylo stále hlasitější a potom přes dunu přešel hnědožlutý náklad'ák s osmi obrovskými koly a rozsvícenými reflektory – který blázen nechával v poušti svítit světla? Byl to vojenský vůz a řítil se přímo na nás. Už jsme se začínali bát že nás převál cuje. Dvacet metrů před naším range-roverem, který ověšený příkrývkami a bundami vypadal jako beduínský stan, strhlřidič tu obludu stranou. Náklad'ák se zakymácel, pokryl nás zvířeným prachem a zastavil. Motor zhasl.

Než stačil řidič vystoupit, zaslechl jsem Tomyho slabý hlas: „Máte ještě něco k pití?“

„Jen tamhletu břechku,“ odpověděl jsem automaticky a

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

cítil jsem se tak šťastný, že jsem málem začal radostí jódlovat. Tomy byl zpátky! Seděl vzpřímeně vedle mne, vypadal unaveně, vyschle a ptal se.

„Přijel Mahmud?“

„Kdo je to?“

„Řidič vojenského nákladáku!“

„Myslíš tamhle toho?“

Tomy se unaveně usmál. Z nákladáku se začal soukat mohutný muž v béžovo-hnědé vojenské uniformě, na nohou vysoké šněrovací boty. Polovinu obličeje mu pokrýval divoký knír a pětimilimetrové strniště. Pod jako smůla černými vlasy a velkýma tmavýma očima s huňatým obočím trčel orlí nos. Teprve teď jsem si všiml dvou bledých stříbrných hvězd na jeho košili. Ten muž musel patřit k nižším důstojníkům. Tomy se vyhrabal ze změti věcí v našem autě a něco na řidiče zavolal. Znělo to arabsky či spíše persky. Marc ani já jsme nerozuměli ani slovo. Mahmud, jak se ten ježatec jmenoval, vytáhl z kabiny tři plastové láhve a beze slova nám je podal. Než jsem láhev přiložil ke rtům, podíval jsem se na Tomyho, který stál za naším rozbitým zád'ovým okénkem. Skoro celý obsah láhve si vylil na vlasy a na tělo. Teprve pak si dopřál pár doušků. Potom zase persky něco pronesl k Mahmudovi, který vzápětí přinesl bednu s čtyřiadvaceti litry minerálky, dvacet do igelitového obalu zatavených plechovek coly a desetilitrový barel s destilovanou vodou. Stále beze slova přistoupil ke kapotě našeho auta, uvolnil šňůry přidržující improvizovanou stříšku a otevřel ji. Vyšrouboval zátky baterie a začal ji odborně plnit. Pak vyprázdnil několik láhví do chladiče, prázdné odhodil na zem a vydal se k rozbitému zadnímu okénku.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Tomy něco pronesl persky a pak nás požádal, abychom řidiči pomohli. Mahmud vyndal z rámu zbytky střeplů, přinesl voskované plátno a armádním nožem je přiřízl do potřebné velikosti. Já s Markem jsme plátno pevně přidrželi a Mahmud natřel okraje rámu smradlavou lepivou hmotou, která vypadala jako asfalt. Přiložil plátno na rám a za chvíli už pevně drželo. Další věcí, kterou náš zachránce vykouznil ze svého nákladáku, byl akumulátor a kabel. Propojil svou baterii s naší. Tomy mezitím na Mahmuda neustále mluvil. Pak mě požádal, abych zkusil nastartovat. Klaplo to hned na první pokus. Nechal jsem motor běžet, aby se baterie dobila.

Mahmud vojensky pozdravil, zavolal něco na Tomyho, znělo to jako „salám“ a „šukran“, vsoukal se do svého monstra a vyrazil neznámo kam. Zanechal za sebou jen velký oblak zvířeného písku.

Tomyho tělo se rychle zregenerovalo a my dva, kteří jsme tam pořád stáli beze slova jako hloupí kluci, jsme se ho konečně mohli zeptat, jak to všechno zařídil.

„Máš tady tablety s vitamíny a minerály? Měli bychom si je všichni vzít,“ začal Tomy, než se nám svěřil se svým neuvěřitelným příběhem.

Sto kilometrů odsud se nachází hranice a hned za ní jsou kasárna íránské armády. Napojil se na vědomí jejich velitele a objasnil mu naši povážlivou situaci.

„Takhle jednoduše?“ podivil se Marc nevěřicně. „Copak to jde jen tak – převzít něčí vědomí? A to jsi jako převzal nad ním velení?“

Bylo mi jasné, že se nám Tomy pokouší vysvětlit něco, co jsme nechápali. Byl ale trpělivý, což není zrovna vlastnost, kterou bych se vyznačoval. Vědomí,

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

poučoval nás Tomy, všechno okamžitě pochopí. Pokračoval v tom smyslu, že vědomí je prý spojeno s ostatními vědomími jako v holografii. Problém spočívá v egu dotyčného těla. Toto já vytváří vlastní svět, existující od narození po současnost člověka, a je přirozeně egocentrické, vlastně všichni jsme egoisti. Mezi vědomím a egem se nachází cosi jako filtr. Vědomí propouští informace z ostatních vědomí do podvědomí, ale již ne k egu. Slouží to k ochraně těla, jinak bychom se přehltili.

„A tenhle filtr mezi podvědomím a vědomím a následně egem jsi prolomil a řeknu to ještě jinak – dával jsi rozkazy veliteli?“ chtěl Marc vědět. Nevěřil Tomymu ani slovo.

„Ano, tak nějak. Když má člověk silnou vůli, tak se jeho ego vehementně vzpírá převzetí, protože okamžitě vycítí, že je čímsi vytlačováno, a to vyvolává panický strach. Velitel z Taftanu je velmi egocentrický a já ještě nemám s lidmi dost zkušeností. Ostatně pochází z vysoce postavené iránské rodiny a jako turista kdysi navštívil Švýcarsko.“

Mlčeli jsme. Všechno se to odehrálo příliš rychle. Nerozuměli jsme tomu a neměli klid k přemýšlení. Raději jsem začal sbírat kusy oblečení poházené po zemi a nakonec jsem sroloval pruhy hliníkové fólie. Tomy poznamenal, že má hlad, a Marc se nabídl, že nakrájí šunku. Pak jsme seděli v autě, beduínskou střechu jsme hodlali sundat bezprostředně před odjezdem. Ukazatel stavu baterie už ukazoval normální hodnotu, a tak jsem motor vypnul. Marc nevydržel mlčet a zeptal se:

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

„A odkud vlastně umíš persky?“

„To je stejné, jako když jsem od Ericha získal švýcarskou němčinu. Mám to z velitelovy paměti.“

To je asi pěkná pitomost, pomyslel jsem si a zároveň mě napadlo, že by Tomy těžko dokázal převzít sto lidí i s jejich jazyky. To by se zbláznil. Co asi tak vydrží jedna paměť?

Tomy s námi měl neuvěřitelnou trpělivost. Poznal jsem to v následujících dnech a týdnech. Prozatím jsme se cpali šunkou a knäckebrotem, zapíjeli to minerálkou a neustále jsme se Tomyho na něco ptali. Velitel kasáren se podle Tomyho přestal bránit, až když mu jeho vědomí vyslalo signál bez nebezpečí, dobrá, pokojná bytost a ego to nakonec akceptovalo. Pak se velitel, zvědavý jako nějaký badatel, zaposlouchal do svého nitra a zahájil s Tomym dialog. Mluvil nahlas svým hlasem a Tomy mu v jeho vědomí odpovídal. Persky. Pro ostatní by to znělo jako samomluva, ale naštěstí byli v místnosti sami. Velitel pochopil naši tíživou situaci, ale nemohl nám pomoci kvůli státní hranici. Nemohl se svou jednotkou vkročit na cizí území, to by znamenalo politický incident. Přišel by o místo a skončil ve vězení. Teprve po dlouhém smlouvání velitel svolil, že k nám vyšle náklad'ák s jediným mužem. V případě nouze se vymluví, že si jeho voják spletl cestu. Vybral mladého důstojníka Mahmuda, divizního automechanika, a poslal ho za námi. Operace stojí 600 amerických dolarů, a navíc bude třeba zaplatit za vodu a colu.

„Šest set dolarů?“ opakoval jsem. „Takové cvičení na náklady iránské armády, to není špatné. Ale jak asi

přijde ke svým penězům?“

„Přivezeme je,“ řekl Tomy. „Slíbil jsem mu to, takže je čas vyrazit.“

Nemělo smysl mu odporovat. Měli jsme ještě 3400 dolarů v hotovosti a k tomu dalších 6000 v cestovních šecích, poschovávaných v šatech, opascích a matracích. Expedice se mohou prodražit. Sbalili jsme svůj beduínský stan a vyrazili na devadesátikilometrovou cestu do Taftanu. Při jízdě jsem pořád dokola přemýšlel o tom, co nám Tomy sdělil. Jeho doplnění naší společnosti mi vrtalo hlavou. Před lety jsem četl román svého přítele Waltera Ernstinga, píšícího pod pseudonymem Clarc Darlton. V tom příběhu vystupoval mnich, který dokázal přeskakovat z mozku do mozku. Románové historky! Vymyšlené fantazie! A teď taková bytost seděla vedle mne. Úplně živá, a dokonce v mém vlastním, i když o třicet let mladším těle. Bylo to bláznivé... Uvažoval jsem, v jakém snovém světě to vlastně žiji. Když Tomy mluvil, slyšel jsem vlastní hlas který se za uplynulých třicet let příliš nezměnil. Tomy tvrdil, že ví všechno, co jsem prožil do svého dvaadvacátého roku života plus nějakých pár měsíců. Ale uměl i všechno, co já? Měl rád to, co já? Česal se stejně jako já a projeví se u ně j stejné chutě jako u mne? Chutná mu whisky Johnnie Walker Black Label a dozlatova upečená kuřata? Má stejné sklony jako já? Nesnáší játra? Oškliví si kaviár? Je po pivě ospalý a po šampaňském svěží? Jak na něj zareaguje má žena? Na o třicet let mladšího Ericha? Nezamiluje se do mého atraktivnějšího já? Jak bych měl Tomyho představit svým sourozencům, příbuzným a přátelům?

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Jako nemanželského syna mého zesnulého otce? Ale proč by se tento syn objevil až teď, když už mu je dvaadvacet let? Co si jen vymyslím za historku? Pane bože – valily se na mne pořádné problémy. “Tomy,” řekl jsem po hodině jízdy, „umíš řídit auto?“

„Ale jasně, že ano. Můžu?“

Posadil se za volant a jel přesně stejným stylem jako já. Nemohl jsem mu naprosto nic vytknout. Jindy, kdykoliv jedu s nějakým mladým řidičem, chovám se jako učitel autoškoly. Ale teď jsem seděl na místě spolujezdce úplně klidně. Marc se uvelebil za námi na bedně, přes kterou jsme přehodili vlněnou přikrývku. Zapnul jsem rádio. Daly se naladit pouze arabské nebo perské stanice. Tomy jim rozuměl a překládal nám zprávy. Po chvíli jsem rádio zase vypnul a zeptal se.

„Jak to s těmi vybuchujícími láhvemi dneska ráno bylo? Z toho tvého podivného zrození jsme docela hezky zpanikařili.“

„To je mi líto,“ odpověděl Tomy, „nemohl jsem to ale ovlivnit. Spíše si vzpomínám že jsi měl v ruce pistoli a málem jsi mě odbouchl.“

„A co by se stalo?“

„Tělo by bylo mrtvé a proces by se přerušil.“

Mlčel jsem, protože jsem tomu nerozuměl. Skeptický Marc navázal na nit' hovoru a chtěl vědět, jak to tedy bylo s těmi láhvemi a vodou. Tomy nás sice zachránil před smrtí žízni, ale Marc mu stále ještě nedůvěřoval. Tomy se k nám choval jako starší člověk k dětem. Pokoušel se nám cosi objasnit, ale často mu nestačila slova. Vysvětloval nám že v lidské řeči se některé pochody prostě nedají vyjádřit. Nicméně nám sdělil, že

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

prvotní impuls at' už to bylo cokoliv – zapálil jeho prostor a poté se odvinulo jádro nukleus. Energie je prý všude současně. Lidské tělo se skládá z kyslíku, uhlíku, vodíku, dusíku, vápníku, fosforu, chloru, sodíku, draslíku, zinku, železa, bromu, manganu, mědi, chrómu, hořčíku, molybdenu, titanu, jodu, stroncia, rubidia, selenu, boru, niklu, síry, arzenu, kobaltu, křemíku, cínu, baria, lithia.

Přerušil jsem ho. Tomy držel volant stejně jako já, řídil stejně jako já, dokázal dělat několik věcí najednou, všechno sledoval a reagoval na vše, co se v okolní poušti dělo. Marc se chtěl dozvědět zbytek tohoto stvoření člověka a Tomy pokračoval, jako by to byla ta nejbanálnější věc na světě, že všechno, co jádro potřebuje k výstavbě těla, existuje všude kolem v přírodní podobě. Až na nějaké ty maličkosti, které si jeho vznikající organismus byl nucen vypůjčit z auta. Například právě vodu. K rychlému stvoření těla potřebuje jádro více vody, než pak obsahuje hotový člověk, protože část vody se při procesu stvoření vypaří. Tomy nás poučil, že je složen ze stejných třiatřiceti chemických prvků jako my. Jeho molekulové řetězce jsou stejně dlouhé a nic v jeho těle není mimozemského původu.

„Kromě tvé jak by se tomu dalo říci – duše? namítl jsem.

„To není výstižné slovo,“ potřásl Tomy hlavou, zatímco se obratně vyhýbal výmolům. ‘Duše’ říkáte něčemu neuchopitelnému, nezměřitelnému. Duch taky není patřičný výraz, toto vyjádření spíše připomíná strašidlo na zámku. Duše pro vás znamená i něco jako

životní sílu. Když někdo umře, tak přece prohlašujete, že ho opustila duše. Ale nic z toho se nepodobá mé duši. Možná by nejuvýstižnější pojem mohl znít inteligentní energie.

Marc potřásl hlavou a podrbal se v blondatých vlasech. Čím více nás Tomy poučoval, tím méně jsme chápali.

V dálce se objevily šedivé obrysy nízkých budov, o další kilometr dál stál přes cestu Mahmudův vojenský nákladák a zcela ji zablokoval. Tomy zastavil a chvíli se s Mahmudem bavil. Pak vystoupil z našeho auta a vyšplhal do kabiny nákladáku. Měli jsme zcela normálně projet kolem afghánských a íránských kontrolních stanovišť. Mahmud je objede a počká na nás před kasárenskou bránou na íránské straně. Kasárna prý nemůžeme přehlédnout.

Okamžitě jsem pochopil, o co jde. Tomy neměl pas a přes hranice by se nedostal. Velitel to zřejmě věděl. Tomy a Mahmud tedy proklouznou i s nákladákem po nějaké pašerácké stezce, zatímco my jsme museli absolvovat běžné celní odbavení. Měli jsme vystavený takzvaný carnet de passage, což je něco jako cestovní pas pro auto, vydaný domovským státem, ve kterém je vozidlo zaregistrováno. Bez správného vstupního a výstupního razítka v něm bychom se nedostali ani z Afghánistánu, ani do Íránu.

Afghánské pohraniční stanoviště představovala kůlna se slaměnou střechou. Čtyři vyzáblá individua v potrhaných uniformách chtěla špinavýma rukama prohrabat naše zavazadla. Podržel jsem jim před očima karton cigaret, který jsem si přichystal speciálně pro

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

tuto příležitost. Vyšlo to. Jeden z otrhanců navlhčil polštářek razítka pořádným plivancem a potvrdil nám carnet i pasy. íránská pohraniční kontrola se nacházela hned vedle. I tady stačil obvyklý úplatek a projeli jsme bez prohlídky. Kouzelné slůvko zní bakšiš. Pravděpodobně jsme byli jediným autem, které tudy tento týden projelo. Z Taftanu se vyklubala ves s několika tucty domů a chatrčemi. V centru se nacházela malá mešita a vedle ní, před kůlnou z vlnitého plechu, postávali a dřepěli vousatí muži s turbany. Zvědavě a nepřátelsky na nás zírali. Kličkoval jsem naslepo uličkami a doufal, že někde konečně zahlédnu kasárna. Na kraji toho hnízda jsme narazili na zchátralou benzinovou pumpu se dvěma stojany a spoustou nepořádku kolem. Povalovaly se tam plechovky od oleje, promáčklé kanystry, děravé sudy, zlomené osy od aut a všude se vznášel pronikavý pach nafty. Sice jsem benzin potřeboval, ale téhle pumpě jsem příliš nedůvěřoval. Bůh ví, co by mi obsluha nalila do nádrže. Pokračovali jsme dál a konečně jsme zahlédli zeď s ostnatým drátem a dvě podlouhlé betonové budovy. Jeli jsme podél zdi, dokud jsme nenarazili na Mahmudův náklad'ák. Když jsme přibrali Tomyho, zahnul jsem k bráně kasáren a v tu chvíli mě napadlo, jestli můžeme místnímu veliteli důvěřovat. Co by se asi dál dělo, kdyby změnil názor a zabavil nám náš nenahraditelný range-rover, sebral hotovost a třeba nás nechal i zavřít? Závora se zvedla a mohli jsme dovnitř. Vlevo, ve stínu pokroucených stromů, se povalovalo několik polonahých vojáků. Přímo před hlavním vchodem stálo lehátko a na něm ležel dohněda opálený muž v

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

plavkách. Na zemi před ním se válela důstojnická čepice a prázdná konzerva, v níž dohořival nedopalek doutníku. Chlapík mi svým vousatým obličejem a černými vlasy připomínal mladého Fidela Castra. Za nehty prstů u nohou měl černou špínu. Vystoupili jsme. Mahmud něco zakřičel a Fidel se zvedl. Uznalým pohledem přešel po našem range-roveru. Všechny dveře jsme nechali otevřené. „Fidel“ se podíval na hliníkové kufříky s drahocennými detektory kovů.

Během jízdy jsem už Tomyho poučil, co se skrývá uvnitř, a Tomy to teď Fidelovi vysvětloval. Prý dokonce upřesnil, že se tím dají objevit kovové předměty až do hloubky tří metrů a přístroje dokáží odlišit ušlechtilé kovy od obyčejných. Fidel chápavě přikyvoval a jeho chtivost očividně vzrůstala.

Vzpomněl jsem si na indicko-pákistánskou hranici, kterou jsme přejížděli před třemi týdny. Celníci na obou stranách pokládali jakoukoliv techniku za špionážní výbavu. Indický pohraničník na stanici Vagah ukázal dřevěnou holí na hliníkový kufřík a žádal, abychom ho otevřeli. Pomocí několika slov a intenzivní gestikulace se mi ho podařilo přesvědčit, že v kufříku je rozbité rádio. Nastavil jsem přístroj na maximální hlasitost a vzhledem k tomu, že auto bylo plné nástrojů, plechovek a všemožného jiného kovu, ozvalo se z reproduktoru hledačky kvílení, skřípání a pískání, které by rozbitému radiopřístroji opravdu dělalo čest. Místní Fidel ale nevypadal, že by se podobným vysvětlením nechal oklamat. Zdál se být vzdělanější a taky mazanější. Vstoupili jsme do chladné místnosti o velikosti menší tělocvičny, z jejíhož stropu visela íránská vlajka. V

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

jednom rohu stál velký starý psací stůl a vedle, na dřevěné polici, se válelo pár zažloutlých knih, do nichž se asi nikdo nikdy nepodíval. Na vybledlém koženém křesle ležel stoh ilustrovaných časopisů s oslími rohy a hnědými skvrnami od tabáku. Fidel si natáhl košili, vmáčkli se do druhého křesla a vyzval nás, abychom se posadili na dřevěnou lavici u protější stěny. Chladná kamenná podlaha vyvolávala pocit pozoruhodné čistoty a na stropě se unaveně otáčely tři ventilátory. Fidel komusi telefonoval a pak Tomymu sdělil, že velitel má ještě práci. Potom si zapálil smrdutý doutník a já udělal totéž se svou cigaretou.

„Moc dobře se tady necítím, poznamenal Marc suše. „To nejsou kasárna, ale spíš loupežnické doupě. Z okna jsme viděli několik vojáků bloumat kolem našeho range-roveru. Zvedl jsem se a šel ven. Fidel si to nechal líbit. Venku jsem se posadil na schody, vojáci se sice šklebili, ale auta se nedotkli. Marc se uvelebil vedle mne a ptal, co si o celé situaci myslím.

„Musíme počkat,“ mýnil jsem. „Ten velitel je prý vzdělaný muž z významné rodiny. Navíc máme anděla strážce – našeho Tomyho.“ Marc o tom zapochyboval. Vrátili jsme se do haly a zeptali se Tomyho na jeho názor. Byl přesvědčen o velitelově poctivosti. Na polici bylo uloženo několik ocelových přilb a mne z ničeho nic napadlo, jestli nepůsobí jako Faradayova klec a nezabraňují průniku Tomyho inteligentní energie. Tomy ale odmítavě zavrtěl hlavou. „Takové překážky, ani hmotné, nejsou na závadu.“ Pokusil jsem se Tomymu vysvětlit, co je to Faradayova klec a že taková kovová síť odklání elektrické a rádiové vlny. Tomy prohlásil, ať

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

si představím atomové jádro velikosti hrachu. Neutrony a elektrony kroužící kolem jádra by se v takovém případě pohybovaly sto metrů od něj. Chápal jsem, co tím chce říci: i hmotné předměty obsahují obrovské prázdné meziprostory.

Přibližně po hodině Fidel vstal. Pomalu si oblékl kalhoty, upravil si košili a dal si pod paži armádní čepici. Následovali jsme ho o patro výše, kde zaklepal na těžké dveře.

Místnost byla klimatizovaná a závěsy zabraňovaly průniku ostrého světla. Vpravo od okna ležel nádherný pestrý perský koberec a na něm stál mohutný psací stůl. Za ním seděl vysoký muž s perfektně učesanými, lehce prošedivělými vlasy. Vyzařoval z něj klid a nadřazenost. Kolem levé paže měl navlečenou černou smuteční pásku. Tomu muži zřejmě nedávno zemřel někdo velice blízký. Začal mluvit věcně jako hlasatel zpráv a vycítil jsem, že je ve střehu. V jeho hlase nebyl znát panovačný nebo velitelský tón, ale přesto bylo okamžitě jasné, že jeho rozkazy každý ihned vyplní. Nejprve persky oslovil Tomyho a pak přešel do angličtiny.

„V Teheránu jsem se na vás podrobně informoval přes naše velvyslanectví ve Švýcarsku. Ve strážcích našeho náboženství nevzbuzuje vaše osoba zrovna nadšení, mister von Däniken. Máte však platné vízum, a proto se postaráme aby se vám nic nestalo.

Pokynul nám ať se posadíme na hromadu polštářů, a poslal Fidela ven.

Pak za ním ještě něco zavolal. Tomy přeložil, že nám Fidel má natankovat auto. Vytáhl jsem z peněženky

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

předem připravených 600 dolarů a přidal ještě 30 za kolu a vodu. Velitel velkoryse prohlásil, že nápoje nám věnuje zdarma, ale byl by rád, kdybychom mu to oplatili jinak a že počítá s Tomyho pomocí.

Tušil jsem, že tady něco nevoní, a zeptal se, jak by si onu pomoc představoval. „O všem se podrobně pobavíme až zítra,“ odpověděl velitel mnohoznačně. Nyní jsme měli odjet do Záhedánu, vzdáleného pouhých 84 kilometrů. Silnice je dobrá a v hotelu Sahedan-Inn máme rezervované pokoje. Pojede před námi vojenský džíp. Pak se zvedl, potřásl nám rukama a zavolal ordonanci. To bylo vše? Hodina čekání na tak krátkou audienci?

Náš range-rover stál pořád na dvoře. Stěrače byly ohnuté do správné polohy, jen místo zadního skla jsme pořád ještě měli improvizované voskové plátno. Krátce jsme se pohledem přesvědčili, zda jsou všechna zavazadla na svém místě. Všechno bylo v pořádku a ručička ukazovala plnou nádrž. Prvních třicet kilometrů „dobré“ cesty se příliš nelišilo od pouštní stezky Balúčistánu. Pak následovalo několik kamenitých pahorkatin a nakonec, 50 kilometrů od Záhedánu, se pouštní cesta změnila v asfaltovou silnici. Do města jsme vjížděli již za tmy. Záhedán jako by vypadl z Pohádek tisíce a jedné noci. Vyasfaltované čisté ulice a náměstí, několikapatrové domy, dopravní značení a neonové reklamy. Potom jsme uviděli tabuli: TOURISTS WELCOME AT THE SAHEDAN-INN.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Druhá část.

Do města jsme vjížděli již za tmy. Záhedán jako by vypadl z Pohádek tisíce a jedné noci. Vyasfaltované čisté ulice a náměstí, několikapatrové domy, dopravní značení a neonové reklamy. Potom jsme uviděli tabuli: TOURISTS WELCOME AT THE SAHEDAN-INN.

Prázdné parkoviště signalizovalo neobsazený hotel. Ze zrcadla vedle recepce na mne vykoukl Erich von Däniken, jakého jsem ještě neviděl: od prachu bílé vlasy a obočí, strniště na tváři, vysušená pokožka připomínající červenou kůži, rozpukané rty a strašlivě zašpiněná a propocená košile. Marc byl k smrti unavený a šel rovnou do postele. Necítil jsem se o nic lépe, ale chtěl jsem si ještě promluvit s Tomym, který byl o třicet let mladší než já, a proto veškeré štrapáce snášel lépe. Po vydatné sprše jsem ožil a čekal dole v hale na Tomyho, který mě za chvíli zavolal telefonem, že nemá na sebe nic kromě věcí od Marka. Požádal jsem ho aby přišel dolů jak je, protože ho potřebuji jeho tlumočnicka při nakupování. Na recepci jsem si vyměnil peníze a zeptal se, kde jsou otevřené obchody. Bylo sice už půl deváté, ale přesto ještě ledaskde bylo otevřeno. Tomy získal nové oblečení a vypadal opravdu dobře jako mladý Erich před třiceti lety.

U čistě prostřeného stolu s láhví vychlazeného bílého vína značky Omar Chajam což byl jinak perský básník, jsem se Tomymu svěřil se svými starostmi. Co by ten voják mohl chtít? Co se stane, pokud jeho žádost odmítneme? Věděl jsem, že iránská tajná policie proslula již za šáha, jako banda mučitelů. A teď za

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

ajatolláhů, se to moc nezměnilo. Co s námi udělají, když nebudeme poslouchat? Máme se pokusit uprchnout? Jak vysvětlíme Tomyho existenci? A co bude s Markem? Nechali by ho odletět z Teheránu domů? Já hlupák se domníval, že velitel zná pouze moje a Tomyho jméno, ale Tomy mi připomněl, že při příjezdu do Íránu byl Markův pas pravděpodobně zaregistrován. Pak jsem navrhl, aby Tomy velitele ještě jednou převzal a namluvil mu, že to všechno byl pouhý sen. Ale Tomy tvrdil, že nemůže lhát. Bylo to k zbláznění! V této situaci mě napadla věta z písničky Hotel California od skupiny Eagles: „You can check out any time, but you can never leave!“

Dnes už ani nevím, jakými dalšími šílenými návrhy jsem Tomyho postupně bombardoval. Matně si vzpomínám že jsem chtěl, aby přivolal pomoc ze svého domovského světa.

A nebylo by možné, aby se rozdělil a převzal dva lidi současně? Tomy pořád nesouhlasně vrtěl hlavou. To pro mne bylo mimořádně frustrující, protože jsem si vždy představoval, že dokážu nalézt řešení každého problému, a také proto, že Tomy byl takřikajíc mým mladším bratrem, jen rozumnějším než já. Tento o třicet let mladší a ve skutečnosti nekonečně starší mládenec mi nakonec položil uklidňujícím gestem ruku kolem ramen. Potom chtěl vědět jméno prezidenta státu a ministerského předsedy a rovněž jsem měl opatřit jejich fotografie. Na recepci jsem pokrytecky tvrdil, že se zajímám o íránské vůdce a obdivuji místní státní zřízení – které bych ve skutečnosti nejraději poslal k čertu. Recepční naštěstí uměl anglicky a přinesl mi brožuru se

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

jmény a fotografiemi patřičných osob. Bohužel v perštině, ale to pro Tomyho nebyl problém. A já začínal pomalu tušit, co má asi za lubem.

Druhý den jsem se vzbudil až v deset hodin – spal jsem celkem jedenáct hodin. Marc ležel u bazénu a Tomy seděl u stolu a studoval íránské noviny. Dokázal je přečíst! Zaplatil jsem hotelový účet a naložil naše zavazadla do range-roveru. Výjezd z parkoviště blokovala dvě auta, kolem nichž se nedalo projet. Na konci ulice stály dva těžké motocykly. Muž na recepci nám sdělil, že máme rezervovaný stůl k obědu. Nechal jsem si ho ukázat. Byl prostřený pro sedm osob.

Prostřednictvím hotelového telefonu jsem se pokusil dovolat manželce do Švýcarska. Na několikátý pokus se spojení podařilo. Ebet projevila nesmírnou radost, že jsem se konečně ozval. Hned prý půjde informovat i Markovy rodiče. V tu chvíli jsem ve sluchátku zaslechl ozvěnu a nějaké zafunění. Bylo mi jasné, že nás někdo odposlouchává. Proto jsem říkal jen banální věci a o Tomym jsem se vůbec nezmínil. Kolem jedné hodiny – pomalu jsem začínal být rozmrzelý – předjely před vchod do hotelu dva luxusní vozy s íránskými vlajkami. Vystoupil velitel kasáren, oblečený jako na nějaký diplomatický banket, ale opět se smuteční páskou kolem levé paže. S ním se dostavili dva starší pánové s vážným pohledem. Byli mi sice představeni, ale jejich perská jména jsem si nezapamatoval. Jeden z nich se vyznačoval úhořovitými pohyby a připomínal homo sexuálního tanečníka, proto mu pro sebe říkám Ali. Byl cítit levnou vodou po holení. Druhý se podobal Omaru Sharifovi, hollywoodskému herci egyptského původu.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Neustále se chápavě usmíval a choval se úlisně jako prodavač na orientálním bazaru. Velitel v khaki uniformě čtyřhvězdičkového generála nás požádal, abychom se posadili k rezervovanému stolu. My tři a proti nám oni tři. Jedno místo zůstalo volné. Velitel prozradil, že se k nám ještě připojí jedna dáma, ale nemáme na ni prý čekat. Konverzovali jsme v angličtině. Marc rozuměl dobře, protože vyrostl v Kanadě, a také Tomy neměl s angličtinou vážnější potíže a dokázal dialog sledovat. Začali jsme rozmluvu nezávaznými řečmi o archeologii obecně a především o grandiózní perské kultuře. Kolem nás pobíhali čtyři číšníci a jeden vrchní, což asi byl veškerý personál hotelové restaurace. Přitáhli celou kilovou plechovku íránského kaviáru a servírovali ho z pojízdném stolku s kostkami ledu. K tomu podávali kapary, nasekaná vejce natvrdo, kolečka cibule, citrony, máslo a toasty. Kaviár jsem odjakživa nesnášel – a navíc tenhle příšerně smrděl. Ovšem proti gustu žádný dišputát. Ze zdvořilosti jsem si tedy trochu drahého předkrmu vzal a všiml jsem si, že i Tomy se tváří znechuceně. Pro něj to byl první íránský kaviár v tomto životě. Marc pocházel z hoteliéřské rodiny a držel se tedy statečněji.

Jako druhý chod nám naservírovali uzeného lososa, opět se vším, co k tomu patří. V podstatě to bylo skvělé jídlo, jen coca-cola se k němu moc nehodila. Minutu za minutou jsem se v duchu ptal, kdy íránští pánové konečně přejdou k jádru pudla. Nebo že by objednali tak drahou hostinu jen kvůli obyčejnému tlachání? Věřil jsem nebezpečí. Marc a Tomy se ale chovali zcela bezstarostně. Právě jsme zasvěceně diskutovali o

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

záhadách velkých egyptských pyramid, když k našemu stolu konečně přicupitala tmavovlasá dáma. Chůzí připomínala manekýnu. Všichni se zvedli bravo, to svědčilo o dobrém vychování! Žena její věk jsem odhadl na osmadvacet let – políbila velitele a Omara Sharifa, nám ostatním podala způsobně ruku a zastavila se před Tomym.

„Tak to je on,“ usmála se. Měla veselý obličej, lehce odulé rty a jemný nosík. Něco mě na ní mátlo a vadilo. Možná její příliš sebejisté chování, bezstarostnost, s jakou se k nám chovala jako k přátelům, možné její ztepilé tělo s jemnými oblinami pod světle modrou blůzkou, nebo to možná bylo jen tím, že jsem už kolik dní neviděl hezkou ženskou bytost? V jejím hlase zazníval nezaměnitelný francouzský přízvuk. To naprosto jasně poznám, protože jsem vyrostl ve francouzsky mluvící části Švýcarska. Opravdu se představila jako Chantal a velitel nám s úsměvem prozradil, že pochází z jednoho malého hnízda jižně od francouzského Carcasonne a pracuje v Íránu jako překladatelka pro francouzskou ropnou společnost.

Přišel čas na třetí chod – přinesli jemné jehněčí s omáčkou z bílého vína, rýží a mladým hráškem. Hovořili jsme o stovkách nedůležitých a zbytečných věcí. Neušlo mi ale, že mezi Tomym a Chantal to začíná jiskřit. Po obědě poručil velitel vrchnímu číšníkovi, aby nás ponechal o samotě. „Ali“ si vzal slovo.

„Tady ten mladík,“ ukázal na Tomyho, to je váš syn?

„Ne,“ odpověděl jsem napjatě, „můj mladší bratr.“

„Máte všichni ve vaší rodině onu jedinečnou schopnost?“ zeptal se zcela otevřeně.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

„No, Tomy je dost výjimečný. Pořád nám říká, že nepochází z tohoto světa.“ Úmyslně jsem hovořil také zcela přímo, protože velitel stejně všechno věděl.

Nastalo mlčení. Pak promluvil velitel a vyjádřil se zcela bez okolků.

„Oba pánové jsou z íránské státní policie neboli tajné služby. Dříve jsem k nim patřil také já. Madame Chantal pracuje pro spřátelenou agenturu. Máme za úkol požádat vás o spolupráci.

Vlastně jsem nic jiného nečekal. Jen mě trochu zmátlo, že Chantal je ve svém věku už také špionka.

Ali prohlásil, že by nás rádi požádali o pomoc. Stát se nachází v určité krizi, v zemi působí teroristické skupiny, řízené a financované neznámými silami v pozadí. Tajná policie by ráda věděla, kdo stojí v čele této organizace.

„To si Tomy musí rozhodnout zcela sám,“ řekl jsem suše, ale naprosto dobrovolně.

Zase nastalo mlčení, dokud Omar Sharif s pokryteckým úsměvem nepoznamenal, že ten mladý muž nemá cestovní dokumenty a je tedy v zemi nelegálně. Ale oni by nám dokázali s tímto problémem pomoci. Pokrčil rameny a rozpřáhl ruce. Každý věděl, co má na mysli, a pochopil to i Marc. Podíval se na mne. Ti dobráci by nás i s Tomym mohli kdykoliv zatknout. Zcela po právu. Chantal položila ruku na Tomyho paži. Začalo mi svítat, že je na Tomyho nasazená, a on chudák neměl sebemenší zkušenosti se svádějícími pozemšťankami, které toto umění dokonale ovládají. Situace začínala být napjatá. Uvažoval jsem, zda bych z té kaše nemohl dostat alespoň Marka.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Můj kolega ukázal jsem na něho, má vízum vystavené iránským velvyslanectvím v Bernu. Pošlu ho z Teheránu letecky domů. Omar Sharif předvedl jeden ze svých odzbrojujících úsměvů a řekl To těžko, když o všem ví.

Měli nás na udici. Marc do mě pod stolem kopnul a pak mi na stehno zabušila jeho pěst. Nejraději bych ten slavnostně prostřený stůl převrátil. Nakonec jsem ovšem pokrytecky nebo možná diplomatically prohlásil, že jejich žádost naprosto chápu. Terorismus není nebezpečný jenom pro Írán. A navíc islámští teroristé vydávající se za bojovníky boží každý den urážejí svého Alláha.

„Jak to myslíte?“ zeptal se Ali číhavě.

„Přečtete si dvanáctou súru, verš 118 va-šeho svatého koránu. Je tam napsáno, že pokud Alláh něco chce, postačí, aby na to jen pomyslel, a hned se to stane. Alláh je nekonečný, všudypřítomný a všemocný. Pokud by něco chtěl, ihned by se to splnilo a nepotřeboval by k tomu pozemské bojovníky. Pokládat Alláha za tak malého a bezmocného, že by potřeboval pomoc fanatiků, je jeho urážkou.“

Ali se poškrábal na bradě a velitel stiskl rty. Omar Sharif se usmál o něco vážněji než předtím.

„Zajímavý pohled na věc.“

„Tak jest,“ potvrdil jsem a poprosil o trochu času. Musím si totiž promluvit s mladším bratrem. Velitel nás informoval, že dnes večer začíná ramadán, postní měsíc. Věřící muslimové nesmějí od východu po západ slunce nic jíst, pít a je zakázáno i kouřit. To vše se může dělat zase až v noci. Nemáme tedy být překvapení, až po osmé hodině večerní uslyšíme na ulicích docela silný

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

hluk.

Pak se poradil s oběma důstojníky a se Chantal. Podle gestikulace jsem soudil, že dva byli pro a Ali proti. Nakonec mi Ali podal vizitku. Perskou čmáranici jsem nedokázal rozluštit, ale číslice telefonního čísla byly jasné. S vážným obličejem mě poučil, že si nemůžeme dovolit udělat chybu. Pokud by došlo k sebemenším problémům s úřady nebo někým jiným, mám mu ihned zatelefonovat. Kdyby nebyl k zastížení přímo on, přepojí mě na službu, s níž se lze čtyřicet hodin denně domluvit anglicky, dodal hrdě. Pomyslel jsem si, že jsme pro ně velice cenní.

Mezitím již bylo půl čtvrté odpoledne a nemělo smysl vydávat se na cestu. Rozloučili jsme se s velitelem a důstojníky špionáže a slíbili jsme, že se uvidíme v teheránském hotelu Intercontinental. Ani v nejmenším jsem nepochyboval, že nás tajná služba stejně ani na okamžik nespustí z očí. Volný večer po všech těch štrapácích mi přišel docela vhod. Vadila mi ale Chantal, která se rozhodla, že zůstane s námi. Zamyšleně jsem zase vyndal zavazadla z auta a rezervoval pokoje na další noc. Druhého dne v osm hodin jsme se sešli u snídaně. Chantal tvrdila, že musí ke své firmě do Teheránu, kde se brzy setkáme. Rozloučila se s Tomym jedním z těch polibků, z kterých bylo jasné, že se to stalo. Venku čekalo auto s řidičem a tmavě tónovanými skly. Chantal nám vysvětlila, že s námi by nemohla jet a sama už vůbec ne. To tady pro ženy nepřichází v úvahu, a tím spíš během ramadánu. Vrátil jsem se ke stolu a rýpnul jsem si.

„Tak co, bratříčku, jaké to bylo?“

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

„Tělu to udělalo náramně dobře,“ zasmál se Tomy, „ale jedna zkušenost stačí.“

„Cože?“ nechápal Marc, „ty už to nechceš dělat?“

„Pravděpodobně ne, ledaže by to takhle biologická hmota vyžadovala,“ ukázal Tomy s určitým odporem sám na sebe.

Marc potřásl hlavou a zasmál se. Potom uchopil Tomyho ruce a mně došlo, že se ho dotkl poprvé od jeho objevení. „To se můžeš spolehnout, že to bude vyžadovat!“ prohlásil se zářícíma očima.

Jeli jsme směrem na Kerman, což je město ležící v nadmořské výšce 1716 metrů na okraji pouště Lut. Cestou nám Tomy zcela nenucené vykládal, jak ho Chantal svedla. Tak podrobně jsme to slyšet ani nechtěli. Vyptávala se ho na jeho minulost a on jí řekl všechno, co věděl. Ale ona se prý neustále hihňala. Taky se zajímala o Tomyho příjmení a on jí odpověděl, že žádné nemá a jmenuje se pouze Tomy. Nevěřila mu a stejně málo věřila okolnostem jeho zrození. Chápala pouze onu speciální vlastnost, pomocí níž dokáže vnutit cizím lidem svou vůli, a tlachala něco o parapsychologických silách. Po onom aktu jí chtěl vyprávět o svém domovském světě, ale ona mu říkala miláčku a hlupáčku s velkou fantazií. Poradila mu, aby stál oběma nohama na zemi, jinak by mohl přijít o život.

„Jsou všechny ženy takové?“ chtěl vědět Tomy.

Marc tvrdil že ne, já že ano. Během dlouhé jízdy se Marc zajímal o to, jestli je Tomy ve svém domovském světě něčím výjimečný. Třeba bohatý nebo uznávaný a jaké má vlastně zaměstnání. Jak to u nich vypadá, jaké

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

nosí oblečení a jestli mají nějaké dopravní nebo ekologické problémy. Taky se snažil zjistit, jaký politický systém upřednostňují a jak to u nich funguje s láskou. Jakými zbraňovými systémy vládnou a zda znají války.

Dočkal se velkého zklamání. V Tomyho světě nic takového neexistuje. Ani láska, ani sex, ani zbraně, ani doprava, ani politika, ani oblečení. Tomyho domovský svět byl místem nehmotných bytostí. Jedinou formou života tam prý jsou inteligentní energie.

„Takže ty vůbec neexistuješ? ptal se Marc nevěřícně.

„Samozřejmě existuji, všichni existujeme, i individuálně. Jsme všichni osobnosti – ale bez těla.“

„To si neumím představit,“ mudroval Marc nahlas.

„Přece se každý musí narodit a někdy taky umřít. A mezitím prožije život plný vzrušení. Kde se vůbec bere ta vaše inteligentní energie?“

Než Tomy který seděl za volantem mohl odpovědět, objevil se silniční zátaras. Po obou stranách silnice stálo několik policejních aut a autobusů s mužstvem. Auta všech kategorií, od nákladňáků po džípy, stála s otevřenými kufry ve dvou protisměrných řadách a mezi nimi pobíhali gestikulující řidiči. V autech seděly zahalené mlčící dámy. Zřejmě nějaká důkladná kontrola. Muži totiž museli vyndat z aut úplně všechno a otevřít veškerá zavazadla. Rozčileně jsem hledal naše pasy a něco pro Tomyho, co by alespoň vzdáleně připomínalo úřední legitimaci. Nakonec jsme se rozhodli pro Markův řidičský průkaz.

Na malém nákladňáku hlídkovali dva uniformovaní týpci se samopaly. Na druhé straně parkoval další

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

podobný náklad'ák. Trvalo deset minut, než jsme přišli na řadu. Mladý důstojník si bídou angličtinou vyžádal naše dokumenty. Nejprve jsem mu ukázal svůj pas a několikrát zopakoval, že jsme turisté.

„We are tourists!“ Tehdy byly švýcarské pasy popsány všemi čtyřmi jazyky, jimiž se u nás mluví. Německy, francouzsky, italsky a rétorománsky. Důstojník očividně nedokázal přečíst ani jeden řádek. Listoval pasem a narazil na vízum s nápisem a nalepenou značkou v jeho řeči. Nepustil pas z ruky a ukázal na Tomyho. Tomy předstíral, že doklad hledá, a pak důstojníkovi podal Markův řidičák. Policista se zamračil, zavrtěl hlavou a zeptal se: „Your visa?“ Udělalo se mi mdlo. Mezitím mu podal svůj pas Marc – jenže ten ho nezajímal a na řadě byl pořád Tomy. Náhle se ozval pískot píšťalky a nějaké volání. Náš důstojník přistoupil k černému mercedesu a nevypadal, že by nám pasy a řidičský průkaz hodlal vrátit. Držel je v ruce jako nějakou trofej. O nepovolený odjezd jsme se nemohli pokusit, protože před i za námi stála kolona dalších aut, nehledě na policisty se samopaly. Bože můj, co asi s námi bude, jestli prohledají rover a najdou naši pistoli? Vzpomněl jsem si na Aliho vizitku a hledal ji po všech kapsách. Nemohl jsem ji najít a začal se pořádně potit.

Důstojník se s vážným výrazem v obličeji vracel k našemu vozu. Podal mi oba pasy i Markův řidičák. Něco zavelel a malý náklad'ák před námi se o půl metru odsunul. Pak policista zamával rukama jako dopravák na křižovatce. Tomy pochopil a vyjel z kolony. Ještě jsem zahlédl, jak nám důstojník řízně salutuje. Bylo nám jasné, co se stalo. Někde v koloně stáli i naši strážci,

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

kteří měli spojení s centrálou. Jak se zdá, íránská tajná služba funguje dokonale.

Po půldruhé hodině jsme dojeli do městečka s názvem Na'in nebo tak nějak. Bylo úplně zbytečné pamatovat si přesný název toho hnízda, kde byl pouze jeden hotel, ovšem honosil se starým známým jménem Mahmud. Tomy zajel na dvůr, který obklopovala zeď z vepřovicových cihel. Položil jsem na ušmudlaný, lepkavý a zčásti nějakými hadry pokrytý recepční pult 25 dolarů. Všude se vznášel odporný nasládlý zápach. Mlčící vousatý muž klopýtal před námi po tmavých dřevěných schodech a šoupnul nás do místnosti, kde na pryčnách chrápálo odhadem asi tak osm zapáchajících postav. Ten odporný pohled mě vrátil do reality. Zuřivě jsem začal hodně nahlas nadávat, anglicky a pak ve švýcarské němčině – to bylo lepší, protože vousáč nerozuměl. Požadoval jsem jiný pokoj a mával mu před nosem dalšími deseti dolary. Nepronesl ani slovo – asi kvůli ramadánu – a odvedl nás do jiné místnosti. Stály tam jen čtyři pryčny – neobsazené. Smrděly ale močí a příkrývky na nich byly pravděpodobně plné vší. Vrátili jsme se do auta a pokusili se několik hodin prospat na sedadlech a hromadě zavazadel.

Sotva jsme usnuli, ozval ze všech oken a dveří okolních budov příšerný hluk. Neonové světlo ozářilo náměstí, ven se vyhrnuli lidé, bavili se a smáli, odněkud se ozvala disharmonická dechovka. Ramadán. Nedalo se to vydržet. Vybídl jsem své společníky, ať klidně dřímají dál, a zamířil jsem na asfaltku vedoucí do Teheránu. Měli jsme před sebou 580 kilometrů po

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

vcelku dobrých silnicích. Kolem šestnácté hodiny jsem zajel do podzemních garáží hotelu InterContinental. Když jsem na recepci předložil svou kreditní kartu a pas, začal mladý recepční gestikulovat někam do rohu, odkud se okamžitě vynořil manažer hotelu a až příliš přátelsky si s námi potřásal rukou. Ujišťoval nás, že je nesmírně hrdý, že může uvítat tak vzácné hosty. Formality prý můžeme klidně vynechat. Kývl na chlapce v hotelové livreji, který dopravil naše zavazadla na pokoje 500 až 504. Manažer se nedal odbýt a doprovodil nás osobně až k nim.

Z pokoje 500 se vyklubalo prezidentské apartmá s ložnicemi číslo 501 až 504. Všechny pokoje byly vzájemně propojené. V každé místnosti stála mísa s ovocem, v kbelíku s ledem se chladilo francouzské šampaňské a do širokých postelí by se vešla celá dívčí kapela. Lednice byly přeplněny nejen džusy a limonádami, ale i alkoholem všech možných světových značek. Pomyslel jsem si, že je to hodně zvláštní v zemi ajatolláhů, kde je alkohol zakázán, a ještě navíc probíhá postní měsíc ramadán. Obývací pokoj byl vybaven oválným konferenčním stolem s osmi koženými křesly, sedačkami z polštářů a mohutným dubovým psací stolem, za který by se nemusel stydět ani prezident. Marc nahlas hvízdal a se smíchem se svalil na postel. Ten luxus musel stát malé jmění za jedinou noc. Ale pokud jsem to nemusel platit, tak mi to bylo jedno.

S Tomym jsem už dopředu dohodl další postup. Poučil jsem ho o nebezpečnosti teroristických band a Tomy projevily velký zájem o seznámení s touto sortou lidské společnosti.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

„Nemáš strach, že by se ti něco mohlo stát?“

„Co je to, stát se? Moje forma života takový stav nezná namítl blahosklonně.

„Mám tím na mysli, co bude následovat, když tě někdo zabije, to znamená zastřelí nebo třeba otráví.

„Pak přeskočím do tebe, Erichu. Nebo kdyby to bylo nutné, tak se přesunu do Marka, a pokud by nebyl k dispozici nikdo z vás, tak si vyberu někoho jiného.“

Marc vzal Tomyho tváře do dlaní a prohlásil, že ho klidně přijme hned. Připomněl jsem si scénu po Tomyho objevení. Marc mu tehdy hodil k nohám otvírák na konzervy a Tomy konstatoval: „Asi mě nemá rád.“ To se zřejmě změnilo, bohudík. Tomy nás láskyplně upozornil, že pro nás bude snazší, když svá ega připravíme na pokojné převzetí, aby vše proběhlo hladce a bez paniky.

„Jak to máme udělat?“ zeptal se Marc.

„Lehni si na postel.“ Marc udělal, co mu bylo řečeno, a uvelebil se i s botami na nohou na přehozu. Tomy se posadil vedle něj, požádal Marka, aby se ještě o kousíček odsunul stranou, a zeptal se, zda se ho může dotknout.

„Hloupá otázka!“ odtušil Marc. „Dělej!“

Skoro až něžně se Tomy dotkl hřbetem prstů levé ruky Markova pravého spánku. Seděl jsem na dolním kraji postele a všiml si, jak Tomy náhle zbledl, krev v jeho těle jako by přestala proudit. Marc ze sebe vyrazil několik úsečných vzdechů, něco jako ach... ach... ach... óóch a Tomyho tělo se skácelo vedle Marka. Ten se zašklebil a prohlásil překvapeně: „Klaplo to, je uvnitř. To je fantastický! Nepochopitelný!“ Marc byl nadšený a

jako vyměněný.

Ačkoliv jsem proměnu čekal, stejně mě překvapila. Před mýma očima se odehrálo cosi nadpřirozeného. Spontánně jsem se dotkl obličejů obou mladíků. Tomy mi připadal chladný a vlhký. Marc byl zcela normální.

„S kým teď vlastně mluvím?“

„Se mnou,“ odpověděl Markův chraplavý hlas a jeho majitel se potutelně usmál.

„Se mnou taky,“ zopakoval stejný hlas ještě jednou.

Dvě vědomí obývala jedno tělo, aniž by to způsobovalo jakoukoliv schizofrenii. „Vrat' se zpátky,“ řekl jsem s pohledem upřeným na Marka a myslel jsem Tomyho. Marc se posunul až k čelu velké postele a opřel se o ně zády. Zdálo se, že ho tato situace docela baví. Tomyho sýrovitá kůže zase získávala barvu. Několikrát zafuněl, pohnul končetinami a posadil se. S Markem se na sebe podívali a oba se začali nahlas smát. Pak se objali jako malé děti a stále se smáli, seskočili z postele a tancovali kolem pokoje. Velice mě to potěšilo a uklidnilo. Přenos se zdařil a navíc k sobě oba mladíci našli cestu. Ale jaké záludnosti můžeme čekat od iránské tajné služby? To, co jsme dosud zažili, jistě nemohlo být všechno.

Spali jsme tři hodiny, umyli se a v jednom z hotelových barů si objednali tři sklenice bílého vína.

„No alcohol!“ zavrtěl barman odmítavě hlavou.

„Ramadán.“ Později se vedle mne posadil elegantně oblečený muž. Tmavé sako, bílá košile se zeleno-žlutou kravatou, světle šedé kalhoty. Bez okolků přiznal, že je od tajné služby a zítra v deset hodin nás přijedou vyzvednout.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

„Všechny tři?“ zajímal jsem se.

„Všechny tři!“ potvrdil.

„A kam pojedeme,“ chtěl jsem vědět, ovšem elegantně jen pokrčil rameny.

Odvezli nás do obrovské vily uprostřed parku. Zřejmě patřivala bývalému šáhovi. Setkali jsem se v ní s Omarem Sharifem, Alim a třemi dalšími nepřístupně a nepřátelsky se tvářícími muži. Byli nám představeni, ale jména jsem ihned zapomněl. Jeden z nich rozprostřel na stole svazek černobílých fotografií s mužskými obličejí a chtěl vědět, jak budeme postupovat. Řekl jsem, že Tomy potřebuje snímky krajiny, kde se ti muži v současné době zdržují, a pokud možno ještě fotografie domu a směr, v němž se nachází cílový objekt. Celý experiment – to slovo jsem použil záměrně – může probíhat pouze za naší přítomnosti. Potřebujeme širokou postel jako v hotelu, protože se během pokusu musíme vzájemně dotýkat. Tomy mě za toto lhaní pokáral skoro neznatelným útrpným zavrtěním hlavy.

Důstojníci tajné služby neměli požadované snímky po ruce, proto jsme se dohodli, že se setkáme zase za dva dny. Navrhl jsem jako místo setkání náš hotel a ostatní proti tomu nic nenamítali. „A ještě jedna věc,“ obrátil jsem se na Omara Sharifa. „Potřebujeme pas pro Tomyho.“ Po krátkém dohadování v arabštině se Omar zeptal: Stačí íránský?

„V nejhorším případě ano,“ odpověděl jsem, ale švýcarský by mi byl milejší.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Následovala delší diskuse, nakonec se ale Omar zašklebil a řekl:

„Se Švýcarskem udržujeme velmi dobré vztahy. Vaše země zastupuje od přerušení diplomatických styků i USA. Uvidíme, co se dá udělat.“

Po prohlídce města a návštěvě íránského národního muzea nás v recepci očekával pan Walter Schnebeli ze švýcarského velvyslanectví. Mohlo mu být asi tak čtyřicet let, sportovní postava, velmi ochotný. Ze svého černého koženého kufříku vyndal formulář žádosti o náhradní pas, jak jsem si stačil přečíst.

„To je mrzuté,“ prohlásil pan Schnebeli, „co se stalo tomu mladému pánovi. Je to váš syn?“ Opravil jsem ho na nejmladšího bratra, což byla do určité míry pravda – Tomy jen stiskl rty a začal jsem vyplňovat formulář. U data narození jsem přičetl deset dní k mému. Místo 14. hodubna jsem napsal 24. ho a ke svému vlastnímu roku narození jsem přičetl 30 let, takže jsem nenapsal svůj skutečný ročník 1935, ale 1965. Do kolonky místo narození jsem vepsal Zofingen a myslel jsem na to, že tahle lež může prasknout klidně už zítra, protože švýcarské úřady mohou velmi snadno zjistit, že 24. hodubna 1965 se v Zofingenu žádný Anton von Däniken nenarodil. Tonyho výšku a hmotnost jsem odhadl a zbytek popisu jsem mohl uvést podle skutečnosti: hnědé vlasy, hnědé oči a jako zvláštní znamení mateřské znaménko na hřbetě levé ruky. Podal jsem panu Schnebelimu vyplněný formulář a tento ochotný úředník velvyslanectví se podivil, jak je ten svět malý. On sám se prý narodil v Oftringenu, což je hned vedle Zofingenu. Pane bože! Doufal jsem, že se nebude

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Tomyho vyptávat na dětství.

Tak a teď ještě čtyři fotografie. Pan Schnebeli to opět pronesl přátelským tónem vstřícného úředníka. Mohli byste být dvojčata dodal ještě a Tomy se usmál. Lišíte se vlastně jen věkem a máte jiné zuby. Ten chlapík se tedy uměl opravdu dobře dívat. Tomy se znovu usmál a odhalil své přední zuby. Pan Schnebeli nás odvedl do fotoateliéru hned za rohem. Po vyfotografování nám předal perský dopis s íránským státním znakem a dvěma razítky. Ještě nám sdělil, že dvě fotografie budeme potřebovat pro ministerstvo vnitra na žádost o výjezdní víza, ale to až bude hotový pas.

Po odchodu pana Schnebeliho jsem se Tomyho zeptal, co je uvedeno v tom perském dopise. Bylo to oficiální potvrzení, že panu Antonu von Däniken byl v hotelu Sahedan-Inn v Zahédánu odcizen pas.

Následujícího dne došlo na nevyhnutelné. Do našeho apartmá vstoupili čtyři muži z tajné služby a jedna nám už známá dáma – Chantal. I Ali a Omar byli staří známí, další dva jsme ale zatím nikdy neviděli. Nejprve položili na stůl snímek vousatého muže, potom letecký snímek města, fotografii domu a zeměpisnou mapu v měřítku 1:5000 s dokreslenou šipkou. Tomy se na fotografie podíval jenom letmo, jako by pro něj nebyly nijak důležité. Pak se pohodlně uvelebil na své široké posteli, Marc si sedl vedle něho a já klečel před postelí. Drželi jsme se za ruce, což Tomy hodnotil pohledem, který říkal, že jsme úplní blázni. Za několik sekund byl pryč. Přítomný lékař konstatoval velmi slabý puls a změnu prokrvení. Svítil malou lampičkou do Tomyho zřítelnic. Chantal nahlas těžce dýchala, bez přestání civěla na

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Tomyho tělo, měla vykulené oči a pot se jí řinul po čele. Také muži zírali na Tomyho tělesnou schránku jako zhypnotizovaní.

O tři minuty později byl zpátky. Marc i já jsme to již zažili, ale ostatní tajili nevěřícně dech. Ale co se to dělo se Chantal? Náhle se otočila, vydala se k toaletě a tam se zamkla. Tomy si protáhl údy, posadil se a pronesl něco persky. Ted' jsme téměř nedýchali zase my. Důstojníci na sebe začali o překot pokřikovat a já chtěl vědět, co jim Tomy řekl.

„No vlastně nic zvláštního. Jméno toho muže, kterého jsem navštívil,“ odpověděl, jako by to byla ta nejbanálnější věc na světě, jeho povolání, rodinné poměry a že s teroristy nemá ni; společného.

„Incroyable!“ uklouzlo Chantal, která se opět objevila a očividně se znovu ovládala. Naklonila se k Tomymu a chtěla ho políbit. Tomy ale rychle uhnul.

„Je příliš vyčerpaný,“ řekl jsem Chantal a Tomy se mi zdola podíval do očí. Lžeš naznačoval. Později jsem se dozvěděl, že ho ta procedura vůbec neunavuje. Naopak, pokládal poznání charakterů různých lidí za velmi zajímavou zkušenost. To se ale ještě mělo změnit.

Po šestém pokusu, kdy Tomy zase použil svou dokonalou perštinu, popadl Ali telefon. Ostatní agenti včetně Chantal se vzájemně překřikovali. Potom vyděšeně opustili apartmá a dokonce tam zapomněli i své podklady.

„Koho jsi jim to ukázal?“ chtěl vědět Marc.

„Ále jednoho vysoce postaveného náboženského vůdce,“ odpověděl Tomy a ted' jsem nabyl opravdu pocit, že působí unaveným dojmem. Napadlo mě, jestli

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

to nebyl jeden z těch lidí z brožury, kterou jsem Tomymu obstaral na recepci hotelu v Zahédánu.

„Takový darebák, přímo nabitý falešností a lží. Chtělo se mi v tom těle zvracet!“ bezmocně se na nás podíval: „Co to jste za strašlivé bytosti? Erichu, je vás hodně takových?“

Nechtěl jsem Tomymu nic nalhávat, stejně by na to přišel a byl by pak ještě více zklamaný. Možná by nás dokonce opustil. A tak jsem mu porozprávěl o lžích v politice, náboženství a dokonce i ve vědě. Marc pochopil situaci a začal otvírat láhev šampaňského.

„To udělá tvému tělu dobře.“ Skutečně to udělalo dobře nám všem. I ta třetí láhev. Zatímco jsme vychutnávali šampaňské, pokusil jsem se Tomymu vysvětlit, jak to v naší prolhané společnosti chodí. Říkal jsem mu, že malá lež u nás bývá často neškodnější než nahá pravda. Pravda může člověka zranit a způsobit mu bolest. Pokoušel jsem se mu objasnit rozdíly mezi chladnou pravdou, zraňující pravdou a milosrdnou lží. Chtěl jsem, aby pochopil, proč je milosrdná lež často ohleduplnější než brutální pravda a že lhát lze i beze slov, pouze mimikou a gesty. Hodlal jsem mu povídat také o tom, jak dospělí lžou dětem o Ježíškovi, velikonočním zajíci a vráně s čápem, ale odmítavě zamával rukou. To všechno znal z mé paměti. Působil rezignovaně a zklamaně.

Pak zatelefonovala Chantal. Chtěla přijít za Tomym. Ale on neměl na setkání zájem a poprosil ji, aby ho nechala na pokoji. Dělal jsem si o Tomyho starosti. Druhého dne se krize zdála být zažehnána. Důstojníci tajné služby nás nechali na pokoji, a tak jsme se vydali

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

na vlastní pěst poznat Teherán. Range-rover zůstal v hotelové garáži. Zastavili jsme taxi. Každých sto metrů stála u krajnice skupina lidí, kteří na řidiče cosi křičeli. Taxikář zabrzdil a vedle nás na zadní sedadlo se vmáčkli širokoplecí Íránec se zahalenou manželkou. Po dalších dvou stech metrech si na úzké sedadlo vedle řidiče přisedl mladý student. Protestoval jsem, že jsem si taxík pronajal jen pro nás, ale na řidiče to neudělalo pražádný dojem. Nerozuměl mi. Student nám vysvětlil, že lidé na kraji silnice křičí na řidiče cíl své cesty. Když tím směrem taxík jel a měl volno, musel řidič přibrat další pasažéry. Jízdy s jedním nebo dvěma cestujícími nebyly přípustné. A to v zemi ropných zásob. íránské hlavní město se mi nelíbilo. Bylo příliš hlučné, příliš špinavé a příliš horké. Všechny ženy zahalené. Hrozné! Vzpomněl jsem si na rozbité zadní okno našeho auta. Po návratu do hotelu jsem si obstaral adresu místního zastoupení British Leyland. Když jsem vyjížděl z hotelové garáže, zařadilo se za mě další auto. Jak jsem si jen mohl myslet, že by nás tajná služba pustila z dohledu?

Následujícího dne se v našem apartmá konala další porada. Tentokrát přišli nezvaní návštěvníci posílení ještě o dva neznámé muže. Mezi šesti obličejí na přeložených fotografiích se Tomy opět jednou trefil. Pánové od tajné služby znovu propadli neobyčejnému vzrušení. Vzal jsem si Omara stranou a snažil se mu namluvit, že Tomy je na konci svých sil a že bychom chtěli jet dál. Navíc se pro nás celá věc stává čím dál

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

nebezpečnější. On Omar přivádí stále nové lidi, čímž se okruh zasvěcenců nebezpečně rozšiřuje. Co se stane jestliže máte mezi sebou zrádce?“ Omar se jako vždy zašklebil a prohlásil, že něco takového není možné a všichni jsou naprosto spolehliví.

„A co ten ajatolláh?“ rýpnul jsem si.

Omar sklonil hlavu a slíbil, že mou žádost projedná na ústředí služby. „Ale tak, aby to pro nás dopadlo dobře,“ naléhal jsem. „Mrtvý Tomy vám k ničemu nebude a taková událost by jistě nepřispěla k udržení skvělých vztahů mezi Švýcarskem a Íránem,“ dodal jsem, „zavázali jsme se vám pomoci proti bandám vrahů. Díky dosavadním poznatkům jste je již museli dopadnout. Nebo ne? Omar pokýval hlavou a šklebil se jako předtím. Snad to mělo vyjadřovat pochopení. Domníval jsem se, že jsem vyjednával obratně, ale ve skutečnosti jsem v očích tajných policistů vypadal jako nezkušený blázen. Ale to jsem pochopil až mnohem, mnohem později.

Večer přinesl pan Schnebeli Tomyho pas. Jistě by se dost divil, kdyby věděl, že jeho velvyslanectví právě vystavilo první cestovní pas mimozemšťanovi.

Další den dorazila Chantal a naléhala, aby Tomy prověřil ještě tři osoby. Pak prý můžeme odjet. Podal jsem jí Tomyho pas a vysvětlil, že do toho půjdeme jen tehdy, pokud nám za tu službu obstará platné výjezdní vízum. „A bez triků, prosím! Myslete na Tomyho.“

Všechno vyšlo nečekaně dobře. Již o tři hodiny později měl Tomy v pase patřičné vízum. Opět se dostavili čtyři muži a rozestavili se kolem Tomyho

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

postele. Marc, Tomy a já jsme se drželi za ruce a já pevně doufal, že protistrana je přesvědčená, že bez našeho držení za ruce Tomyho schopnost nefunguje. Tentokrát Tomy úspěšný nebyl. Na konci sezení se jeden z těch čtyř představil jako fyzik. Požádal o určitý fyzikální pokus. Chtěl, aby ho Tomy převzal. Ovšem za ztížených podmínek. Tomy pokrčil rameny a prohlásil, že žádné ztížené podmínky neexistují. Ale fyzik mu nevěřil. Ze svého kufříku vyndal drátěnou síť s malými oky, ohnul ji a narazil si ji na hlavu až po uši a nos. Pošeptal jsem Tomymu, ať fyzika za trest prožene několikrát kolem stolu. Hra se opakovala. Marc, já a Tomy jsme se na posteli drželi za ruce, fyzik se usadil na koženém křesle u oválného stolu. Když Tomy ztratil barvu, začal fyzik ječet. Pak vyskočil a pětkrát oběhl stůl. Jeho společníci strachy uskočili stranou. Fyzik s drátěnou sítí připomínající trnovou korunu doklopýtal k nám a vlastním hlasem řekl: „To je úžasné, ale stačí!“

Tomy se vrátil do svého těla a všichni jsme se posadili ke konferenčnímu stolu. Fyzik si osušil pot z obličeje a poučil nás, že Tomyho schopnost je nezvyklá a měla by být vědecky prozkoumána. Nabídl nám za to milion dolarů za rok a fantastickou vilu k tomu, samozřejmě včetně personálu. Dál už prý za žádných okolností jít nemůže. Takový talent jako Tomy je povinen dát se vědě k dispozici. Když jsme na nabídku nepřistoupili a i nadále trvali na tom, že chceme odcestovat, začal nám Ali docela nepokrytě vyhrožovat. Tomy je údajně nebezpečný státu, protože by ho mohla naverbovat druhá strana a použít proti Íránu.

Tomy se rozzuřil. Já také. Zeptal jsem se Chantal, zda

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

tohle má být poděkování za naši pomoc. Zena se jen rozpačitě dívala stranou. Tomy dodal:

„Se svou schopností si dělám, co chci. Žádná moc na světě mi v tom nezabrání. Ale nikdy se nepropůjčím ke lži a vraždám. A teď už tento nepříjemný rozhovor ukončeme!“

„Ali“ a fyzik se na nás ještě pokoušeli naléhat, Chantal je uklidňovala. Tomy se odebral do své ložnice a zavřel za sebou dveře. Slíbil jsem, že s tajnými agenty zůstaneme ve spojení, a konečně se mi podařilo tu bandu vypoklonkovat. Tomy ležel na posteli, ruce za hlavou a zíral do stropu. Posadil jsem se k němu.

„Měl bych jít,“ řekl Tomy a podíval se mi do očí. „Ale nemůžu vás nechat samotné v téhle bryndě, do které jste se dostali kvůli mně.“

„Díky,“ řekl jsem mu. „Vždycky jsem toužil po setkání s mimozemšťanem, ale představoval jsem si je jinak. Teď jsi tady ty, a než nás opustíš, chtěl bych se dozvědět víc o tobě a tvém světě. Jsem spisovatel a jako takový jsem nesmírně zvědavý.“

„Toho jsem si všiml,“ usmál se Tomy a stiskl mi ruku. Navrhl, abychom šli brzy spát a ráno si přivstali.

Před usnutím mě ještě zajímalo, co by nám tajní mohli udělat. „Nic namítl Tomy sklesle, „jen bych musel převzít jejich šéfa!“

Po snídani jsme v sedm hodin nanosili zavazadla do našeho opraveného a čistě umytého range-roveru. Odevzdal jsem klíče od apartmá a doufal, že po nás nebudou chtít zaplatit účet.

Z Teheránu jsme zamířili po perfektně udržovaných

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

silnicích přes Kazvín, Zandžán a Tabríz směrem k turecké hranici. Nikdo nás nepronásledoval. Na iránsko-tureckém přechodu v Barzanganu stála kilometrová fronta nákladáků a dalších vozidel. Jeden německý řidič, svlečený do půl těla a s plechovkou coly v ruce, nadával, že tady vždycky trčí patnáct hodin. Jeho informace mě moc nepotěšila a pokusil jsem se prokličkovat nekonečnou kolonou až k celnici. Uniformovaný celník nás příkrými posunky přivolal k sobě. Rezolutně jsem šermoval červenými švýcarskými pasy, jako by to byly diplomatické dokumenty. Celník mě zavedl k psacímu stolu, za nímž seděl starší muž, jehož vrásky na čele vypadaly jako grilovací mřížka. Listoval našimi pasy, až narazil na Tomyho výjezdní vízum. Zatvářil se vstřícněji a uctivěji. Rychle naše pasy orazítkoval a popřál nám šťastnou cestu. Na turecké straně závory jsme si hned připadali svobodnější.

NADECHNUTÍ.

Koš na papír v mém apartmá v hotelu Souvretta-House ve Svatém Mořici byl přečpaný poznámkami, dopisním papírem a kopiemi z počítačové tiskárny. Čtyři odpoledne a tři noci jsem psal, telefonoval, čmáral poznámky a vzpomínal. Nabídl jsem Markovi, ať si udělá na pár dní prázdniny a přijede za mnou do tohoto nóbl hotelu. Nebudeme si pak muset

trana p

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

tolik telefonovat. Marc byl jedním z těch v horách narozených lidiček, které rodiče posílají na sjezdovku už jako nemluvňata. Dnes jezdil jako závodní lyžař a Svatému Mořici s jeho nádhernými sjezdovkami nemohl odolat. Mé pozvání přijal a měl se dostavit už tento večer. Když jsem se podíval ze svého levého okna, viděl jsem zasněžené jedle před vilou perského šáha. Byla postavena přímo pro něj a dlouhá léta sem s rodinou zajížděl na dovolenou. Barman Mario mi vyprávěl, že šáh se vždycky dostavil s velkou družinou, důstojníky, tělesnou gardou, kuchaři, pokojskými a všemi možnými dalšími průvodci. Důstojníci u baru často nasávali, jen šáh se tam nikdy neobjevil. „Byl mockrát v hotelu, ale nikdy nepřišel do mého baru!“ litoval Mario. Pak náboženští fanatici šáha z jeho země vyhnali a nastala smutná kapitola perských dějin. Západní svět se zdráhal poskytnout nemocnému šáhovi azyl. Politici měli strach z ajatolláhů.

Ani mocné USA se ho ne ujaly. Zbabělý západní svět, pomyslel jsem si. Jindy tito politici neustále žvaní o humanitárních důvodech. Nemocného šáha, který samozřejmě nebyl žádný svatoušek, avšak přesto pro svou zemi hodně udělal, nechali bídně zemřít v egyptském exilu.

Již před měsíci za tureckou hraniční závorou a pak znovu a znovu jsem si kladl stejné otázky. Sice jsem znal odpovědi, ale otázky se mi vybavily i v mém apartmá ve Svatém Mořici. Proč jsme vlastně pracovali pro íránskou tajnou službu? Proč nás pak nechali odjet? Ostatně, a to byla část odpovědi na mé otázky, od naší návštěvy v Teheránu, nebyl v celém Íránu

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

ohlášen jediný teroristický útok. Dobrá práce, Tomy!

Ve skutečnosti nás samozřejmě iránská tajná služba nikdy nespustila z očí. Ale všimli jsme si toho moc pozdě. Sice se mi protiví tajné služby i jejich metody, ale ještě více nenávidím vrahy, kteří vyhazují do vzduchu ženy a děti. Nenávidím ty náboženské lháře, kteří nezkušeným mladíkům namlouvají, že se po své sebevraždě stanou mučedníky a budou v nebi sedět po Alláhově pravici. Prý jsou božími bojovníky a v ráji je budou opečovávat krásné dívky. Koneckonců, a to byl také jeden z argumentů vysvětlujících naše chování, se Tomy chtěl seznámit i s touto lidskou sortou. A to vůbec nemluvím o tom, že nám nic jiného než spolupráce s tajnou službou prakticky nezbývalo.

Marc dorazil do Svatého Mořice podle předpokladů. Když se nastěhoval do vedlejšího apartmá, hned jsme se vypravili na skleničku do Mariova baru. „Už mám sto stran,“ hlásil jsem hrdě a požádal Marka, aby si zítra všechno přečetl a dal mi vědět, jestli jsem na něco nezapomněl. Chtěl ale nejprve na sjezdovku, což jsem vzhledem k modrému nebi nad Svatým Mořicem a prachovému sněhu dokonale chápal. Dohodli jsme se, že si nejdříve zalyžuje a pak si zahraje na lektora.

„Pamatuješ si, jak nás ti mizerové chtěli odpravit?“ zeptal se Marc po čtvrté sklenice suchého bílého vína. Ačkoliv mu v té době bylo již více než dvaadvacet let, pořád zůstával oním spontánním mladíkem. Trochu chraplavý hlas a veselá mimika byly stále nezaměnitelné.

„Jako by se na to dalo zapomenout!“ opáčil jsem. „Bez Tomyho bychom tady neseseděli!“

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

„A ta mrcha Chantal,“ nadával Marc, „je ta nejvypočítavější, nejchladnokrevnější, nejprolhanější ženská, jakou jsem kdy potkal.“

„Jsi ještě mladý...,“ přerušil jsem ho.

Sevřel pěsti: „Zneužila mě a udělala za mne osla.“

„O mrtvých jenom dobře, a když to nejde, tak raději nijak,“ namítl jsem, i když jsem Chantal v myšlenkách rovněž mnohokrát uškrtil. „Nic dobrého o ní nevím!“ vzdoroval Marc.

„Kromě sexu.“

„...Jen dvakrát, Erichu věř mi. Tenkrát v Ankaře, v Sheratonu. Nejraději bych se dneska nakopal do zadku!“

Věděl jsem, že se Chantal pokoušela získat Marka pro iránskou tajnou službu, aby jí mohla dodat Tomyho pod nůž. Marc nedokázal odolat přirozené lidské potřebě, ale svého nového přítele nezradil.

Tomy! Tomy! Kde je mu konec? Marc se zahihňal, prvních čtyřadvacet hodin ho nenáviděl, a dokonce ho chtěl odprásknout. Ale později, po prvním převzetí, ho začal zbožňovat. „Je člověk teplej, když zbožňuje muže?“ zajímal se tenkrát.

„Blbost!“ uklidňoval jsem ho. U Tomy-ho to bylo něco jiného ten měl mimořádné kvality! Já ho taky obdivuju. A navíc jsi neobdivoval Tomyho tělo, ale to, co bylo uvnitř.“

„Vzpomínáš si na první převzetí v hotelovém pokoji? Tenkrát, na té široké posteli v Intercontinentalu? Pamatuješ, jak jsme se pak objali a tancovali po pokoji?“

A pak jsme vzpomínali, jak Tomy tenkrát nepřevzal

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

jenom Markovo vědomí, ale na kratičký okamžik ho pustil i do své vlastní bytosti.

„Bylo to fantastický! Cítil jsem nekonečnou pohodu a opojný pocit štěstí, a k tomu něco, jako když se do počítače načítají informace, měl jsem pocit, že najednou znám obsah deseti tisíc knih. Erichu to bylo nepopsatelný. Rád bych to zažil ještě jednou.“

Potom chtěl vědět, jestli jsem se teď někdy pokoušel Tomyho kontaktovat. Samozřejmě, pořád dokola, ale odpovědi jsem se nedočkal.

Druhého dne navečer si Marc u krbu přečetl mých prvních sto padesát stran. Měl jen málo připomínek, takže jsme se spíš bavili a vzpomínali až hluboko do noci. Nahrával jsem naši rozmluvu na magnetofon.

HON ZAČÍNÁ.

Kolem poledne jsme si udělali krátkou přestávku v malém hnízdě jménem Dogubayazit na úpatí hory Ararat. Přesně vzato se tato hora nazývá Agri Dagi a bývá celý rok pokrytá sněhem, protože dosahuje výšky 5165 metrů. Její legendami obklopený vrcholek se nachází na politicky ožehavém území: na trojmezí Turecka, Íránu a tehdy ještě Sovětského svazu. Zeptal jsem se Tomyho, jestli zná historku o Noemově arše. Z bible znal to, co jsem věděl ve svých dvaadvaceti letech já, to znamená, že mu nebylo jasné, co měl Noe s

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Araratem společného. Vyprávěl jsem mu tedy, že Noe v 601. roce svého života přistál 27. hodne druhého měsíce se svou archou právě na této hoře.

„A našel tady někdo tu jeho archu?“ zeptali se Marc a Tomy současně. „Nebo ji alespoň někdo hledá?“

„Není to tak jednoduché, hlavně kvůli místním politickým poměrům,“ poučoval jsem je. „Občas se tam nějaká průzkumná skupina dostane, ale pokaždé, když se badatelé domnívají, že našli stopy archy, zmizí vše v ledu. Arméni pokládají Ararat za posvátnou horu. Říká se, že mladý kurdský pasáček ovcí kdysi Noemovu archu spatřil. Chlapec hledal zatoulanou ovci a zdálo se mu, že zaslechl její zvonek daleko nahoře, až na hranici věčného ledu. Vyšplhal se tam, jenže ho překvapila noc. Ukryl se v malé jeskyni, kolem níž protékala voda z tajícího ledovce. Po rozednění uviděl chlapec v jedné z ledovcových trhlin, asi čtyřicet metrů od sebe, různá zvířata, jež na něj z ledu bez hnutí zírala. Byl mezi nimi velbloud, dva medvědi, dvě ovce, dvě kozy, ale i gazely a lvi. Pasáček byl přesvědčen, že se mu to zdá. Protřel si oči a pak šplhal po kraji ledovcové průrvy dál. Narazil na velké, hnědošedé, podivně uspořádané kameny. Když přišel blíže, zjistil, že to nejsou kameny, ale kusy dřeva, jež se podobaly zbytkům zádi nějaké velké lodi.“ Tomy a Marc mě se zaujetím poslouchali. „Ale proč tam nikdo nevyšel a neprověřil, jestli ta pasáčkova historka byla pravdivá?“

„Ale to víte, že se o to pokoušeli,“ pokračoval jsem. Chlapec o Noemově arše nic nevěděl. Večer se vrátil do vsi a vzrušeně vyprávěl o velké lodi zamrzlé v ledu. Věřící muslimové se mu nevysmáli a místní duchovní

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

velebil Alláha, který si vybral právě tohoto chudého pasáčka, aby objevil Noemovu archu. Za několik týdnů, za jasného a příznivého počasí, se čtyři vesničané vedení pasáčkem vydali k ledovci. Bohužel chlapec již ono místo nenašel. Led se posunul a ledovcové průrvy se uzavřely.“

„Ale to snad nemůže být všechno?“ zeptal se Tomy trochu nedůvěřivě. „Zjistilo se od té doby o arše něco nového? Vždyť to je pro vaši kulturu určitě významná věc!“

Byla to dlouhá historie a znal jsem ji jen proto, že jsem se o ni osobně zajímal. Varoval jsem v tom smyslu své spolucestující, ale ti si ji chtěli mermomocí poslechnout. Dobrá, když je tedy Ararat tak zaujal, já nejsem proti. Seděli jsme ve stínu stromů v turecké restauraci. Její majitel s rodinou se ukázali být ochotnými hostiteli. Na stůl přinášeli rýží plněné feferonky, syrovou karotku a ovoce. Pak jsme dostali jehněčí grilované na dřevěném uhlí a dozlatova opečená kuřata, přesně jak to mám rád, sekané maso, dušené cibule a pikantní papričky. Mezi stromy se otevíral pohled na Ararat. Pozorovali jsme kvetoucí zemi a nás naopak při jídle sledovaly děti s velkýma očima a špinavými zástěrkami. Šuškaly si, smály se a občas se s křikem rozutekly. Věděl jsem, že všechny děti od Egypta po Turecko touží po propisovačkách, a tak jsme jim je až na dvě všechny rozdali. Zeptal jsem se hostinského, zda ty děti umí zpívat. Muž je svolal a zprvu ostýchavě a pak stále hlasitěji trylkovaly dětské hlasy píseň s refrémem, který zněl nějak takto: „Ládi jahara raširi alla wišel mája...“ Po hodině zpěvu jsem se rozpovídal.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

„Tak poslyšte, vy nevědoucí, neuvěřitelnou historku o hoře Ararat.“ Marc a Tomy se zasmáli a připili mi minerálkou.

„Psal se rok 1887. Skupina odvážlivců pod vedením opata jménem Nouri, alespoň myslím, že se tak nějak jmenoval, se rozhodla, že vystoupí na horu Ararat. Opat byl představeným malé křesťanské obce, jejíž členové žili asi šedesát kilometrů odsud. Několik dní po výstupu tvrdil novinářům, že se dostal do nitra lodě, změřil ji a podle něj její rozměry odpovídaly údajům uváděným v bibli. Novináři samozřejmě chtěli vědět, proč nepřinesl nějaké důkazy. Ovšem opat, uctivý služebník boží, se bránil tvrzením, že archa je posvátná a nikdo z ní nesmí nic brát. Chtěl se na vrchol hory vydat ještě jednou, ale již to nestihl, protože zemřel na infarkt. Později, někdy kolem roku 1916, uprostřed první světové války, tvrdil ruský letecký kapitán Roskovickij, že na jižním ledovcovém svahu Araratu objevil velkou loď. Car Mikuláš poté vyslal expedici o počtu stovky mužů, která měla místo nálezů zajistit a přinést důkazy. Výprava prý archu opravdu našla, změřila a dokonce i vyfotografovala. Ovšem na zpáteční cestě do Petrohradu upadl velitel expedice do zajetí i se svou koženou brašnou, v níž nesl všechny důkazy. Ani o něm, ani o dokumentech již nikdy nikdo neslyšel.“

Seděli jsme před horou, jež nechtěla vydat svá tajemství. Trávili jsme oběd, takže jsem mohl vyprávět dál, protože v uplynulých desetiletích se na vrchol vypravila řada expedic. Žádná však nepřinesla přesvědčivé důkazy. K dalšímu líčení jsem se však již nedostal. Malý hostinec, v jehož zahradě jsme stolovali,

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

se nacházel přímo u silnice. Dívali jsme se na auta, která svištěla kolem nás oběma směry. Všimli jsme si černého mercedesu hlavně proto, že jel velmi rychle a troubil. O dvě minuty později se vynořil z opačného směru a zaparkoval rovnou vedle našeho range-roveru. Vystoupil z něj neznámý štíhlý muž se slunečními brýlemi, bílou košilí a tmavými kalhotami – a za ním se objevila Chantal.

„Jaké překvapení!“ usmívala se pokrytecky. „Jak vidím, dostali jste se z Íránu v pořádku!“

Pozdravila nás naprosto bezstarostně, jako bychom byli staří přátelé, a hned si přisunula židli mezi Tomyho a Marka. Průvodce, pravděpodobně její řidič, zmizel uvnitř hostince. Chtěl jsem vědět, kam cestuje. Odpověděla, že do Ankary. „A proč neletíš letadlem?“ zajímalo mě dál. Prý veze příliš mnoho věcí a nemohla by si je do letadla vzít. Nějak jsem té dámě nevěřil. Tvrdila, že má dost času, a tiskla Markovu paži. Taky prý umí trochu turecky a mohla by nám být užitečná. Její vnucování mi bylo trapné. Navíc jsem chtěl cestou do Ankary navštívit dvě archeologická naleziště. Jenom tak mimochodem a abych měl důvod ji odmítnout, jsem se zeptal, co si myslí o hoře Ararat a potopě světa.

„Asi to muselo proběhnout tak, jak je to popsáno v bibli. Nebo v babylonském eposu o Gilgamešovi. Tam najdeš stejný příběh vyprávěný v první osobě někým, kdo tu potopu přežil.“

Dáma byla sečtělá, avšak to mě podezření a nechuti k ní nezbavilo. Zeptal jsem se jí přímo na to, na co se nikdy žen neptáme: kolik jí je let. Po obvyklém zdráhání vytáhla z kabelky červený francouzský diplomatický

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

pas. Chantal Babey, četl jsem v něm, né le 28 juin 1957. Bylo jí tedy třicet. Myslel jsem, že je o pár let mladší. Ale proč měla diplomatický pas? Chantal mi jedovatě odsekla, že jako spojka mezi Francií a Íránem potřebuje diplomatickou ochranu. A jako špionka taky, pomyslel jsem si.

Pak se jízlivě zeptala Tomyho, jestli by nechtěl vyběhnout na Ararat a podívat se tam po arše.

Nikoho tam nahoře přece neznám, odpověděl vyhýbavě. Dotírala na něj dál a chtěla vědět, jestli historice o potopě světa a o arše věří.

Bylo by to celkem možné, zabručel Tomy spíše pro sebe. „Vaše zemská kůra je asi jen 35 kilometrů silná, tím pádem nutně dochází k napínání a vzniku trhlin, což je provázáno mohutnými záplavami.“

„A jak to souvisí s potopou světa?“ vpadl mu do řeči Marc. Všiml jsem si, že Tomy odpovídal Markovi přátelštěji a Chantal chladněji.

„Povrch vaší planety činí 510 milionů čtverečních kilometrů, z toho plochu přibližně 361 milionů čtverečních kilometrů pokrývá voda. Zatlačte do téhle polévky fotbalový míč a všechno přeteče.“

Chantal ho přerušila: „Proč pořád mluvíš o zemi jako o vaší planetě a ne o naší planetě? Copak nejsi člověk jako my?“

„Skutečně ne!“ odpověděl Tomy s úsměvem. „Pokoušel jsem se ti to vysvětlit, ale ty víš všechno nejlépe.“

Chantal si ho prohlížela a pak se i s židlí poněkud od Tomyho odsunula, jako by se náhle změnil v jedovatou medúzu. Viditelně jí to začínalo docházet, třebaže

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

pomalou. Po krátké pauze navázala.

„Aha, a jak se jmenuje tvůj svět?“

„Vy mu říkáte slunce Vega. Moje je čtvrtá planeta. Není to zrovna za rohem.“ Více se jí z něj vylákat nepodařilo.

Vyrazili jsme, Chantal se svým řidičem se držela za námi. Předtím jsme se ještě dohodli, že se nic nestane, pokud se vzájemně ztra-tíme. Sejdeme se za několik dnů v ankarském hotelu Sheraton. Ale neztratili jsme se. Chantal se nás držela jako klíště. Nově vyasfaltovaná silnice vedla přes Agri do Erzurumu, kde jsme se nastěhovali do zchátralého hotelu. Samozřejmě jen proto, že byl v místě jediný. K večeru jsem zatelefonoval svému známému Ercanu Gústerimu. Žil v Istanbulu a básnil, jak je šťastný, že přijíždím. Samozřejmě nám bude k dispozici jako průvodce a tlumočník. Hned zítra ráno přiletí do Erzurumu prvním letadlem.

Ercana Gústeriho jsem neviděl dva roky, ale jistě se příliš nezměnil. Vypadal jako playboy ze společenských magazínů pečlivě učesané havraní vlasy, obličej podobný Rogeru Moorovi, sluneční brýle Porsche, hnědá pleť, dlouhé nohy, štíhlé tělo, vysoký přibližně 190 centimetrů a hodinky značky Omega na zápěstí. Znal jsem ho jako průvodce a amatérského archeologa. Z dřívějších setkání jsem věděl, že je dost nacionalisticky naladěný. Typický turecký patriot. Po svém příjezdu políbil Chantal ruku, podržel ji ve své dlani o něco déle, než bývá zvykem, a přidal jeden ze svých neodolatelných úsměvů. Chantal zareagovala jako zhýčkaný pudlík, který se motá kolem nového panička. Vůči mně vystupoval Ercan vždy jako nadšený

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

přivrženec mých idejí. Dvakrát mě navštívil ve Švýcarsku a velkoryse mi daroval snímky z nových tureckých vykopávek. A ještě něco: Před několika lety byl jeho otec v tureckém parlamentu poslancem nějaké konzervativní strany. Jestli tam je dodnes, to jsem ovšem nevěděl. Celé odpoledne jsme hovořili o nejvýznamnějších archeologických památkách, které v příštích dnech hodláme navštívit. Ercan se téměř nedal přerušit. Chtěl nás odvézt do Chattušaše, starého hlavního města Chetitů. „A rozhodně se musíme podívat na Nemrud Dag, prostě musíme,“ gestikuloval. „To je posvátná hora na jihu Turecka, Erichu! Nemrud Dag nemůžeš vynechat. Musíme se na vrchol dostat brzy ráno. Za ranních červánků si vyfotografuješ terasu s obrovskými kamennými trůny a hlavami. Nic podobného jsi ještě neviděl.

Kaskádu jeho slov bylo těžké přerušit. Navíc ho Chantal zlomyslně podporovala. Chtěl jsem vědět zda je ona hora také opředena nějakými záhadami nebo něčím, co souvisí s antickou astronomií.

„No jasně!“ odpověděl Ercan a ze své kožené tašky vyhrabal pár pohlednic. „Tady nahoře je jedna pyramida, do níž se doposud nepodařilo prokopat tunel, protože ho pokaždé zavalí kameny. Můžeš si tam vyfotografovat obrovského kamenného lva s astronomickými znaky, s nimiž si nikdo neví rady. Na hrudi má vytesaný měsíc a několik planet. Za svítání se pyramida a okolní trůny bohů mění v opravdu nezapomenutelnou podívanou. Musíš se tam nahoru podívat, Erichu!“

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Po několika hodinách spánku jsme vyrazili. Ercan si pronajal terénní ladu, ruskou kopii džípu, a jel před námi. Do mého roveru by se nás sice vešlo všech pět, ale Ercan chtěl být s Chantal očividně sám. Cesta vedla kolem islámské školy ze 13. hostoletí a kolem rozestavěného archeologického muzea. Pak jsme vyjeli z hlavního města provincie a pokračovali přes anatolskou vysočinu do Malatye. Čím více se rozednívalo, tím více nákladů jsme potkávali. Každé předjíždění představovalo riskantní manévr. Někdy řidiči uhnuli, ale jiní klidně blokovali předjížděcí pruh a ti úplně nejšílenější bez varování vybočovali doleva. Takto jsme kličkovali po E 99 až do místa jménem Golbasi. Tady Ercan zahnul ostře na východ na hrbolatou neudržovanou cestu směřující do Adiyamanu. Naším cílem byla vesnice Eski Kahta, výchozí bod k výstupu na Nemrud Dag. Obec se rozkládala na úpatí hory a kromě hotelu, ve kterém jsme se ubytovali, v ní nebylo nic pozoruhodného. Jednolůžkové pokoje tady neznali, místo nich nám nabídli komory s pryčnami vhodnými leda pro armádu nebo velmi nenáročné turisty. Byli jsme rádi, když jsme získali troj lůžkový pokoj pro Tomyho, Marka a mne. Ercan a Chantal si sami pro sebe zabrali podélnou místnost s osmi pryčnami. Zřejmě bylo po sezóně a vojáci nejspíš také odtáhli. Během skromné večeře se objevili dva kníratí důstojníci, kteří se s Ercanem pozdravili jako staří známí, došlo i na polibky na tvář a objímání. Důstojníci pozdravili přátelsky i nás a po Ercanově vyzvání si přisedli k našemu stolu.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Především mladší z nich se zvědavě vyptával, což mě mělo varovat. Ovšem těžké sladké červené víno otupilo mou ostražitost. Na tom, že se mě důstojník vyptával na mé knihy, jež v Turecku vycházejí ve vysokých nákladech, ještě nebylo nic podezřelého. Ale neustálé dotazy na Marka a Tomyho, na jejich vztah ke mně, jak dlouho se známe nebo proč jsme se na tuto cestu vypravili, to mě mělo varovat. Ercan mne přemluvil, abychom oba důstojníky vzali na naši horskou výpravu s sebou. Kvůli kurdským útokům se to v okolí hemžilo vojáky, mohli by nás neustále zastavovat a kontrolovat nebo by nám vůbec nemuseli dovolit pokračovat ve výstupu. Bylo by určitě rozumnější mít s sebou důstojníka. Tento argument jsem musel uznat.

Kolem desáté hodiny jsme se uložili na úzké pryčny. Krátce poté začal ramadánský hluk. Nikdy jsem nezjistil, proč ve vsi Eski Kahta nezačal již v sedm večer. Před ulehnutím jsme se pokusili umýt, ale sprcha nehodlala na naše ne zrovna libě vonící těla pustit ani kapku vody. O nic lépe zásobený vodou nebyl ani kohoutek u umyvadla. Ale co, zuby se dají vyčistit i pomocí minerálky.

Jak se dalo čekat, třikrát nás zastavila vojenská hlídka, která nás po několika slovech s důstojníky okamžitě pustila dál. Ercan, Chantal a oba důstojníci seděli v ladě, já jsem se držel s pořádným odstupem za nimi, abych nejel v jimi zvířeném prachu, který nutil ke kašli a znemožňoval výhled. Cesta byla stále příkřejší a nebezpečnější. Vpravo horský svah, vlevo neuvěřitelně hluboké rokle. Vyhnout se případně protijedoucím vozidlům nebylo kde. Kolem páté hodiny jsme se dostali

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

na konec sjízdné cesty, říkám schválně cesty, protože o silnici nemohla být řeč. Byl tam odstřelen kus skály, takže vznikla menší plošinka. Ercan otočil svou ladu chladičem směrem do údolí a já ho napodobil. Čtyři sta metrů nad námi se vypínal vrcholek hory. Docela jsme mrzli, když jsme na sebe navlékali pouzdra s fotoaparáty a detektory kovu a pak jsme se s ohnutými zády vydali směrem k vrcholu. Stezka vedla spirálovitě stále vzhůru, pod nohama jsme neměli pevnou skálu, ale drobný štěrk, podobný tomu, jaký se u nás sype mezi železniční pražce. S dlouhými oblaky páry stoupajícími nám od úst jsme se dostali na kamenité plato, jež vypadalo, jako by bylo uměle upraveno pro přistávání vrtulníků – ovšem už před tisícovkami let. Nechali jsme na této terase, jejíž velikost jsem odhadl na 30 krát 30 metrů svou výstroj. Před pyramidovitým kuželem, který vytvářel vrcholek hory, se na mohutných kamenných trůnech v polotmě tyčilo pět postav bohů. Připomínaly mi Memnonovy kolosy egyptského Údolí králů. Na zemi ležely dvě uražené kamenné orlí hlavy. Vedle nich se válely čtyři lidské hlavy, všechny se špičatou chetitskou přilbou, jež údajně byla znamením chetitského boha počasí.

Chladným ránem pronikly první sluneční paprsky a začaly osvětlovat fantastickou scenérii. Zmocnila se nás nepopsatelná úcta abázeň. Dlouhé minuty jsme stáli a obdivovali hru barev, jako by to byla nějaká laserová show. Marc si konečně vzpomněl na naše kamery a fotoaparáty. Ihned jsme začali pořizovat snímky ze všech objektivů, které jsme měli s sebou. Slunce zalilo svou září terasu s pyramidou a trůny bohů. Dvě stě

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

metrů pod pyramidovitým kuželem obtáčela horu jiná plochá terasa s pěti dalšími postavami bohů na deset metrů vysokých podstavcích. Bohové obraceli své pánovité zraky do údolí. Když slunce ozářilo na jedné straně pyramidy postavy na jejich trůnech, na druhé straně se rozprostřel stín s ostrými, jako nožem řezanými obrysy. Skákali jsme z terasy na terasu, aby nám nic z této úchvatné přírodní hry neuniklo. Někdo nepřetržitě křičel: „Sem, rychle sem, je to gigantické!“ Marc, Tomy a já jsme každý s jedním fotoaparátem pádili tím směrem. Slunce se váhavě klubalo mladým dnem, tmavá údolí a vrcholky hor pod námi se oblékly do jemné modře, jež přecházela do různých odstínů fialové a červené barvy. Pak se horské vrcholky rozzářily bílým světlem, které se pomalu proměňovalo v ryzí zlato. V roklinách se mísily barevné tóny, jako by je neviditelný Michelangelo upravoval pro své grandiózní kompoziční záměry.

Ercan nepřeháněl. Bylo to jedinečné, to člověk opravdu musí zažít. Jako v nějaké galerii, uspořádané zleva doprava, dopadalo světlo postupně na kamenného lva, poté na monolitického orla, nad nimiž se na svých trůnech dočkali svého přídělů světla bohové Apollon, Fortuna, Zeus, Antiochos a Herakles. Orlové a lvi se opakovali. Na zemi se navíc nacházela mohutná deska s vyrytým lvem. Na jeho hrudi jsem napočítal devatenáct hvězd, vycházející měsíc a tři planety. Proč jenom tři? Když slunce stálo deset metrů nad horizontem, mohli jsme konečně vyfotografovat i znaky vyryté na odvrácené straně božích trůnů. Latinskými písmeny na nich bylo uvedeno, že

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Antiochos 324 až 261 před Kristem zřídil zde pro sebe hrobku a pro bohy svatyni, aby zanechal nezničitelné svědectví doby a monument, jemuž svěřil nesmrtelné poselství. Jaké poselství ale mohl mít tady, na Nemrud Dagu, ve výšce 2150 metrů na mysli?

Po dvou hodinách neustálého fotografování jsme spotřebovali všechny filmy a posadili se na velké kamenné kvádry. Chantal měla bledý obličej a vypadala, jako by se něčeho bála. Ercan si požitkářsky zapálil malý doutník a vyfukoval směrem k trúnům obláčky kouře podobné obětním dýmům. Oba důstojníci se někam ztratili. Neúnavný Marc vyšrouboval z fotoaparátů a kamer objektivy a pečlivě je uložil do pouzder. Tomy se zasněně díval do údolí. Posadil jsem se vedle něj.

„Na co myslíš – mladší bratříčku?“

„Na váš podivuhodný svět,“ odpověděl zamyšleně. „Doma budu hodně napájet. Všichni z toho budou mít velkou radost.“

„Jak to myslíš?“

Moje o třicet let mladší kopie se ke mně otočila. „Neznáme řeč,“ pronesl tiše a pohnutě. „Moje zážitky odsud se dostanou do celého vědomí. Každý z nás je jeho součástí. Země je opravdu nádherná, ale vy lidé ne.

Díval jsem se do země, vzal jeho ruku a jemně ji stiskl.

„Existují i podivuhodní lidé. Ne všichni jsou lháři.“ Mluvili jsme potichu, takže nás ostatní nemohli slyšet. Marc dokončil svou práci a ukázal na šterkovou pyramidu před námi.

„A co je uvnitř?“

Ercan vysvětloval, že pokusy o průnik do nitra

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

pyramidy ztroskotaly. Když někdo vykopal štolu a pokusil se ji vyztužit dřevěnou výdřevou, stejně se z pyramidy neustále sypaly kamínky a všechno zavalily. Bylo by zapotřebí použít těžké stroje, ale ty se sem po úzké cestě nemohly dostat.

„A co takhle přepravit je vrtulníkem?“ vmísil jsem se do hovoru.

„Na to nejsou peníze. A i kdybys to zaplatil, stejně nedostaneš povolení k vykopávkám.“

Měli jsme s sebou detektory kovu. Začal jsem je sestavovat dohromady a vkládat do nich baterie. Ercan se zdvihl a prohlásil, že by měl s Chantal a vojáky jet dolů do údolí, protože důstojníci se musí hlásit do služby. Na zpáteční cestě se prý nemůžeme ztratit. Pojedeme jednoduše pořád dolů až k hotelu. Potřásl nám všem rukama, což jsem pokládal za poněkud nadbytečné, protože se koneckonců nevidíme jen pár hodin. Chantal se na nás skoro nepodívala, beze slova se otočila a odcházela k terase. Po několika krocích se z ničeho nic vrátila, přistoupila k Markovi, vzala jeho hlavu do dlaní a zcela překvapeného mladíka políbila na ústa. Když její postava a pak i hlava zmizely za terasou zeptal se Tomy zamyšleně.

„Co to mělo znamenat?“

„Myslíš ten polibek?“ smál se Marc svým chraplavým hlasem, nejspíš mě miluje.

„Tím to nebude,“ řekl Tomy odmítavě. „Erichu, co si o tom myslíš ty?“

Mlčel jsem a hledal po kapsách cigarety. Hlavou se mi honilo všechno možné. Co se to tady asi připravuje za čertovinu? A kdo ji plánuje? Těžko soudit, vždyt' už

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

jsme se nenacházeli v Iránu. Chantal a Ercan znali se ti dva už dříve? Vzpomněl jsem si na ten předlouhý polibek ruky na uvítanou. Ale co proti nám mohli Turci mít? Znal Ercan pravdu o Tomy? Bylo to možné. Koneckonců měli Chantal s Ercanem během jízdy dost času na povídání. Jednalo se jenom o Tomyho, nebo o nás všechny? Byl snad ten polibek polibkem na rozloučenou?

Marc se zase zasmál: „Všechno je to blbost. Sice je špionka, ale zavraždit nás mohli už v Iránu. Chantal se do mne prostě trochu zamilovala – to je snad O. K., nebo ne?“

Po chvíli mlčení jsme zahájili měření. Hloubkový senzor na několika místech hlasitě zapískal. Minimálně tři metry za štěrkovou stěnou se nacházelo cosi kovového. Neměli jsme ale nejmenší šanci se k tomu dostat.

Kolem jedenácté hodiny, slunce nám tou dobou již nepříjemně pálilo do obličejů a jsme začali sestupovat k autu. Kromě nás nebylo široko daleko vidět živou duši. Naložili jsme zavazadla a zkusil jsem třikrát sešlápnout brzdový pedál. Všechno bylo v pořádku. Uvolnil jsem ruční brzdu a zase ji několikrát zatáhl. I ona fungovala normálně. Podíval jsem se pod auto a hledal nějaké olejové skvrny. Nic. Pak jsem zkontroloval tlak vzduchu v pneumatikách. Taky v pořádku. Roveru absolutně nic nebylo. Marc seděl vedle mne, na straně přivrácené k hoře, Tomy za ním. Nastartoval jsem a na jedničku opatrně projel první zatáčku. Musel jsem neustále přibrzďovat, protože i na první rychlostní stupeň jelo auto příliš rychle. Připadali jsme si jako v kabině

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

horské dráhy, která se nebezpečně sklání dolů.

Potom se odehrávalo všechno naráz. Brzdový pedál se pojednou propadl až na doraz. Prudce jsem brzdu několikrát za sebou sešlápl, abych do brzdových válců načerpal kapalinu. Bez úspěchu. Zatáhl jsem za páku ruční brzdy. Jindy bych v takové situaci bleskurychle zařadil nejnižší rychlost, ale tu jsem tam už měl. Auto na příkrém svahu zrychlovalo a převodovka kvílela. Projelo mi hlavou: Takže přece! Chtějí nás zabít! Jak se z toho dostaneme? Zařval jsem na Marka a Tomyho, ať vyčkají, až se na jejich straně udělá mezi skálou a autem trochu místa, a pak ať okamžitě vyskočí. Na mé straně byla propast. Stejně jako tenkrát v poušti se mi hlavou mihly myšlenky na Marka a jeho rodiče. Jejich mladý syn mrtev, a mou vinou! Rychlost strašlivým tempem narůstala, hmotnost vozu nás jako obrovská pěst tlačila dolů, poskakovali jsme na štěrkem sem a tam. Zatlačil jsem rover bokem ke skále. Ozval se děsivý skřípot a od kapoty odskakovaly mnohobarevné jiskry. Jak dlouho to asi vydrží řízení a poloosa? Kdy prasknou pneumatiky? Objal jsem volant jako při zápasu s medvědem. Tomy a Marc udělali totéž s klikami dveří a držadly před nimi. Rover se otrásal a nebezpečně skřípal. Jen se nepřeklopit do údolí!

Bože na nebesích, musíme to nějak zvládnout! Objevila se další zatáčka a skála po straně se vzdálila asi na dva metry. Než mladíci stačili rozrazit dveře a vyskočit, zařval jsem: „Ne. Počkejte!“ Mírně vlevo před sebou jsem uviděl malou louku a za ní potok. Zoufale jsem vůzstrhl z cesty na louku. Proletěl trávou, překonal

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

mělké řečiště potoka, na druhém břehu vyjel ven a zastavil se mezi dvěma obrovskými kořeny stromů. Nepřevrátil se!

Nejprve jsme jenom mlčeli a oddechovali. Pak jsme se opřeli do sedadel a zase mlčeli. Puls se nám postupně zklidňoval a mohli jsme normálně dýchat. Marc promluvil jako první: „Ještě žijeme!“ Tomy na mne upřel pohled, na který nikdy nezapomenu. Pokud by Mona Lisa byla mužem, dívala by se stejně jako Tomy. Ne trpce, ne vesele, ne trpělivě, ne zuřivě, ani ne zle prostě nepopsatelně.

Ta planeta je podivuhodná, zdůraznil slovo je, ale vy lidé, jste strašliví!

Co jsem měl odpovědět? Opatrně jsem otevřel dveře a začal zkoumat auto. Spíš než auto to teď byla hromada šrotu. Marc a Tomy své dveře nemohli otevřít, zablokovaly se po nárazech do skály.

„Je někdo zraněný?“ vyptával jsem se. Moji dva společníci si protahovali končetiny. Nic zlomeného, jen odřeniny a boule nebo modřiny na rukou, nohou a na čele. Později jsme zjistili i všechny možné naraženiny a natržené svaly.

Musel nás hlídat mimořádně schopný anděl strážný. Měli jsme za sebou naprosto šílenou jízdu a rover přesto zůstal na kolech. Zadní dveře od zavazadlového prostoru nešly otevřít. Marc a Tomy vyndávali zavazadla mými předními dveřmi. Další jízda byla pochopitelně nemožná. Vlezl jsem pod auto. Během své vojenské služby absolvované v tankistickém učilišti přeslavné švýcarské armády jsem o fungováníbrzd ledacos pochytil. Zbytek brzdové kapaliny odkapával ze všech

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

čtyř gumových hadiček těsně u zavěšení kol. Věděl jsem, že od brzdového pedálu vede tyč tlačící na hlavní brzdový válec, odsud míří čtyři vedení k jednotlivým kolům. Rezolutně jsem odtrhl jednu ze zablácených tenkých hadiček. Snadno jsem objevil místo procvaknuté kleštěmi. Ruční brzda fungovala jinak, bez brzdové kapaliny. Dvě tenká ocelová lanka vedla přímo ke kolům zadní osy. I na nich byly rozpoznatelné stopy kleští.

„Kdo to byl?“ zeptal se Marc dutě a zašpiněnými prsty se dotkl porušeného místa na gumové hadičce.

„Umyj si pořádně ruce v potoce,“ nařídil jsem mu namísto odpovědi. „Brzdová kapalina není olej, ale jedovatá chemikálie, mohla by ti poleptat kůži.“

Marc zahodil hadičku a strčil ruce do proudu studené vody. „Ale kdo to udělal! Chci to vědět!“

Tomy seděl zamyšleně na kameni: „V úvahu přicházejí jenom ti důstojníci. Všichni ostatní byli celou dobu od svítání až do odchodu s námi.“

„To nemusí být nutně pravda,“ doplnil jsem ho. „Sice odešli před námi, ale někdo mohl ty hadičky procvaknout už včera v noci v hotelu. Ten někdo věděl, že cestou nahoru nebudeme brzdy vůbec potřebovat a poškození se projeví až namáháním a otřesy na zpáteční cestě.“

„To je možné,“ zabručel Tomy, „ale proč to na nás nastražili až v Turecku a ne v Íránu?“

„A proč šli po nás všech a ne jenom po Tomym?“ doplnil ho Marc a v jeho hlase se ozývala nenávisť.

„Přitom jsou nekonečně hloupí!“ pronesl Tomy tiše. „Když zabijí toto tělo, tak přeskočím jednoduše do

jiného. Mě zabít nemůžou!“

„Nás ovšem jo!“ začal Marc pěsti. „Proč z nás chtěli udělat mrtvoly?“ Víme příliš mnoho,“ řekl jsem rezignovaně. „Nezapomeň na ty historky v teheránském Intercontinentalu. Víme, do koho Tomy přeskočil. Kdykoliv by nám mohl vylíčit všechny podrobnosti o teroristech a lidech z íránské tajné služby!“

„Takže teď musíme neustále počítat s tím, že se nás budou pokoušet zabít?“ Marc křičel s obličejem rudým vzteky.

„Prozatím nevíme, kdo má tenhle útok na svědomí. Tak jako tak musíme do hotelu. Máme tam zavazadla, dokumenty a potřebujeme jiné auto.“

Bylo mi jasné, že k našemu autovraku budeme muset zajet ještě jednou. Měli jsme v něm nástroje a další věci, jež pro nás měly cenu a které jsme potřebovali k další cestě. Navíc jsem musel pořídit snímky pro pojišťovnu u nás doma. Takže jsme odšroubovali poznávací značky, na dvou místech nadzvedli koberečky a vyndali z úkrytů peníze, pistoli a cestovní šeky. Každý z nás si zavěsil přes rameno pouzdro s fotoaparátem a vydali jsme se dolů.

tretia cast

Pianista preludoval opravdu skvěle. Nic jiného se koneckonců v hotelu této kategorie ani nedalo čekat. Stačila stručná prosba některého z hostů a hned zazněla požadovaná melodie. Bez not, samozřejmě. Vyžádal jsem si „As time goes by“, onen světoznámý evergreen z filmu Kasablanca s Humprey Bogartem a Ingrid Bergmannovou, který barovní pianisté museli po celém světě hrát večer co večer, až už jim upřímně lezl krkem. Markova generace ten film nez nala. Chtěl jsem mu stručně vylíčit obsah, ale odmítavě mával rukou.

„‘As times goes by’ přece znamená jak ten čas utíká?“ Upil ze skleničky. „Jak jsme jen mohli ten atentát na Nemrud Dagu přežít?“

„Bohové nám byli nakloněni!“ posmíval jsem se.

„Skoro to nedokážu pochopit!“ navázal znovu nit' rozhovoru. „Sedíme tady v luxusním baru, popíjíme vychlazené růžové šampaňské – a přitom bychom měli být už několikrát mrtví. Tak na to, že žijeme. Na zdraví!“

Mario otevřel novou láhev, přinesl oříšky a zdvořile se otázal, zda ještě něco nepotřebujeme. Dva metry vedle nás se posadil mladý německý pár. Dáma se rozplývala, že přečetla všechny mé knihy. Ale pokračovalo to jako vždy. Jakmile jsem se na tuto vějičku chytil a zeptal se na jejich názvy, vzpomněli si lidé v nejlepší případě na tři. Stejně jako teď. Smáli jsme se, připíjeli si a byli rádi, že se naši sousedé začali bavit s jinými hosty. Mohli jsme se v klidu věnovat svým vzpomínkám.

„Proč jsi vlastně po tom vražedném útoku nezavolal

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

policii? Situace byla přece naprosto jasná!“

„Policii? Ale, Marku, to nemyslíš vážně. V tom hnízdě, Eski Kahta se jmenovalo, nebyla policejní stanice. Nejbližší bychom našli až v Adiyamanu. V našem hotelu u Nemrud Dagu telefon nefungoval a nejsem si jistý, jestli i to nebylo narafičené. A navíc...“ dostával jsem se do varu a nebylo to vychlazeným šampaňským, do něhož jsem proti veškerému bontonu házel kostky ledu, za což jsem si už vysloužil nespočet opovržlivých pohledů, „...Marcu, co by asi policisté udělali? Vyslechli by nás, chtěli by vědět, jestli nemáme nějaké nepřátele a kdo by tu sabotáž asi tak mohl mít na svědomí. Zabavili by náš range-rover, a jelikož je spisovatel Erich von Däniken v Tureckou velmi známou osobou, dostala by se celá záležitost na veřejnost. Představ si ty palcové titulky! Média dneska spíš připomínají celosvětový tyjátr! Zpráva o atentátu na mou maličkost by se bleskově dostala z Turecka do Německa, do Švýcarska a bůhví do jakých dalších zemí. Koneckonců, například ani v USA nejsem tak úplně neznámý...“

„...a taky dost zpochybňovaný!“ vpadl mi Marc do řeči.

„...a musel bych poskytovat rozhovory. Chytří a vytrvalí novináři by ze mne páčili odpovědi a každé slovo by pitvali v mezinárodních denících. Co myslíš, že bych jim asi tak mohl vyprávět? Historku o Tomym? Nechtěj mě rozesmát!“

„Ted' to stejně vykládáš... nebo vlastně píšeš!“

„Ale s časovým odstupem a navíc vůbec nevím, jestli naše zážitky zveřejním. Začal jsem je sepisovat, abych si sám udělal jasno. A píšu to též pro tebe. Pokud to

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

vůbec vydám, tak někdy za dvacet let a jako román. Po dvaceti letech se už jen máloco dá ověřit. Většina zúčastněných osob je bůhvíkde. Pak si každý může myslet, co chce.“

Informoval jsem Marka, že dnes odpoledne, když se nejspíš proháněl po sjezdovkách, mi zavolał vyšetřující soudce a pokrytecky se vyptával, jestli se dobře rekreuji. Nakonec mi řekl, že něco našli. Něco, co potvrdilo naše výpovědi a mohlo by mi pomoci.

„Ale? A co to má být za senzaci?“

„Láhev whisky Johnnie Walker Black Label.“

„Od kdy dokážou láhve whisky mluvit?“

Požádal jsem barmana Maria, aby mi jednu láhev podal.

„Vidíš, jak ji držím?“

„Docela normálně.“

„Normálně znamená, že ji obejmu prsty. Dlaň se nachází na konci předloktí, a to směřuje od těla pryč. Ted' uchoř láhev ze své strany ty, ale tak, jak nyní stojí.“

„A co má jako být?“

„Tvoje otisky prstů jsou ted' protilehlé k mým, ale jsou zrcadlově obrácené. Přesně to mi vysvětloval vyšetřující soudce. Kriminalisté prozkoumali láhve whisky v mém baru a na jedné našli zrcadlově obrácené otisky. Naprosto stejné! Všechny patřily mně! Částečně se překrývaly a vznikly současně. Tatáž osoba – tedy já! – musela po té láhvi sáhnout zároveň ze dvou stran. A to nejde!“

Marc se rozpačitě poškrábal na hlavě. Pianista vybrnkával další melodii.

„Jak můžou poznat, že ty otisky vznikly současně?“

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

„To se mě neptej. Ale prý to mohou prokázat. Jinými slovy to znamená, že jsem se ve stejnou dobu a na stejném místě musel vyskytovat dvakrát. Důkazem Tomyho existence jsou moje otisky prstů. Docela jsem si oddech. Teď už to s námi vypadá lépe.“

„Blbost!“ zabručel Marc a požádal prošedivělého pianistu o „Misty“ od Erolla Gardnera. Miloval jsem bary se skvělými pianisty a ovlivnil jsem v tom směru i Marka, který se jinak zajímal o úplně jiné hudební směry. Atmosféra baru v hotelu Souvretta-House byla každý večer velmi podmanivá. Hudba vynášela na povrch vzpomínky, ale zůstávala tak decentní, že se hosté při rozhovoru nemuseli překřikovat.

„Jak bys informoval rodiče o mé smrti?“

„To by mě asi nečekalo, protože bych to nejspíš odnesl taky. Ale moje manželka by se musela potýkat s vážnými problémy. Bohudík, že všechno dobře dopadlo!“

„Tomy už tenkrát mohl přeskočit do Ercana a vytáhnout z něj všechna tajemství.“

„Nejdřív nechtěl a pak už bylo pozdě.“

„Všechno je to dokonale bláznivé,“ napil se Marc šampaňského. „Kdybich u toho nebyl, nevěřil bych ti ani slovo. Vzpomínáš si ještě, jak Elisabeth reagovala při prvním setkání s Tomym?“

„Kdo by na to mohl zapomenout?“

VRAŽDA.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Po hodině a půl pěšího pochodu jsme se dovnitř do hotelu. Pot z nás jen lil. Chantal podřimovala na lehátku na terase. Zaslechla naše kroky, vzhlédla, podívala se na nás a vyděšeně si zakryla tvář časopisem, který se povaloval vedle ní na stoličce. Marc jí magazin vztekle vyrval z rukou.

„Kdo to byl?“ křičel na ni.

„Eh..., co... kdo?“

Pravděpodobně o všem dobře věděla. Prozradilo ji už první „eh“. Chtěl jsem vědět, kde je Ercan. Prý odjel, ale za chvíli se vrátí, aby ji vyzvedl.

„Vyzvedl?“ vztekal se Tomy. „Vyzvedl předtím, než se vrátíme z té hory? Takže to musel vědět, že už se nikdy nemáme dostat zpátky!“

Chantal se zvedla. Už se zase plně ovládala. Ptala se, co se vlastně stalo a proč jsme přišli pěšky. Zda jsme měli nějakou nehodu a jestli má sehnat pomoc. Její lži byly do nebe volající. Ale to teď nebylo důležité. Chtěl jsem se co nejrychleji vrátit k vraku našeho roveru, a proto jsem se otázel, jestli se tady někde dá sehnat náhradní vůz. Chantal se obrátila na nájemce hotelu, malého vyschlého mužika s obligátním tureckým knírem. Jmenoval se Yalcin. Deset minut se dohadoval o penězích. Zaplatil jsem. Koupil jsem od něj ještě dva filmy, které měl přichystané pro turisty. Potřeboval jsem je, abych mohl vyfotografovat rozbitý rover. Za půl hodiny jsme byli zpátky před tím, co z našeho auta zbylo. Těsně po nehodě jsme si vrak příliš neprohlíželi. Teď jsme viděli, že vypadá hůře, než jsme si představovali. Yalcin kroužil kolem roveru a znalecky prohlašoval, že to tak zlé nebude. Motor prý zůstal v

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

pořádku, dokonce i pneumatiky a řízení. Klidně prý tu káru můžeme nechat opravit.

„A jak asi ten vrak dostaneme do autodílny?“

Yalcin se nabídl, že zavolá příteli v Adiyamanu. Prý tam má garáž a velký pick-up, na jehož ložné ploše by mohl rover odvézt. Sem se prý tím svým malým nákladáčkem dostane.

„Ale ať je to ještě dnes!“ nařizoval jsem. „A potřebuji si pronajmout auto. Nehodlám tady nečinně zestárnout!“

Za tři hodiny pick-up skutečně dorazil, ovšem auto k pronajmutí se neobjevilo. Místo toho přispěchal Ercan. Plně se ovládal a zřejmě byl o naší nehodě informován. Kým? Chantal nepřicházela v úvahu. Jela s námi k roveru, protože jsme ji potřebovali jako tlumočníci.

„Nehoda?“ hulákal Marc a držel Ercanovi pěst pod nosem. „Procvaknutejm brzdovejm hadičkám a odštíplejm lankům ty říkáš nehoda?“

Ercan na Marka řval neméně hlasitě. Jestli lhal – jak jsme si všichni mysleli –, tak musel být zatraceně dobrý herec. Tvrdil, že o sabotáži nic neví a rozhodně s ní nemá nic společného. Zeptal se mě rovnou, zda mi už někdy lhal. Pokrčil jsem rameny. Koneckonců jsem nemohl vědět, co z toho co mi kdy řekl nebyla pravda. Ercan na mne dál dotíral a chtěl vědět, zda mi vždycky nepomáhal, a podařilo se mu zatlačit mě do kouta, protože mi během dřívějších návštěv Turecka opravdu několikrát přispěchal na pomoc. Když se vypjatá atmosféra trochu uklidnila, nabídl se, že nás vezme do své lady a pojedede s námi, kam budeme chtít. Pevně a rozhodně zdůraznil.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

„Budu vás chránit. V téhle zemi se vám už nic nestane, za to ručím!“

Marc mu nevěřil vůbec, já jen částečně, ale co jsme měli dělat? Trčeli jsme v zavšiveném hotelu na úpatí hory Nemrud Dag, v hnízdě jménem Eski Kahta, a široko daleko nebylo k dispozici žádné jiné ubytování. Museli jsme se dostat někam, kde nám opraví auto a kde jsou alespoň trochu slušné hotely – do Adiyamanu. Zeptal jsem se Ercana, jestli ví, co je Tomy zač. Odpověděl, že mu Chantal všechno vyprávěla, ale on jí nevěřil.

„Mimozemšťan? Pche! Takovou fantazii bych chtěl mít!“

„Takže bys neměl nic proti tomu, aby tě Tomy na pár minut převzal?“

„To nikdy!“ křičel Ercan a obrátil proti Tomymu napřážené dlaně. „Může mít nějaké nadpřirozené schopnosti, to možná jo, ale mimozemšťan určitě není!“

„A proč ne?“ zeptal se Tomy zcela klidně.

„Protože mimozemšťané neexistují a basta! A pokud by existovali, tak určitě nebudou tady. Ne vystudoval jsem fyziku proto, abych věřil takovémuhle nesmyslu. Slyšel jsi už někdy o světelných rocích?“

Tomy mlčel a usmíval se. Byl jsem překvapen. O Ercanově studiu fyziky jsem slyšel poprvé. Navíc se vždycky vydával za přívržence mých teorií a v nich dost často šlo o mimozemské civilizace. Hrál s námi falešnou hru. Vzal jsem si Tomyho stranou a zeptal se, zda by mohl Ercana převzít i proti jeho vůli.

„To sice není problém, ale teď to neudělám. Chtěl bych, aby spal.“

Sotva pick-up s mým roverem na plošině odjel, vyklidili jsme náš pokoj a naložili zavazadla do

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Ercanovy lady. Dokud bude s námi, nemělo by se nic stát. Sotva by ohrozil sám sebe. Sjížděli jsme dolů zatáčkami šterkové silnice. Brzy jsme před sebou uviděli pick-up s mým roverem a pokračovali za ním až na nějaký dvorek v Adiyamanu.

„Skvělý místo! Tady by nás mohli klidně odkrouhnout!“ poznamenal Marc a opatrně se rozhlížel.

Tomy nesouhlasně zavrtěl hlavou. „To si nemyslím. Nepotřebují vraždy, ale nehody.“

Autodílna se skládala z několika navzájem propojených dvorků. I když na nich stála auta v různém stadiu rozebranosti, přesto kolem bylo dost místa. Když rover sjel z plošiny pick-upu, shromáždilo se kolem asi deset mužů ve špinavých montérkách a začalo správné turecké dohadování. Majitel servisu mi hrdě podal vizitku: Gurup Bocuru, četl jsem na ní, Central Garage Adiyaman. A na zadní straně stálo: Opravy a prodej všech značek. Odbornicky prohlásil, že by mohl rover opravit, ale některé náhradní díly si musí nechat poslat z Ankary. Jestli má auto vypadat jako nové, potřebuje dvacet dní.

Tolik času jsem neměl a nějaké ty boule a odřeniny na karoserii mi byly celkem lhostejné. Hlavně aby fungovaly brzdy a technické zařízení vozu. Promáčkliny stačí vyklepat a přestříkat. Pan Gürup mě nakonec přesvědčil, že musí vyměnit také všechna čtyři kola. Dostala hodně zabrat a na několika místech popraskala. Dohodli jsme se na 1500 dolarech v hotovosti jako záloze. Majitel autodílny svolil, že zbytek mohu zaplatit kreditní kartou. Pan Gürup zatelefonoval na zastoupení British-Leyland v Ankaře, neustále při hovoru pokyvoval

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

hlavou a pak mi hrdě oznámil, že si rover mohu vyzvednout za čtyři dny. Ještě dnes přiveze řidič z Ankary všechny náhradní díly i s koly.

„Ale co tady budeme čtyři dny dělat?“ bručel Marc. „Navíc s tím naším podezřelým doprovodem!“ Tím samozřejmě myslel Chantal a Ercana. „Proč je nepošleme k čertu, nepronajmeme si auto a nepodíváme se na ty tvoje vykopávky sami?“

Ercan to všechno poslouchal. Zatáhl nás do kavárny naproti servisu a pořád dokola se zapřísahal, že o té sabotáži nic nevěděl.

„A kde jsou ti dva důstojníci?“ zavrtal do něj Tomy.

„Museli být v poledne zpátky u své jednotky, proto jeli spolu s Chantal a se mnou,“ vysvětloval Ercan.

Mohla to sice všechno být pravda, ale přesto se mi to nějak nezdálo.

„Ercane naléhal jsem „od té doby co se známe jsem tě pokládal za svého tureckého přítele. Je pravda že jsi mi pomáhal, ale taky je pravda že ses vždycky vydával za nadšeného příznivce mých teorií. Ale předtím v tom hotelu u Nemrud Dagu, jsi jasně dal najevo, co si myslíš o mimozemšťanech – že neexistují! Celé roky jsi mi lhal!“

K mému překvapení Ercan nevyletěl, nezuřil a nedostal svůj obvyklý záchvat ublíženosti. Prohlásil, že mé archeologické objevy pokládá za velkolepé. Prý fenomenálním způsobem vyhodnocuji mýty a svaté knihy a dívám se na minulost lidstva zcela novým způsobem. Navíc prý píšu čtivě, lichotil mi, a Turci mé knihy milují. Ale všechny mé objevy by bylo možné rozumněji vysvětlit bez zásahu mimozemšťanů.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Tušil jsem, co přijde. Myšlenka zaniklé vyspělé civilizace. Atlantida a tak dále. Taky jsem to řekl.

„Správně!“ souhlasil Ercan a zhluboka se nadechl. „Atlantida se rozkládala tady, před našimi dveřmi, ve Středozemním moři. Ty neuvěřitelné megalitické stavby, mohutné zdi, veškerá ta technika, jež nezapadá do doby kamenné, to vše nesouvisí s mimozemšťany, nýbrž s Atlantidou. Znalosti Atlantidy se uchytily zde, v Turecku, dříve než se Atlantida ponořila do vln. Naši předci zdědili nejstarší kulturu světa: kulturu Atlantidy.“

Mluvil z něj nacionalista. Tyto argumenty jsem znal a věděl jsem, že nejsou podložené fakty. Neměl jsem však chuť pouštět se do sporu. Myšlenkami jsem se vracel k oné sabotáži.

„Pokud jsi do toho vražedného útoku nebyl zapleten a ani nevíš, kdo by ho mohl mít na svědomí, tak kdo nás u všech svatých chtěl odeslat na onen svět?“ Mluvil jsem tiše, ale velice důrazně. Marc seděl se sevřenými rty vedle mne, Tomy se usmíval, jako ostatně velmi často.

„Řekněte mi důvod, jeden jediný,“ naléhal Ercan, „proč bych vás měl zabít!“

„Kvůli Tomymu a jeho schopnostem, o kterých ti vyprávěla Chantal.“

„Ty přece využil v sousední zemi, v Íránu! Co my Turci s tím máme společného? A tvé historice o mimozemšťanovi v Tomym nevěřím, jak jsi mezitím pochopil!“

Nechal jsem si své pochybnosti pro sebe a zůstal jsem zticha, protože jsem věděl, že v noci Tomy do Ercana přeskočí. Pak se konečně ukáže pravda. Ale co se Chantal? Zeptal jsem se jí přímo.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

„Ten polibek na Markovy rty na Nemrud Dagu. To byl polibek na rozloučenou?“

„Ne!“ Chantal vyskočila a začala ječet. „O té sabotáži jsem nic nevěděla, jinak bych vás varovala. A Marka mám ráda, vypadá přece opravdu dobře.“

„Proč jsi tedy byla tak překvapená, když jsme se vrátili z hory do hotelu? Myslela jsi, že nás už neuvidíš! Tak to konečně přiznej!“

Chantal vysvětlovala, že zaslechla různé poznámky, z nichž usoudila, že nás íránská tajná služba nenechá na pokoji. Ale s útokem v Turecku prý rozhodně nepočítala.

„A kde teda k němu mělo dojít?“ vpadl jí Marc do řeči.

„Nejspíš u vás doma, ve Švýcarsku.“

„To nemůžu pochopit! A jakým způsobem nás chtěli poslat na onen svět?“

Chantal se už uklidnila a ujišťovala nás, že s takovými věcmi neměla nikdy nic do činění. Když jsme se jí ale vyptávali dále, tak připustila, že na takto ožehavé případy se často používají kontaktní jedy. Jedovatá látka se přenáší prostřednictvím nějakého předmětu, třeba volantů nebo propisovačky, ale často i pouhým stiskem ruky. Příjemce pak zemře na srdeční infarkt. Může se ale třeba i náhodou utopit a tak podobně.

Bylo to d'ábelské! Jak se máme proti takovým zákeřnostem chránit? Ercan se domníval, že bychom si s nikým neznámým neměli potřásat rukama a všech předmětů denní potřeby se raději nejprve dotýkat v gumových rukavicích a pak je nechat očichat nebo dotknout nějakým zvířetem. Pokud by například na nějakou naši věc sedla moucha a za chvíli pošla, mohl

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

by být otráven. Předměty, o nichž bychom se domnívali, že jsou intoxikovány kontaktním jedem, bychom také mohli dezinfikovat moderními prostředky.

„To jsou skvělé vyhlídky!“ nadával Marc. „Každý kus ovoce abych nejdřív nechal vyzkoušet ochutnávačem. To jsme se dostali do pěkný šlamastyky!“

Ercan se ho snažil uklidnit. Někoho otrávit nejde přece jen tak snadno. Agenti, kteří takovéto ohavnosti připravují, musí chránit také sami sebe. Klidně můžeme jít všude tam, kde se stravuje víc lidí.

Už jsem toho slyšel dost. Myslel jsem na to, že Tomyho a Marka pošlu letadlem do Švýcarska. Každého jinou trasou. Ale z Adiyamanu to nebylo možné. Nejbližší letiště se nacházelo v Malatyi, ale ani odtamtud nelétaly mezinárodní linky. Navíc by se na tak malém letišti dalo snadno zjistit, kam pasažéři zamířili. Potřeboval jsem velké mezinárodní letecké mraveniště, jakým je třeba Ankara nebo Istanbul. Takže nám stejně nezbylo nic jiného než počkat na opravu našeho roveru a využít smysluplně čas. Ercan se nabídl, že s námi druhý den zajede do Nevsehiru, kde si můžeme prohlédnout záhadná podzemní města, která mě už dávno zajímala. Zdůraznil, že tady má přátele, a kvůli naší bezpečnosti pojede vždy jedno auto za námi a jedno před námi. Do Nevsehiru je to přibližně tři sta kilometrů s jsou tam skvělé hotely.

„Jak to?“ zajímal se Marc. „Kde se tam vzaly? Je to někde u moře? Nikdy jsem o Nevsehiru neslyšel.“

Ercan mu vysvětlil, že nedaleko se nachází údolí Goreme s nádhernými skalními chrámy. Celá oblast je dlouho turisticky navštěvovaná.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

A tak jsme vyrazili na nákupy. Potřebovali jsme filmy, baterie, tenké gumové rukavice a pro Tomyho jiné oblečení. Ercan obstaral dva pokoje v hotelu, který se jmenoval Central, stejně jako autodílna. Tomy, Marc a já jsme chtěli přenocovat společně v jednom pokoji, protože jsme přece jen měli strach se rozdělit. Ercan a Chantal se nastěhovali do dvojlůžkového pokoje. Po brzké večeři jsme se uložili do sněhobíle povlečených postelí. Než jsem usnul, zeptal jsem se Tomyho, jestli do Ercana přeskočí.

„Počkám, až oba usnou.“

Tentokrát nás neprobudil ani noční ramadánský rámus. Divoká jízda autem, pěší pochod a další zmíněné nepříjemnosti nás dokonale vyčerpaly. Hned po probuzení jsem se podíval na Tomyho. Ležel zkroucený na dvojposteli vedle Marka. Oba zhluboka a rovnoměrně oddechovali. Po osvěžující ranní toaletě – konečně fungující sprcha – jsem mladíky probudil. Tomy byl okamžitě vzhůru, posadil se na posteli, zavrtěl hlavou a konstatoval:

„Zatraceně, propásl jsem to!“

„Cos propásl?“ otočil se k němu Marc.

„Zaspal jsem, úplně jsem zaspal!“

„To snad není možné,“ vmísil jsem se do řeči. „Jsi přece energetická forma, a ta nikdy nespí.“

„Ale tahle bytost ano! Když jsem včera použil čidla, zabývali se Chantal a Ercan docela intenzivně sebou navzájem. Kdybych Ercana převzal, spustila by Chantal možná povyk. Bůh ví, co by vyvedla! Navíc jsem nechtěl, aby si Chantal přeskoku vůbec všimla. Takže jsem čekal... a tahle hromada buněk,“ Tomy se

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

poškrábal na nahé hrudi, přerušila funkci vědomí.

„To znamená, že jsi napadnutelný ve chvílích, kdy tvoje pozemské tělo spí?“

„Moje energetická forma ne – ale tohle tělo ano.

Požádal jsem Tomyho o bližší vysvětlení a on mě poučil, že do lidského vědomí by se mělo přeskakovat jemně, skoro jako když přemlouváte svou dívku k milování. Ercan dal včera jasně najevo, že by se převzít dobrovolně nenechal. Proto chtěl Tomy počkat, až Ercan usne, a pak by se do něj vplížil snadno jako ve snu. Samozřejmě by ho mohl přepadnout i za plného vědomí, ale to by způsobilo zmatek v myšlenkovém aparátu. Převzatý člověk by se mohl stát schizofrenním nebo být nějak jinak poškozený. Něco takového se smí udělat jen v případě krajní nouze.

Co teď? Měli jsme se svěřit do péče Ercanovi, ačkoliv jsme si nebyli jistí, zda přece jen nemá prsty ve včerejším útoku? Nakonec jsme se rozhodli toto riziko podstoupit, protože obětí atentátu jsme se mohli stát všude – ať už tady v Adiyamanu nebo cestou. Ohrožení jsme byli všude. Tomy, Marc i já jsme se neustále rozhlíželi a zkoumali lidi v naší blízkosti. Byli jsem dost nervózní. Po snídani nám Ercan představil šestici mužů s nezapamatovatelnými tureckými jmény. Všichni i s Chantal jsme jim podali ruce.

Naše autokolona se skládala ze tří vozů. Lada s námi, Ercanem a Chantal jela uprostřed.

Po dobrých silnicích jsme se vydali směrem na Kayseri a odtamtud přes Goreme hladce dojeli do Nevsehiru. Dopřáli jsme si jenom jedinou přestávku, a tak jsme do našeho hotelu dorazili už kolem druhé

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

hodiny odpoledne. Hotelový komplex se skládal ze čtyř budov, seskupených kolem velkolepého bazénu a tří nebo čtyř restaurací. Před hotelem jsem si povšiml zaparkovaného malého šedého nákladáku se zelenou plachtou. Stál ve stínu stromů asi deset metrů od vjezdu a nějak nezapadal do celkové scenérie. Vedle něj stál starší šlachovitý muž s nezbytným tureckým knírem a kouřil cigaretu. Na hlavě měl umělohmotnou přilbu, jakou nosí stavební dělníci. Oči mu zakrývaly sluneční brýle. Helma a brýle do stínu stromů taky nějak nepatřily. Na tom muži mě něco zneklidňovalo. Když jsme pomalu zatáčeli do vjezdu, zdálo se, že nás ten chlapík pozoruje. Na recepci jsem požadoval apartmá se třemi pokoji. Chtěli jsme zůstat pohromadě. Sotva jsem své přání vyslovil, vyběhl z kanceláře ředitel hotelu, dohněda opálený muž v bílé košili a tmavém saku, a nadmíru přátelsky mě vítal. Ercan mi vysvětlil, že nás telefonicky ohlásil dopředu a Erich von Däniken je tady velice vítán. Ředitel znal moje knihy a vyjádřil naději, že některé z příštích děl věnuji okolním podzemním městům. To by totiž přilákalo hodně turistů. Ještě dodal, že velké apartmá je pro mne již pochopitelně připraveno. Měli jsme tři ložnice, z nichž se vcházelo do společného obývacího pokoje. Zvenku se dovnitř nemohl nikdo dostat stačilo zastrčit západku. Odkud hotelový ředitel věděl, že Tomy, Marc a já jsme chtěli zůstat pohromadě a nepřáli jsme si nezvané návštěvy?

Neměli jsme chuť celé odpoledne jen tak polehávat u bazénu. Podle Ercana jsme mohli zajet do údolí Góreme a podívat se alespoň na jedno z podzemních měst. Naše malá autokolona vyrazila a brzy jsme se dostali do

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

divukrásné bizarní krajiny, jež musí uchvátit každého nového návštěvníka. Údolí Góreme vzniklo díky mnohanásobným erupcím blízkého vulkánu Erciyas. Vrstvu za vrstvou se vulkanické vyvřeliny z jemnozmných částech prachu ukládaly na podloží a během tisícovek let vytvořily tufovou horninu, na niž působil vítr a dešťové srážky. Tvrdší vrstvy přežily déle, měkčí byly odplaveny. Tímto způsobem vznikla nezvyklá měsíční krajina s bělavými kamennými věžemi. Dávní obyvatelé údolí vydlabali do těchto věží jeskyně a usadili se v nich.

V 7. mstoletí začali tehdy ještě křesťanskou Anatolii ohrožovat Arabové. Věřící se stáhli do nepřehledné krajiny u Góreme, později za nimi přišli mniši, kteří do tufových věží vytesali kostely a kaple. Zvnějšku je vnitřní krása takovýchto věží jen těžko odhadnutelná. Krátce jsme se zastavili v kostele nazývaném Tokali Kilias. Za skromnou předsíní se nacházela nádherná kaple s freskami byzantského charakteru. Světlo olejových lamp se mihotavě odráželo na stěnách a rozehrávalo na nich nepravidelnou hru světla a stínů. Lavice vytesané z tufu zvaly k posezení a modlitbám. Ještě nádhernější byl kostel svatého Jana z 9. hostoletí. Zde zářily barvy skalních maleb tak jasným a čerstvým leskem, jako by je každý týden někdo obnovoval. Ercan bez ustání velebil dílo a skvělé výkony svých údajných předků.

Naše kolona zaměřila směrem k Nigde, nacházelo se necelých třicet kilometrů od Góreme. Nedaleko jsou vesnice Derinkuyu a Kaymakli a pod nimi do skal vytesaná podzemní města. Ercan tvrdil, že každý rok

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

dochází k objevu dalších komplexů, dodnes jich je známo sto dvacet. Mnoho z nich je vzájemně propojeno soustavou tunelů. Zaparkovali jsme hned vedle vesnické mešity. Dvě stě metrů odsud stála malá dřevěná budova se štítem, na němž bylo napsáno: Subterranean Cities. Vedle byla zahradní restaurace a několik stánků se suvenýry.

Ercan nám vysvětloval, že podzemní skalní pasáže jsou často tak úzké, že se tam můžeme pohybovat pouze husím pochodem. Až do 14. hopatra pod úrovní terénu je nainstalováno elektrické světlo. Na stěnách nalezneme šipky. Cestu dolů ukazují červené a nahoru zelené. Na křižovatkách bychom se měli nejprve řídit podle červených a na zpáteční cestě zelených. Bude asi nejrozumnější, když on půjde poslední, aby se nikdo neztratil. Ověsili jsme se fotoaparáty a klopytali jako ovce za vůdcem stáda, což byl v tomto případě jeden z mužů našeho doprovodu. Uprostřed Turků šla Chantal. Přepadl mě nejasný pocit nebezpečí. Takovýto labyrint představoval ideální místo k vraždě. Po sto metrech husího pochodu se před námi otevřel malý sál se třemi sloupy a lavicemi, všechno vytesané ze skály. Pořádili jsme první snímky. Marc se vtlačil vedle mne.

„Máš s sebou pistoli?“

Vzal jsem ji z autovraku a schoval do jednoho pouzdra od fotoaparátu. Samozřejmě jsem ji měl s sebou, v autodílně nebo hotelovém pokoji jsem ji stejně nechat nemohl. Naši turečtí průvodci byli v podzemním komplexu očividně také poprvé. Zvědavost je totiž hnala vpřed, a tak nečekali, až dokončíme fotografování, a společně se Chantal sestupovali dál do hloubky. Ercan,

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

který stál za námi, si všiml, jak jsem vyndal pistoli z pouzdra fotoaparátu schovaného v modré větrovce. “Čeho se bojíš? Tady se vám nemůže nic stát!” snažil se mě uklidnit. Pak nás upozornil, že podzemní část Derinkuyu je sedm kilometrů dlouhým tunelem spojena s podzemím v Kaymakli. Podzemní města sice zasahovala až čtrnáct poschodí hluboko, ale přesto všude panovala stejná teplota. Ercan nám chtěl ukázat větrací a odvodňovací šachty. Zatímco hovořil, prosmýkla se kolem nás skupina japonských turistů, každý asijský návštěvník byl vybaven malou baterkou. Ercan naléhal, ať si pospíšíme, protože komplex se v 18 hodin zavírá. Navíc zítra navštívíme další podzemní města v okolí. A tak jsme klopýtali kupředu, občas jsme se museli přikrčit a někdy dokonce plazit po čtyřech. Prozkoumali jsme vytesané sály, o nichž Ercan tvrdil, že to byly noclehárny. Pak jsme spatřili údajné obývací prostory, stáje, vinné sklepy a příkře do hlubin padající pasáže, jež náhle končily před kulatými kamennými dveřmi o dvoumetrovém průměru. Za nimi následovaly studně, větrací šachty a několik křižujících se chodeb, v nichž byly umístěny dvojice barevné šipky. Červené ukazovaly dolů a zelené nahoru.

Nikdo z nás se nepotil, jak jsem to znal z jiných zatuchlých jeskynních labyrintů. Teplota ve všech patrech zůstávala konstantní. Nikde na stěnách jsem neviděl rytiny, znaky, letopočty nebo jména. Stavitelé, nebo lépe řečeno tesatelé podzemních měst zůstali zcela anonymní. Ercan hovořil o 30000 lidech, kteří se z nějakých důvodů museli do podzemí uchýlit. To byla kapacita tohoto města. Pokud by se i do jiných vešlo

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

rovněž 30000 obyvatel, znamenalo by to přes milion duší, jež podzemí používaly jako útočiště. Ze strachu před čím nebo před kým?

Uprostřed naší živé debaty zhasla elektrická světla. Právě jsme stáli na křižovatce. Ještě jsem si stačil všimnout červených a zelených šipek na stěně. Ercan musel být jen několik metrů za námi, protože jsme slyšeli jeho hlas. „Jenom žádnou paniku! To se tady stává často. Elektrické vedení je přetížené a občas se spálí pojistky. Za několik minut zase rozsvítí.

Prohrabal jsem kapsy a mezi kapesníky, cigaretami a náhradními monočláanky jsem vystrachal zapalovač. Plamínek světla poskakoval po stropě. Marc a Tomy se ke mně přitiskli.

Podal jsem zapalovač Markovi a vyndal z větrovky pistoli. Slabounký plamínek stačil pouze na to, aby osvítil naše bledé obličeje. Marc na tom byl stejně jako já. Měli jsme strach.

„Zmizte!“ Odněkud jsme zaslechli ječivý výkřik, jako by ho vydal jeden z těch japonských turistů. Pak se šachtou rozlehl smích. Nebylo možné poznat, odkud ty hlasy přicházejí. Světlo ze zapalovače dopadlo na zelenou šipku na stropě. Zavelel jsem.

„Rychle, pokračujeme nahoru! Já půjdu s pistolí poslední!“ Marc zhasl zapalovač. Musel to udělat, protože zapalovač se rozžhavl a nebylo možné udržet ho v ruce. Protože šachty byly prozatím úzké a směřovaly vzhůru, nemohli jsme se ztratit. Stěn vlevo i vpravo jsme se při pochodu dotýkali tělem. Rychlými kroky jsme postupovali vpřed. Klopýtali jsme v řadě za sebou labyrintem, jako by to bylo termitiště a

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

pronásledovala nás neviditelná monstra. Vždy, když jsme se dostali na křižovatku nebo si všimli, že se chodba začíná svažovat dolů, Marc nám na chvíli posvítil zapalovačem a hledal zelenou šipku. Uběhlo několik minut a nikdo z nás netušil, kolik poschodí se nad námi ještě rozkládá. I přes nezměněnou teplotu nám pot prýštil ze všech pórů. Srdce mi divoce bušilo. Před námi se objevila malá místnost. Že by to byla ta, o níž Ercan tvrdil, že je to vinný sklípek? A kde vůbec Ercan je?

„Musí být někde za námi,“ řekl jsem nejistě. „A Chantal se šesti Turky je buď před námi, nebo se vydali jinou chodbou.“

Položili jsme fotoaparáty na zem, odddechovali a čekali na Ercana. Pak jsme ho začali volat, ale ozývala se pouze ozvěna. Ercan nikde. Tomy prohlásil, že je tady spousta křižovatek a že mohl jít jinudy; možná na nás už čeká venku u kávy. Takže jsme pokračovali, usilovně jsme mířili vzhůru a jen občas si na chvíli vydechli. Konečně se objevila zelená šipka a pod ní nápis: Exit 100 meters. Schoval jsem zase pistoli do pouzdra fotoaparátu a krok za krokem jsme klopýtali vstříc dennímu světlu. Hned vedle východu z podzemního světa byla zahradní restaurace a několik stánků s pohlednicemi a suvenýry. U dvou dohromady sražených stolů seděla Chantal uprostřed oněch šesti Turků z doprovodných aut. „Kde je Ercan?“ ptala se.

„Musí být někde za námi. Ztratili jsme ho, když přestalo fungovat světlo.“

„On se tady vyzná. Určitě se za chvíli objeví.“

Objednali jsme čaj a colu. Sledoval jsem japonské

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

turisty švitořící kolem stánků se suvenýry. Najednou jsem si všiml malého šedivého náklad'áku se zelenou plachtou, který se snažil zacouvat na volné parkovací místo. Zvedl jsem se, abych lépe viděl. Náklad'ák stál u malé zídky, přes kterou byly křížem položeny dva dřevěné trámy, svázané lanem. Nad nimi postávali tři muži. Pak trámy odsunuli a vyndali zpod nich kulatou mříž, která zřejmě zakrývala větrací otvor. Viděl jsem, jak z trámů odvázali lano a spustili ho dolů. Po několika minutách vytáhli ven velký kovový sud, do jakých se dává nafta. Pak z náklad'áku vyskočil další muž. Možná jsem se mýlil, ale zdálo se mi, že je to ten, který na nás ve stavební přilbě a slunečních brýlích čekal před hotelem v Nevsehiru! I nyní ji měl na hlavě. S cigaretou v koutku úst se rozhlédl kolem a něco vyštěkl. Jeho společníci vyvalili sud na ložnou plochu. Nakonec zvedli postranice a náklad'ák oddrkotal pryč.

Co asi z hlubin podzemního města vytáhli? Možná v tom sudu odvázejí odpadky po turistech.

Mezitím uběhla čtvrt hodina. Ercan se stále ještě neobjevoval. Sice to byl tlachal a rád se s kdekým zapovídal, ale na druhou stranu neměl ve zvyku nás někde nechávat trčet. Řekl jsem o svých obavách Chantal, která se u svého stolu bavila s oněmi šesti Turky.

„Podíváme se po něm,“ řekla a její skupinka se zvedla. Za chvíli však byli zpátky. „Vchod je zavřený, ostatně jako každý večer touhle dobou. Jeden z hlídačů se už vrátil z kontrolní obchůzky a dole prý už nikdo není.“

„A kde teda Ercan zůstal?“ vyštěkl jsem na ni. „Přece se nevypařil!“

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Bezradně jsme se dívali jeden na druhého. Minuty ubíhaly a Japonci mezitím nastupovali do svého autobusu. Přímo vedle mé židle vedla zídka, jež byla součástí oplocení restaurace. Podíval jsem se na Tomyho a požádal ho, aby se na ni nznak položil. Ihned pochopil, co mám v úmyslu. Lehl si a s Markem jsme ho ještě diskrétně zakryli židlemi. Chantal jsem řekl, že Tomymu není dobře a že se na pár minut natáhne. Samozřejmě i ona pochopila, co se tady chystá, a snažila se zabavit své Turky.

„Nejsem sice hlídací pes ani stopař, ale tady jde o pomoc bližnímu,“ usmál se Tomy. Pak zavřel oči.

Tentokrát ztratil barvu v obličeji jen na pár sekund. Za okamžik se posadil, zaklátíl nohama a vyslovil čtyři slova, jichž jsem se podvědomě dopředu obával: „Ercan Gústeri už není!“

„Jsi si jistý?“

„Naprosto jistý. Ercan je mrtvý.“

Marc mu vzrušeně vpadl do řeči: „Viděl jsi jeho mrtvolu?“

„Ne, Ani jsem nemusel. Můžu přeskočit jen do živých. Mrtví nemají vědomí.“

Ten sud! Muž s přilbou a knírem, problesklo mi hlavou. Nemělo smysl hledat náklad'ák. A stejně, co bychom si asi tak počali s mrtvolou v sud'u. Ale proč je mrtvý Ercan a ne já? Co udělal špatně? Chantal začala tiše plakat a utírala si slzy. V tu chvíli působila skoro sympaticky. Turci mluvili jeden přes druhého, aniž by věděli, co se stalo. Pak našli hlídače, donutili ho otevřít vchod a zapnout světla. Zmizeli v podzemí, kam se vydali Ercana hledat. Bylo jasné, že se vrátí bez něj.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Chantal se posadila vedle Marka, který očividně zapomněl, že ji nesnáší a utěšoval ji.

„Musíme pryč z téhle země,“ řekla tiše. „Nikdo si tady nemůže být jistý životem, ani já ne. Nevím, kdo Ercana zabil, ale mohl by totéž udělat vám a mně taky.“

Zatracená situace. Jen udržet nervy na uzdě a zachovat si zdravý rozum! Náš rover parkoval na dvoře autoservisu v Adiyamanu. Alespoň já jsem se tam musel vrátit, abych auto vyzvedl. Zavazadla jsme měli uložená v apartmá hotelu v Nevsehiru, asi tak třicet kilometrů od našeho současného stanoviště. Ercanova pronajatá lada stála na parkovišti a naši turečtí průvodci se svými dvěma auty museli rovněž zpátky do Adiyamanu. Věděli, že Ercan procházel labyrint se mnou, Tomym a Markem. Budou nás činit odpovědnými za jeho zmizení? Pokud bychom jim řekli, že je mrtvý, budou nám věřit? Jak bychom to podle nich mohli vědět? Bez mrtvoly. Jak se z téhle šlamastyky dostaneme? A to pomím skutečnost, že se nás někdo pokoušel postupně odpravit a poslat na onen svět. Tento někdo přesnější by možná bylo sousloví ona neviditelná moc musel být dobře organizovaný a disponovat skvělými možnostmi. Jinak by nebylo možné zařídit takové věci, jako například odvoz Ercanovy mrtvoly z podzemního labyrintu. Pokud by za tím vším byli Íránci, pak jejich vliv sahá hluboko do Turecka. Ercanův otec býval poslancem tureckého parlamentu, nevěděl jsem, zda je jím dodnes. Ale každopádně Ercan pocházel z dobré turecké rodiny. Jak tato rodina na jeho smrt zareaguje? Měl Ercan bratry? Možná mi přičtou vinu na jeho smrti. Možná se proti

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

nám postaví i příslušníci Ercanovy rodiny.

Zeptal jsem se Chantal na její názor a chtěl jsem rovněž vědět, jestli svoje kontakty – ať už s Íránci nebo Francouzi – může využít k naší ochraně.

Několik minut mlčela a nakonec se ozvala.

„Nemám ponětí, jak bych to mohla zařídit. Nevím, kdo stojí za sabotáží na Nemrud Dagu a kdo Ercana zabil. íránská tajná služba? Možná. Zaslechla jsem v jedné jejich kanceláři, že Tomy je monstrum a nepatří na tento svět. Jejich turečtí kolegové? To nemůžu vyloučit, ale jaký by měli motiv? Turci by sice mohli pracovat na íránskou objednávku, ale to nejde tak rychle dohodnout a zorganizovat. Je také možné, že Ercanova vražda s námi vůbec nesouvisí a jedná se o nějaké staré vyřizování účtů, které se týká jeho osoby nebo jeho rodiny.

„Možná bys nám měla říct něco o tom, co vlastně děláš?“ poznamenal Marc suše. **„Kdo ti šéfuje? Od koho dostáváš rozkazy a co to je za úkoly?“**

Chantal bojovala sama se sebou. Nakonec nám prozradila, že tajné služby mnoha států udržují vzájemné styky. A spojí se vždy, když se něco týká zájmů několika zemí. A Tomy je údajně přesně takový případ.

„Ale proč?“ chtěl jsem vědět. **„Tomy přece nikomu neublíží! A když nějaký blbeček říká Tomymu monstrum, proč nejdou jen a jen po Tomym, ale honí nás všechny – a nyní dokonce zavraždili i Ercana, který s námi v Teheránu vůbec nebyl. Vždyť to vůbec nedává smysl!“**

„Erichu, nerozumíš souvislostem.“ Chantal ztlumila

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

hlas a dívala se mi přímo do očí. „Až donedávna jsem nevěřila, že by Tomy mohl být nějaký ýTý. Myslela jsem, že má speciální schopnosti, říká se jim parapsychologické nebo paranormální. Teď ale v jeho mimozemský původ začínám věřit a v Teheránu je takových víc, mezi nimi i řada vědců. V jejich očích představuje Tomy nebezpečí pro lidskou společnost. Jen si představ, že by přeskočil do ministerského předsedy nebo třeba převzal papeže. Jen na to pomysli, Erichu!“

Mlčeli jsme. Ale co s tím měl společného Ercan? Chantal projevila analytické myšlení, jaké bych od ní neočekával.

„Pokud Ercan vůbec zemřel kvůli Tomymu, což ale nevíme, tak za jeho smrt můžu já. Vyprávěla jsem mu o Tomym všechno, i to o honu na teroristy v teheránském Interkontinentalu. Ercan sice historce o mimozemšťanovi nevěřil, ale zato věřil na parapsychologické schopnosti. Bavili jsme se v hotelovém pokoji a též v ladě. Logicky jsme mohli být odposloucháváni. Na jednom nebo druhém místě – případně na obou. Měla bych se rychle vrátit do hotelu: musím pod sprchu a pak prohledám své věci, možná mám někde nastrčenou štěnici.“

„Bezvadné!“ posmíval se Marc. „Takže nás i nyní mohli odposlouchávat a neviditelná moc ví, co máme v plánu. Raději přestaneme mluvit, osprchujeme se a navzájem si prohledáme všechny věci. Jak se vlastně taková štěnice hledá?“

„Musíš prohledat všechno, co máš. Může být kdekoliv!“

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Turečtí průvodci se postupně vynořovali z podzemí. Chantal byla dost chytrá na to, aby jim neříkala, co všechno víme. Z tureckého švitoření jsem sice ničemu nerozuměl, ale tázavé obličejové a gestikulace říkaly jasně: Kde je Ercan? Chantal překládala, že podle Turků bychom měli ještě počkat. Navíc nikdo z nás neměl klíče od lady. Mezitím slunce rozdalo své poslední paprsky a číšníci postavili na stoly malé lampičky. Ercan stále zůstával nezvěstný. Jak jinak. Chtěl jsem zpátky do hotelu. Jeden z Turků prohlásil, že Ercan možná rozjel neplánované milostné dobrodružství a vydal se do hotelu jiným autem. Jeho společníci se křečovitě zasmáli. I kdyby se tady později ještě objevil, nebyl by pro něho problém dostat se do třicet kilometrů vzdáleného hotelu. Ercan se tady vyznal. Rozhodli jsme se tedy, že se vrátíme do Nevsehiru. Nejtlustší z našich průvodců otevřel ladu po způsobu zlodějů, zašátral pod palubní deskou a vůz nastartoval. Chantal, Marc a Tomy nastoupili jako spolujezdcí a já se posadil za volant. Turci jeli v jednom voze před námi a druhý se zařadil za nás.

Co budeme dělat dál? Navrhl jsem, že se zítra sám vydám do Adiyamanu, počkám, až nám opraví rover, a pak vyrazím do Istanbulu. Tam vůz nechám proclít a dopravit do Benátek. Mí společníci byli proti tomuto plánu. Nechtěli mě nechat samotného. Také mě napadlo, že by Tomy a Marc mohli každý zvlášť odletět z Istanbulu nebo Ankary do nějakého západoevropského města. Třeba do Vídně, Říma, Londýna, na jakékoliv bezpečné místo. Ani tento plán

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

nebyl přijat. Všichni jsme se shodli alespoň na tom, že musíme Turecko opustit co nejrychleji.

V hotelu jsem pozval naše turecké průvodce na pozdní večeři. Dávali najevo, že nehodlají opustit Nevsehir bez Ercana, a proto jsem se musel poohlédnout po nějaké autopůjčovně. V turisticky živém místě to nebyl velký problém. Již za hodinu jsem sehnal téměř nový volkswa-gen. Zatelefonoval jsem do Švýcarska Elisabeth. Nijak jsem nerozebíral podrobnosti a jen jí sdělil, že jsme měli nehodu, ale že jsme s Markem v pořádku. O Tomym Elisabeth dosud neměla tušení. Zeptal jsem se jí, jestli už zaplatila všechny došlé účty. Potřeboval jsem totiž peníze a ty jsem si mohl vybrat v ankarské kanceláři America Express – pokud ovšem byly uhrazeny všechny předešlé pohledávky. V hotelovém pokoji jsme prohledali veškeré vybavení a hledali štěnice. Všechno oblečení včetně spodního prádla jsme položili na zem a pečlivě prohlédli, nic jsme ale nenašli. Chantal chtěla, aby Marc šel s ní a pomohl jí hledat mikrovysílačky, ten ale na ni neměl náladu.

Druhého dne mě hotelový manažer informoval, že mí turečtí přátelé odjeli zase do Derinkuyu pátrat po Ercanovi. Možná potom, co vypadlo světlo, našel ve tmě podzemní chodbu do sousedního města Kaymakli. Třeba se ale někam zřítíl, zlomil si nohu a zoufale čeká, až mu někdo pomůže. Já pravdu znal, ale mlčel jsem.

Rozhodli jsme se i se Chantal, že cestou do Adiyamanu si uděláme zajižd'ku k archeologickému nalezišti. Bylo by zbytečné přijet do cíle příliš brzy,

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

stejně bychom na dokončení opravy museli nečinně čekat. Samozřejmě jsem předem zatelefonoval panu Gürupovi z autodílny s hrdým názvem Central Garage. Prohlásil, že na dokončení opravy potřebuje ještě dva dny. Měli jsme tedy dost času, takže jsme vyjeli z Nevsehiru směrem ke Kayseri a odtamtud na sever až do místa jménem Bogazkale. Volkswagen se na rozbitých silnicích velmi dobře osvědčil. Neustále jsme se ohlíželi, ale nikdo nás nesledoval. Krátce před cílem se cesta v prudkých zatáčkách vinula strmě vzhůru. Nahoře se vypínaly tisíce let staré zříceniny Chattušaše, někdejšího hlavního města Chetitů. Při pohledu zdálky to vypadalo, jako by se ruiny tulily khorskému úbočí a zdánlivě se stávaly přirozenou součástí šedivých skal. Pak se před námi objevila mohutná kyklopská hradba a dva lvi, vytesaní z monolitických bloků. Obě bájná zvířata na nás shlížela s doširoka rozevřenými chřtány. Na nejvyšším místě za hradbami se nalézal takzvaný královský hrad, což je ovšem název, který začali používat až archeologové v naší době. Vzpomněl jsem si, že Chetití byli kolem roku 1300 před naším letopočtem neporazitelní. Pronikli až do severní Sýrie a svrhli babylonskou dynastii Chamurapiů. Na útěk obrátili dokonce i egyptské vojsko. Stalo se to kolem roku 1285 před Kristem u Kadeše. Z dějin je známo i to, že Chetití – stejně jako Egypt'ané – byli přesvědčeni o božím původu svých prvních vládců. Údajně k nim sestoupili rovnou z nebes.

Z bývalé nádhery se dochovalo jen málo. Kyklopské hradby, tunel vykopaný skrz odhadem třicet metrů širokou zeď, a dole, u vstupu do Chattušaše, mohutné

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

monolitické dlažební desky, otesané do pravouhlého tvaru a vyleštěné pomocí nástrojů, jež si vůbec nedokážeme představit. Připomněl jsem si Ercanovu verzi teorie o Atlantidě. Nedaleko oněch obřích dlaždic jsem objevil megalitické zdi vytesané z jednoho kusu skály. Měl jsem pocit, že kdysi dávno musely po nějakém zásahu změkknout, protože jen tak je Chetitě mohli krájet snadno jako sýr. Podobně mohutné útvary jsem znal i z jiných archeologických nalezišť, například z egyptského Abydu, řeckých Mykén, ale i z Cuzka ve vzdáleném Peru. Už dlouhá desetiletí mě zajímala otázka, proč se naši předci pouštěli do budování takto mohutných monolitických staveb. Vždyť stavební materiál museli často dopravovat stovky kilometrů hornatou krajinou, přičemž mohli velmi snadno použít drobnější kameny vyskytující se přímo na staveništi a rovnat je jednoduše na sebe. Proč patří nejstarší kamenné památky k těm největším a nejmohutnějším? Byly při jejich budování používány nástroje a vědomosti oněch vládnoucích bohů, kteří později odešli i se svými znalostmi? Ovládali naši předci technické prostředky, o nichž dnes nemáme tušení?

Když jsme se vrátili k pronajatému vozu, seděl na polní cestě několik metrů od něj starší muž. Před ním stál menší plechový sud obrácený dnem vzhůru. Měl jsem kvůli zážitkům z posledních dnů značně pocuchané nervy, a proto jsem ihned sáhl do kapsy pro pistoli. V tu chvíli k nám přistoupil malý kluk a ze své zástěry nám nabízel suvenýry, o nichž tvrdil, že to jsou zaručeně pravé starožitnosti. V zástěře se nacházely chetitské nože, sošky, hliněné střepy, vybledlé kosti s

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

rytinami a válečková pečetidla. Snad jen ta pečetidla mohla být pravá. Ani mne však nenapadlo, abych kupoval cokoliv, co by třeba jen náhodou mohlo být autentickou starožitností. Za to se v Turecku i ledaskde jinde může člověk dostat velmi snadno na několik let do vězení. Mezitím stařík svůj sud převrátil a začal v něm zapalovat dřevěné třísky. Slaměným vějířem rozfoukal oheň a přihodil pár tlustších klacků. K nebi stoupal tenký pruh kouře. Chantal se s mužem přátelsky bavila a vysvětlila nám, že je to hlídač Chattušaše a skalní svatyně Jazilikaja. Museli jsme za návštěvu zaplatit poplatek.

„A co je to za skalní svatyni?“ zajímal jsem se. O Jazilikaji jsem nikdy neslyšel.

Chlapec nás dovedl k úzké štěrbině mezi dvěma skalními útvary. Upozornil jsem ostatní, aby měli oči na stopkách. Neustále jsem totiž počítal s nějakou další záludností. Protáhli jsme se průrvou a dostali se do kamenné, nahoře otevřené komory. Z jejích zdí na nás zíraly reliéfní postavy. Viděli jsme božstva s vážnou tváří, naprosto čistě vytesaná ze skály. Postavy držely v rukou meče a kyje, některé se honosily náušnicemi a všechny měly na hlavách špičaté čepice, připomínající slavnostní mitry křesťanských biskupů. Jednotlivé skulpturní sekvence byly orámovány a nad nimi se vznášeli boží orlové. Nejsem si jistý, jestli to jsou opravdu orli, ale říká se jim tak. Mně osobně spíše připomínali egyptského okřídleného boha Hora, syna Osirida a Isis. Někteří bohové drželi v rukou předměty, jež jim mezi nohama visely k zemi. Obrazně si to můžete představit jako sbíječku, s níž pracuje rozkročený

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

dělník. Podobné výjevy jsem znal z úplně jiného koutu světa: z prostředí mayské kultury Copan ve Střední Americe. Chopili jsme se fotoaparátů a začali fotografovat. Předtím jsem ještě požádal Chantal, aby hlídala úzký skalní vchod a dala nám vědět, kdyby se někdo blížil.

Zůstali jsme sami. Nebyli jsme si jistí, zda neviditelná moc opravdu ztratila naši stopu. Pomyslel jsem si, že nás stejně nemusí nahánět po těžko schůdných horách. Stačí, aby si na nás počkali třeba v Aidyamanu, kde jsme v autodílně Central Garage měli svůj rover.

Kolem 16. hodiny jsme odjeli zpět dolů stejnou cestou, kterou jsme přijeli. Ubytovali jsme se v celkem slušném hotelu v Kayseri. Potom se nestalo již nic významného, snad až na to, že Chantal chtěla sdílet pokoj s Markem, ale ten tuto jistě lákavou možnost odmítl.

Druhého dne jsme zamířili přes Malatyu zpátky do Adiyamanu a spěchali jsme rovnou na dvůr Central Garage. Pan Gürup nám hrdě předvedl náš rover. Opravy již opravdu notně pokročily kupředu. Nejhorší promáčkliny karosérie byly vyklepány, brzdy dostaly nové hadičky, mechanici vyměnili i kabely. Pan Gurup nás ujistil, že vůz nově nastříkají ještě dnes večer, aby lak stačil do rána uschnout. Pak už jenom namontují kola a můžeme vyrazit.

Během večere se na mne v recepci dotazoval uniformovaný policista a pak k našemu stolu doprovodil dva civilisty. Chovali se velmi zdvořile a ukázali nám průkazy. Chantal řekla, že jsou z nějakého vyššího policejního úřadu. Zajímalo je všechno o Ercanu

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Gústerim. Odkdy se známe, jak často jsme spolu byli, jestli mě navštěvoval ve Švýcarsku. Nejvíc se samozřejmě vyptávali na okolnosti jeho zmizení. Na konci rozhovoru si ten starší přál vědět, jak dlouho ještě zůstaneme v Turecku a kam chceme poté odcestovat. Nakonec se zdvořile usmál, ze své aktovky vyndal dvě mé knihy a požádal mě o autogramy.

„Vědí, že Ercan zmizel, ale nemají mrtvolu,“ konstatovala Chantal. Spekulovali jsme, že někdo z Ercanova doprovodu ho asi nahlásil jako pohřešovaného. Zdálo se že ti kteří Ercanovu mrtvolu odvezli ve starém sudu od oleje, ji zatím nikde nepohodili.

„Jak už jsem jednou říkala,“ pokračovala Chantal, „Ercanovo zmizení možná nijak nesouvisí s námi a Tomym. Třeba šlo o vyřizování nějakých soukromých účtů.“ Tomu jsem nevěřil. Zorganizovat vraždu, zajistit malý nákladřák, lana a dostat se nepozorovaně k otvoru do podzemí, to byla dost složitá věc a na soukromou pomstu to rozhodně nevypadalo.

Druhý den jsem hodlal ujet celých šest set kilometrů z Adiyamanu do Ankary. Všichni jsme chtěli pryč z Turecka a dostat se co nejrychleji do Švýcarska. Telefonicky jsem pro nás rezervoval dva pokoje v ankarském hotelu Sheraton, který jsem dobře znal z předchozích návštěv. Navíc jsem byl členem Sheraton-Club a díky tomu jsem mohl získat pokoj i v případě, že byl celý hotel plně obsazen.

Pan Gürup z Central Garage dodržel slovo. Naše nablýskané auto pyšně stálo na nových kolech. Než jsem nastoupil do roveru, požádal jsem majitele

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

autoservisu, aby se sám posadil na místo řidiče a chopil se volantem. Lhal jsem, že si chci udělat jeho památeční snímek, což Tomy kvitoval mocným úšklebkem. Ještě jsem dodal, že pan Gürup je nejlepší automechanik na světě. Polichocený šéf autodílny se opravdu uvelebil za volantem a nechal se vyfotografovat. Teprve potom jsme naložili svá zavazadla. Chantal měla kromě velkého kufru ještě šedivou aktovku s okovanými rohy, kterou nikdy nepouštěla z ruky. Řekla nám, že uvnitř jsou nějaké dokumenty. Sama neví přesně jaké, ale musí je předat francouzskému velvyslanectví v Ankaře. Měli jsme už tak dost svých starostí a jen jsme tiše doufali, že nás někdo nezačne honit ještě kvůli Chantalině aktovce. Před naložením zavazadel jsme si navlékli gumové rukavice a dezinfekčním prostředkem pečlivě otřeli celý vnitřek auta, zvláště místa, kterých jsme se museli dotýkat holou rukou. Včetně rádia, přihrádek a madel zadních dveří. Nikomu jsme už nevěřili.

Opatrnost sice byla na místě, ale cestou do Ankary se naštěstí nic mimořádného nepříhodilo. Během dlouhé jízdy jsem svým společníkům vyprávěl, co všechno jsem v uplynulých letech zjistil o mimozemských civilizacích. Tomy převzal mé vědomosti pouze do dvaadvacátého roku věku, Marc četl jedinou z mých knih a Chantal mě jako badatele skoro neznala. Byl jsem zvyklý na to, že mě lidé během mých přednášek bombardují dotazy, a stejně se chovali Marc se Chantal. Naopak Tomy mě nepřerušil ani jedinkrát. Mičky poslouchal a kolem úst mu pohrával nedefinovatelný lehký úsměv. Znamenal souhlas, nebo odmítnutí mých

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

teorií? Slo o výsměch, nebo o obdiv? Kousek před Ankarou se zeptal, jestli bych se dobrovolně nechal převzít. Chtěl by to udělat, aby lépe pochopil mé uvažování. Samozřejmě jsem souhlasil. Brzy večer jsme se nikým nerušení dostali do Ankary. Chantal měla během cesty sedm hodin času na sblížení s Markem. Zřejmě byla úspěšná, protože se ihned po příjezdu do Sheratonu promptně nastěhovali do dvoulůžkového pokoje.

Tomy a já jsme dostali apartmá se dvěma pokoji. Tomy do mě přeskočil, zatímco se Marc a Chantal oddávali jiné zábavě, pro ně jistě daleko zajímavější.

A BYLO SVĚTLO!

Nastal poslední večer našeho pobytu v hotelu Souvretta-House. Rozhodli jsme se, že ho strávíme bez alkoholu. Seděli jsme u minerálky ve velmi luxusní jídelně. Číšníci zde stále ještě servírovali v černém a učňové v bílém. Jejich kroky zanikaly ve světle modrém vysokém koberci. Všude plápolaly svíčky a lustr je doplňoval svým tlumeným světlem. Hosty téměř nebylo slyšet, ozývalo se jen velmi decentní mumlám. Pokrmy byly sice přibližně stejné jako jinde, ale přesto jiné. Nebyly jednoduše přinášeny, nýbrž několika specialisty na stůl uctivě celebrovány. Jídlo se zde stávalo požítkem a součástí velké šou. V pozadí pianista diskrétně a jemně prehrával melodie z celého světa.

„Tomy tě tenkrát v ankarském Sheratonu převzal,“

řekl tlumeně Marc a v jeho hlase se jasně ohlásila zvědavost. „Nikdy jsi o tom nemluvil. Řekneš mi konečně, co se tenkrát stalo?“

„To nemůžu.“

„Nemůžeš, nebo nechceš?“

„Chtěl bych, to ano, ale scházejí mi slova.“

„Člověče! Vždyť jsi spisovatel! Lidé jako ty umějí popisovat věci.“

Přikývl jsem. „To je pravda. Jenže nedokážu popsat nepopsatelné!“

Markova zvědavost ale nepolevovala. Naléhal, prosil, žebрал a nakonec se začal posmívat:

„Copak jste se věnovali sexu?“

„Blbost!“ okřikl jsem ho. „Nikdy jsem nebyl na chlapečky a Tomy taky ne.“ A pak jsem se smíchem dodal: „Nebo si snad dovedeš představit, jak to dělám s vlastním bratrem? Jdi se vycpat!“

„Tak proč se chováš tak tajemně? Vždyť Tomy jednou přeskočil i do mne a já ti řekl, jaké to bylo.“

Bohudík, že jsme toho večera nepili alkohol. Měl jsem proto jasnou hlavu a začal si srovnávat myšlenky. Vzpomínal jsem na onu noc v Sheratonu, kdy se Marc a Chantal oddávali svým lidským vášním. Já s Tomym jsme v té době seděli naproti sobě v těžkých kožených křeslech. Na Tomyho rtech pořád pohrával ten nepopsatelný úsměv, přicházející jakoby z jiného světa. Zeptal se mě, jestli to ještě pořád chci zkusit. Po mém přikývnutí řekl, že můžu klidně zůstat sedět, ale on si raději půjde lehnout, aby se tělo nepřevrátilo. To, co se stalo pak, je slovy nepopsatelné. Pokud se o to přece jen pokusím, budu muset používat jazykové berličky,

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

opisy, přirovnání, ale stejně své tehdejší pocity nedokážu správně reprodukovat. Pokusím se popsat něco, pro co nemám slova, i když si na to vzpomínám. Můj mozek však zůstává jako ochrnutý a nezvládá předání informací o tom, co se tehdy v mém vědomí dělo.

„Představ si,“ řekl jsem Markovi, „že bys byl účastníkem televizní soutěže a sledovaly by tě miliony diváků. Měl bys neuvěřitelnou schopnost, že by sis pamatoval všechno, co kdy lidé sepsali v knihách. Moderátor by ti podal tlustou publikaci a chtěl vědět, co je uvedeno na straně 421, druhý odstavec, třetí řádek. Nesmíš knihu otevřít, abys tu pasáž přečetl. Místo toho si tu bichli přiložíš na chvíli ke spánkům a odpovíš: ‘Na straně 421, v druhém odstavci, na třetím řádku je napsáno: Když nastala noc, sáhla ta coura po čtvrté whisky.’ Citát je v pořádku, publikum nadšeně aplauduje a moderátor ti hned podává další knížku. Jmenuje se Vědění starých Číňanů. V životě jsi ji neviděl. Moderátor se znovu táže: ‘Co je uvedeno na straně 114, ve třetím odstavci, prvním řádku?’ Podržíš si knihu u spánků a odpovídáš: ‘Stojí tam: Ke kursu navigace patřilo i noční zaměřování pomocí hvězd.’ Publikum v sále i doma u obrazovek si vzápětí na velké obrazovce může přečíst, co je opravdu uvedeno na straně 114, ve třetím odstavci a na prvním řádku. Tvoje odpověď se s verzí z obrazovky stoprocentně shoduje. Publikum opět šílí nadšením, moderátor uznale přikyvuje a konstatuje: ‘To je opravdu neuvěřitelné! Téměř nepochopitelné! Jak to jen děláte?’ No, milý Marku, co bys mu odpověděl?“ Podívali jsme se na

sebe. „Taková schopnost neexistuje, ale i kdyby existovala, ani v nejmenším bych netušil, co mám odpovědět.“

„No a já jsem v podobné situaci. To, co se po Tomyho přeskoku stalo v mém vědomí, to je nevysvětlitelné.“

„Tak to zkus vyjádřit nějak obrazně?“ naléhal Marc. „Musel jsi přece něco vidět, i kdyby to byly třeba jen barevný šmouhy, nebo snad ne?“

„Marku,“ prohlásil jsem nakonec rezignovaně, „pokusím se ti vylíčit, co se tenkrát odehrálo. Říkal jsi vidět, ale tohle slovo je nesmyslné. Očima jsem nepozoroval vůbec nic, protože jsem oči neměl. Když Tomy odešel do svého pokoje, položil jsem ruce na široká opěradla koženého křesla, zaklonil hlavu, zíral na lustr na stropě a dal si nohy na nízký stolek. Přitom jsem shodil láhev minerálky a chtěl se pro ni sehnout. Ale to už jsem nestihl. Náhle jsem byl lehký jako pírko, proletěl jsem stropem a betonovými stěnami hotelu. Současně se ve mně rozvíjel pocit štěstí, jaký ale nelze zachytit lidskými smysly. Nebylo to nějaké šťastné opojení, ale spíše orkán intenzivních pocitů. Letěl jsem vesmírem a vzpomínám si, že jsem volal Tomyho, ačkoliv jsem ve skutečnosti neměl čím volat, protože jsem přišel o tělo.“

„A odpověděl ti?“ přerušil mě Mark.

„Ano. Ozval se mi v mé duši nebo vědomí nebo v mé energetické formě nebo co to vlastně bylo. Říkal, ať se jen nechám unášet. A já se smál. On také. Představ si, Marku, smál jsem se vesele a nahlas, ačkoliv kolem nebyl vzduch, neměl jsem hlasivky, plíce a nic z toho, co lidé ke smíchu potřebují. Opojený jsem se řítil po své

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

horské dráze, jež vlastně taky neexistovala. Mé myšlenky – byly to vůbec myšlenky, mi dávaly pokyny. Pozemská trojrozměrná kina, která jsem vždy obdivoval, jsou v porovnání s mými tehdejšími vizemi naprosto směšná. Nebudeš tomu Marku věřit, ale prolétl jsem skrze slunce, aniž bych pocítil sebemenší náznak horka. Letěl jsem hřmícími vlnami ledových oceánů, prošel jsem vybuchujícími chřtány vulkánů, pozoroval jsem nepopsatelné bytosti, jež si mě prohlížely, cítil jsem vůně, které jsem bez nosu vlastně vůbec cítit neměl. Jako duch jsem se protáhl bizarními vesmírnými koráby nepředstavitelných rozměrů. Naše rakety ze sci-fi filmů by vedle nich vypadaly jako dětské hračky. Vnímал jsem neexistující kombinace barev. Viděl jsem sám sebe jako tisíckrát rozmnožený hologram, ale současně mě každý zachycoval v jiném věku, navíc i jako dítě a starce současně. Díval jsem se na formy života, o nichž jsem vytušil, že to jsem já sám. Vůbec nechápu, jak to bylo možné, ale rozuměl jsem jim a ony rozumělymně. Představ si pavoukovitou bytost, která na tebe zírá obřima očima, a náhle ucítíš, jak k tobě vysílá množstvíln vyjadřujících náklonnost – a pak si uvědomíš, že onen pavouk jsi ty sám. Potom najednou všechno ztichlo a zastavilo se. Odněkud jsem slyšel tikot hodin a nacházel jsem se uprostřed největší knihovny, jakou si lze představit. Knihy byly všude, kam až oči dosáhly. Pode mnou, nade mnou, v nekonečných chodbách přede mnou a za mnou. Pohyboval jsem svou neexistující hlavou a věděl jsem, co je ve všech těch knihách uvedeno. Věděl jsem taky, proč to všechno vím. Všechna ta díla byla totiž výtvořem univerzálních forem

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

života a já sám byl jednou z nich. Vše bylo nádherným způsobem vzájemně propojeno. Vynořoval jsem se v meziprostorech atomů, kolem mne svištěly neutrony, pozitrony a elektrony. Pak k této mikroskopické sluneční soustavě dorazila jakási vlna, elektrony změnilly své pozice a přešly z jednoho atomu do druhého. To všechno se dělo nepředstavitelnou rychlostí, ale současně ve zpomaleném tempu. Elektrony se přemísťovaly z jednoho atomu do druhého tak rychle, že vznikl vesmír plný kmitů a vibrací, přičemž každá částice přenášela dál a dál nekonečná poselství. Cítil jsem touhu rozumět jim, a skutečně jsem všemu v okamžiku porozuměl, protože jsem byl vtažen do elektronu jako do nějaké černé díry. Uvnitř byla další knihovna s miliardami knih a v ní navíc hrála hudba. Marku nejdříve jsem si myslel že slyším varhany, pak jsem zaslechl džez, Bacha, gregoriánské chorály, 'AH you need is love' od Beatles, potom zazněl dávno zesnulý hitmaker Gene Křupa, zahrál i Louis Armstrong, Mozart, slyšel jsem klavírní verzi Varšavských koncertů' Frederika Chopina, Ravelovo 'Bolero' a... a...a..., až mě černá elektronová díra vyplivla do nového vesmíru s novými atomovými jádry, o nichž jsem se s tichým údivem dozvěděl – nevím jak –, že to jsou sluneční soustavy s množstvím planet a barev. Vzájemně se vždy něčím lišily. Hvězdné systémy se pohybovaly k černému jícnu, o němž jsem věděl, že mu lidé říkají 'černá díra'. Dostal jsem se do jejího středu, čas se zastavil, všechno, já i hmota slunečních soustav, ztuhlo jako zkrystalizovaná látka. Vzápětí jsem byl i s okolní materií nasát ohromným vírem na druhou stranu a obrovskou

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

rychlostí katapultován ven. Z někdejších slunečních soustav se stal mikroskopický chuchvaleček, který začínal žhnout, byl bělejší než jiskřící sníh, nafoukl se a explodoval. Pochopil jsem, že všechny sluneční soustavy pohlcené černými dírami jsou vyvrhovány v jiném místě prostoru a času a způsobují nový velký třesk. Marku, neexistoval pouze jediný velký třesk, jak jsme se učili ve škole, který způsobil vznik vesmíru, ale docházelo a dochází k milionům velkých třesků, jež se kdesi ve vesmíru nepřetržitě odehrávají. Galaxie zanikají a vznikají stejně nepřetržitě jako bublinky ve vaně naplněné minerální vodou. Během této fantastické cesty jsem náhle pocítil něco jako sklíčenost a přál jsem si vrátit se zpátky na zem. Ucítil jsem silný vítr, ačkoliv každý ví, že ve vzduchoprázdnu prostě vítr vát nemůže. Kromě toho jsem vítr nemohl cítit, protože jsem neměl tělo. Kolem mne se míhaly galaxie a hvězdné soustavy podobné žhnoucím pravítkům, měnily se v jasné body, spojovaly se, oddělovaly, vystřelovaly od sebe a zase se blížily k sobě. Vynořoval jsem se v duhovém světle mezi vibracemi a kmity atomových jader a elektronů, poznal jsem naši sluneční soustavu s prstenci Saturnu, proletěl jsem žhavým Sluncem, prosvíštěl jsem k Ankaře, proletěl betonovými stěnami našeho hotelu a otevřel oči. Puls jsem měl normální, nohy pořád ještě spočívaly na nízkém stolku, slyšel jsem rovnoměrné, tiché bzučení klimatizace a na podlaze ležela převržená láhev minerálky. S překvapením jsem zjistil, že z ní vytekly maximálně tři doušky a voda stále ještě proudila z hrdla. Zvedl jsem láhev a podíval se ke stropu. Mým nitrem se šířil nepopsatelný pocit vděčnosti. Pochopil jsem, že

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

jsem navštívil vesmír a současně pronikl i do mikroskopických světů. Nikdy předtím a nikdy potom jsem se necítil tak velký a současně tak malý.“

Marc si zapálil cigaretu a mlčky se na mne díval. Po třetím potáhnutí se ozval:

„Vnímáš mě?“

„Ale jistě! Jsem úplně v pořádku,“ usmál jsem se.

„Možná si myslíš že fantazí ruju?“

„To si vůbec nemyslím. Maličkost z toho tvého vyprávění jsem zažil sám, když Tomy přeskočil do mne. Ale co bylo dál?“

„Postavil jsem minerálku zpátky na stůl a hodlal dumat o oněch grandiózních vizích, když se objevil Tomy a uvelebil se do druhého koženého křesla. Zase se usmíval tajemně jako Mona Lisa, sklonil hlavu a podal mi ruku. Dobrácky se zeptal, jestli mi je teď všechno jasné. Přikývl jsem a koktal něco jako ‘Jasně, malý velký bratře’ a ‘Děkuji! Děkuji! Děkuji!’ Cítil jsem se být přeplněn dojmy a zmohl jsem se jen na to, že jsem na Tomyho bezmocně zíral. Jen s velkou námahou jsem chápal, že v tom mladém lidském těle, pod křehkou kůží, za tmavýma očima a pod oním jemným úsměvem se skrývá univerzální forma energie. Za nějakou dobu jsem se otázal, jak dlouho vlastně ta ohromující šou trvala. Podle Tomyho prý jen pár sekund. Ukázal na láhev minerálky a upozornil, že z ní stačily vytéci pouze tři doušky.“

„Vím, že máš pravdu,“ poznamenal Marc tiše, „ale nikdo ti to nikdy nebude věřit.“

„To ani nemusí,“ přerušil jsem ho. „Vím, co vím, a to mi stačí. Ještě jsem se Tomyho zeptal, zda ten

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

jedinečný zážitek bude mít nějaké důsledky týkající se mého osobního života. Tomy tvrdil, že napříště se mi daleko snáze než dosud budou psát knihy. Musím se jen vnitřně soustředit a uslyším všechny citáty, jako by mi je šeptaly hlasy neznámých duší. A ještě něco mi Tomy prozradil, i když mě to spíše zmátlo. Vysvětlil mi totiž, že se všemi lidmi, k nimž pociťuji intenzivnější pocity, například lásku, ale i hlubokou nenávist, jsem se již setkal ve svých dřívějších životech. Každá forma života má vlastní, nezaměnitelný nukleus, který probíhá jednotlivými životy a pokračuje v nich. O lásku mám pečovat a nenávist překonat. Mám se modlit za všechny lidi, kteří mi nějak ublížili, a žádat velkolepou duši vesmíru o odpuštění jejich činů. I po jejich smrti.“

„A to jim nějak pomůže?“ zeptal se Marc a nedůvěřivě povytáhl obočí.

„Zřejmě nejen jim, ale jiným způsobem i nám. Věřím Tomymu každé slovo, a to tedy musí znamenat, že my dva, Marku, jsme se spolu setkali také v některém z dřívějších životů. Určitě jsem znal i Elisabeth a všechny ostatní, které mám rád nebo je naopak nesnáším. Tomy mi ještě vysvětlil, že si mám kompletní vesmír představit jako vzájemně do sebe poskládané hologramy. Vše je prý spojeno se vším a čas existuje pouze pro hmotu a kmity z ní vycházející.“

Naše závěrečná večeře ve Svatém Mořici sice měla proběhnout bez alkoholu, ale byl jsem vnitřně natolik rozjitřený, že moje tělo doslova lačnilo po dobrém červeném vínu. Sklepník přinesl láhev Château Mouton Rothschild, podal mi zátku, abych přičichl, a dekantoval

těžké víno nad světlem svíčky. Přihlížel jsem, jak purpurová tekutina pomalu přetéká z láhve do dekantační nádoby, a zdálo se mi, jako by se v září svíčky pohybovala Mléčná dráha s miliardami blýskavých hvězd. Připili jsme si a Mark chtěl vědět, jestli se Tomy k mým teoriím o mimozemšťanech nějak vyjádřil.

„Ten večer v Ankaře ne. K tomu jsme se vůbec nedostali, ale později ano.“

„A?“

„Tomy šel ještě dál než já. Jak jsem vám vyprávěl v autě během jízdy do Ankary, jsem přesvědčen, že zemi navštívili zástupci mimozemských civilizací přinejmenším dvakrát. Ale Tomy hovořil dokonce o šestnácti návštěvách. Mělo k nim dojít v uplynulých 500000 letech. Připustil však, že objektivní důkazy bychom našli jenom pro dvě z nich, jež se odehrály v době, kam sahá paměť lidstva. Ostatních čtrnáct návštěv se odehrálo daleko dříve. Ale, Marku, a to mě tenkrát málem srazilo ze židle, Tomy také říkal, že naprosto zřejmý důkaz kontaktu uskutečněného před tisícovkami let se skrývá v našich genech.“

Mark naklonil hlavu a protáhl obličej: „Co si však pod tím mám představit?“

„Pokud bys znal moje knihy, tak bys věděl, že podle mého přesvědčení člověk není jen výsledkem evoluce. Evoluce samozřejmě proběhla, jistě ano, jenomže navíc při vzniku člověka spolupůsobila cílená umělá mutace. A tu vyvolali právě oni mimozemšťané, kteří před tisícovkami let usměrňovali vývoj primitivních hominidů. Naše mytologie se jen hemží zprávami o

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

tomto zásahu, což popisuji skoro ve všech svých knihách. Dokonce i bible konstatuje, že bůh stvořil člověka 'k obrazu svému', to znamená podle sebe. Podle Tomyho bychom tyto dávné změny mohli odhalit ve svých genech. V nich je uloženo poselství mimozemských bohů a je naprosto jasné, jednoznačné a nevyvratitelné.“

„To je skvělé, ale dokážeme ty genetické informace rozluštit?“ pochyboval Mark.

„Dnes ještě naši genetici tak daleko nejsou. Ale přibližně za pětadvacet let – to říkal taky Tomy – tuto informaci získáme.“

„To by mělo být v roce 2012. Dožiješ se toho?“

„Bylo by to hezké. Každopádně bychom se měli připravit na zcela nové diskuse, protože důkaz návštěvy zástupců mimozemských civilizací na zemi byvrhl úplně jiné světlo i na počátky našich náboženství a důvody jejich vzniku. Chápeš?“

Marc mlčky přikývl. Evoluci a genetice příliš nerozuměl. Snažil se uspořádat své myšlenky. Přerušil jsem ho otázkou ze zcela jiného soudku:

„V Ankaře jsi dvě noci spal se Chantal. Pak ses v noci i se svými věcmi nastěhoval do našeho apartmá. Působil jsi dost rozčileným dojmem. Co se tenkrát stalo?“

Zdálo se, že Markovi je trapné mluvit o sobě. Rychle se napil vína a pak prohlásil, že se mi s tím stejně chtěl dávno svěřit, ale zatím k tomu nikdy nebyla příležitost. Chantal prý dokonale ovládala umění sexu. Dělala věci, o nichž se Marc do té doby neodvažoval ani snít. Následující den pro ni přijela limuzína a odvezla ji na

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

francouzské velvyslanectví. I s jejíšedou aktovkou s okovanými rohy. Návštěva velvyslanectví trvala celé odpoledne. Chantal se vrátila až večer. V noci opět podala neuvěřitelný výkon a při následující cigaretě začala náhle Markovi vykládat nemožné věci. Prý je Tomy monstrem, nepatří na naši planetu, je velmi nebezpečný a mohl by zničit celý náš společenský systém. Tomyho tělo nebylo podle Chantal skutečným tělem, nebylo zplozeno a porozeno, ale je to jen uměle splácaná chemická hromada hnoje. Ten netvor musí zmizet dříve, než se stane něco strašného. I on Mark, pokračovala Chantal, je odpovědný za lidstvo. Zabití Tomyho by nebyl zločin, ale povinnost.

Mark se na mne rezignovaně podíval.

„Chápeš už, že jsem to její žvanění nemohl poslouchat? Po tom posledním sexu se úplně změnila. Připadala mi jako děvka a já měl pocit, že jsem špinavěj a zneužitej blbec. Možná jí na francouzským vyslanectví celej půlden něco vtloukali do hlavy, jinak si nedovedu vysvětlit, co to do ní najednou vjelo. Zuřil jsem tak, že jsem jí málem jednu vrazil. Naštěstí jsem to neudělal, ale radši jsem si sbalil věci a zaklepal u vás. Zbytek znáš.“

Znal jsem ho. Jenom bych pokračování té neuvěřitelné historky neoznačoval slovem zbytek. Spíše bych řekl, že vypukl chaos.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb
HOLOGRAFICKY VES MİR.

Po našem příjezdu do Ankary jsem se v první řadě hodlal zbavit roveru a oba mládence poslat odlišnými cestami do Švýcarska. Chtěl jsem našim případným pronásledovatelům ztížit situaci. Kdybychom zůstávali i nadále pohromadě, mohli by nás daleko jednodušeji vypátrat. Rover musel pryč, protože byl nápadný barvou i švýcarskou poznávací značkou. Každý si ho snadno zapamatoval – a s ním i naši skupinu.

V noci, po mé grandiózní cestě vesmírem, se v našem apartmá objevil Marc. Přišel beze slova a nechtěl vůbec mluvit. Jen se svalil na dvojpostel vedle Tomyho. Mezi ním a Chantal se očividně přihodilo cosi nepříjemného. O to snáze jsme se však s Chantal druhý den ráno rozloučili. Odlétala do Paříže. Marc jí ani nepodal ruku, jen se mlčky otočil a odcházel pryč. Mně řekla, že se ještě potkáme, a na Tomyho se utrhla: „Tebe uvidím určitě!“

„Co tím myslela?“ zeptal jsem se Tomyho.

Odpověděl nejasně: „Nejsem z té ženy moc chytrý. Jednou si na ni budu muset posvítit, ať už s tím bude souhlasit nebo ne.“

Recepční mi pomohl kontaktovat mezinárodního celního agenta, který naše auto dopraví lodí do Benátek. Okopíroval si můj pas a vzal si carnet de passage, to znamená pas pro rover. Převoz stál 1200 dolarů a za dvanáct dní jsem si měl auto vyzvednout v bezcelní části benátského přístavu. V kanceláři American Express jsem získal novou hotovost a informoval se na

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

lety do Itálie, Rakouska a Holandska. Nic z toho nebyl problém. Potíže však představovali Marc a Tomy. Za žádnou cenu se ode mne nechtěli odloučit a trvali na tom, že zůstaneme všichni pohromadě. Zase se mi vybavila ona báseň o přátelství, na niž jsem si vzpomněl již v balúčistánské poušti a kterou jsem přednášel žízlivému Markovi: „Chtěl bych se přidat k vám, jako přítel ruku podávám.“

V hotelové hale Sheratonu byla vystavena celá řada prospektů, mezi nimi i leták železniční společnosti Orient Expres. Něco mě napadlo. To by možná šlo! Nedávno jsem někde četl, že starý transevropský vlak, o němž Agatha Christie napsala svůj slavný román Vražda v Orient Expresu, uvedla jakási společnost opět do provozu. I dnes by to měla být nadstandardní souprava se stylovým jídelním vozem, barem s pianistou a čistými lůžkovými vagóny.

Můj nápad oba mé společníky nadchl. Cesta luxusním vlakem z Istanbulu do Švýcarska, to by bylo něco! Marc s Tomym mi zatleskali. Abych zmátl stopy, rezervoval jsem pro Tomyho let z Ankary do Athén – nikdy ho nevyužije. Markovi jsem zase zamluvil letenku z Ankary do Curychu a pro sebe spoj do Říma. Sice jsem za to vyhodil dost peněz, ale získal jsem za ně pocit jistoty.

Druhého dne jsme si pronajali auto – úplně nový opel – a po slušné dálnici jsme ujeli 370 kilometrů do Istanbulu. Nechtěl jsem zastavovat v žádném hotelu, nehodlal jsem nás již nikde nechat zapsat a zanechat stopy. V Istanbulu jsem znal jednu cestovní kancelář, jejíchž služeb jsem v minulosti několikrát využil.

„Další jízda Orient Expresu?“ usmívala se kulatoučká

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

dáma s tučným obličejem. „Vlak přijel dnes ráno a odjíždí v 17 04 směrem do Soluně a Athén. Chtěl byste třílůžkové kupé? To bude těžké, většinou bývá úplně vyprodáno.“

„Ale madame naléhal jsem tvrdošijně, „chceme jet až do Švýcarska!“

Nakonec to zařídila a já ji ještě požádal, zda by kupé mohla rezervovat na jméno Baumgartner, načež Tomy nesouhlasně zavrtěl hlavou a raději z kanceláře odešel.

„Ale proč na cizí jméno, vždyť vás tady každý zná, pane von Däniken!“

„Právě proto,“ lhal jsem. „Raději cestujeme inkognito, aby mě nepronásledovaly davy dotěrných fanoušků.“ Mezitím se dostavil majitel kanceláře, přívětivý Turek s obligátním knírem. Vysvětloval, že na celnici stejně budeme muset ukázat pasy a vyplnit listiny svými pravými jmény.

„To je samozřejmé,“ nic jsem proti tomu nenamítal. „Jde mi jen o to, aby kupé bylo rezervováno na jméno Baumgartner. A pak bych prosil o písemné potvrzení na hlavičkovém papíře vaší kanceláře, že my tři přebíráme kupé pana Baumgartnera, protože ten musel cestu nečekaně zrušit. Za tuto laskavost se vám budu samozřejmě revanšovat.“

Vysázel jsem na stůl tři sta dolarů v hotovosti. Sto dolarů za každého, pomyslel jsem si, to je asi nejdražší jízda Orient Expresem v mém životě. Ale co, stejně jsem nikdy předtím ani potom tím vlakem už nejel. Už tehdy mi bylo jasné, že od tajných služeb můžeme očekávat každou zákeřnost, a tak jsme se rozhodli nenastupovat do Orient Expresu společně. Řekl jsem svým

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

průvodcům o malé restauraci nedaleko nádraží. Byla přímo na hlavní ulici u Bosporu a znal jsem ji, protože jsme tam dříve občas zašli s Ercanem. Tomy s Markem čekali v restauraci a na nádraží se vydali půl hodiny před odjezdem. Já sám jsem se prodíral tlačenicí nedalekého bazaru a do vlaku nastoupil na poslední chvíli. Marc s Tomym už seděli v kupé. Okamžitě jsem zatáhl závěs a Orient Expres se rozjel, šinul si to podél Bosporu, kolem paláce Topkapi a starých městských hradeb. Zrychloval, nechal za sebou istanbulská předměstí a za necelé dvě hodiny dorazil na turecké hranice u Ipsaly. Ještě dvakrát jsem zažil chvíle strachu. Poprvé, když naše pasy postupně kontrolovali turečtí a řečtí celníci, a podruhé, když vlak zůstal nečekaně trčet uprostřed pole. Naštěstí se brzy zase dal do pohybu. U cedule Ferrai jsme si padli do náruče: byli jsme v Řecku!

Během několikadenní cesty do Švýcarska se nestalo nic podezřelého. Před spaním jsme širokou izolepou vždy zalepili škvíru pode dveřmi i klíčovou díрку. Tímto improvizovaným způsobem jsme se pokoušeli zabránit případnému útoku jedem ve spreji. Ale nikdo na nás nezaútočil. Buďto jsme už služby přestali zajímat, nebo nás opravdu ztratily. Naše rozhovory se točily kolem Tomyho. Jak ho doma představím? V případě Elisabeth jsem nepočítal s vážnějšími potížemi. Určitě všechno rychle pochopí a bude nám pomáhat. Ale co moji čtyři sourozenci? Samozřejmě věděli, že žádného nemanželského syna nemám a náš dávno zesnulý otec teprve ne. Jak Tomyho existenci vysvětlím sousedům a přátelům? Mark nebral tento problém vážně a jen se

smál.

„Ha ha! Představ si, že se objevíš s týpkem, který vypadá na chlup stejně jako ty, akorát je daleko mladší a hezčí!“

Tomy prohlásil, že nám už nebude dlouho na obtíž. Chtěl by jen navštívit ještě pár lidí a k tomu potřebuje pohovku na nějakém bezpečném místě.

„Jaké lidi chceš navštívit?“ zajímal se Mark.

„Pár vědců, nějakého náboženského vůdce a potom některé z vašich pokryteckých politiků, bohatě by mi stačili dva.“

Přerušil jsem ho: „...To nechápu. Stejně už víš všechno, znáš vesmír a veškeré souvislosti, i já jsem do nich díky tobě mohl nakouknout.“

„Nebud' tak ukvapený, starší bratříčku,“ nenechal mě Tomy domluvit. „Neznám myšlení lidí, nevím, co se odehrává v jejich mozcích. Proč jsou takoví, jací jsou. A hlavně ty lidi nehodlám nijak znásilňovat. Nejdříve se jich zeptám, jestli je smím navštívit.“

„Budeš určitě zklamaný,“ prorokoval jsem temně.

„Příslušníci mého druhu jsou převážně egoisti, nafoukanci, chytráci a jak už mezitím víš banda lhářů. Není mi jasné k čemu by ti to ve va-šem světě bylo.“

„Například ty nejsi tak úplně ztracený případ,“ zašklebil se drze Tomy. „Tvoje znalosti a speciální vědomosti by mohly naši společnost obohatit. Představ si počítač, ve kterém je uložena enormní spousta informací, a on navíc dokáže mít i osobní pocity. Ale vševědoucí ten počítač není. Každá nová informace znamená obohacení celého programu a umožňuje počítači dodatečné možnosti výměny myšlenek.“

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Takříkajíc ho činí moudřejším a vědoucnejším.“

Tušil jsem, co má na mysli, a tak jsem mlčel.

Z Orient Expresu jsme vystoupili v Lausanne, starém městě, jež sbíhá z horských úbočí až dolů k břehům Ženevského jezera, a přestoupili jsme na vlak Švýcarských spolkových drah. Zavolal jsem Elisabeth. Měla z našeho návratu ohromnou radost a nabídla, že nám s Markem přichystá perfektní večeři na uvítanou.

„Dneska ne,“ namítl jsem rychle, „měli bychom se najíst v restauraci a musím si s tebou promluvit o samotě. Ale prosím tě, přijed' pro nás svým autem, moje je ještě někde na lodi.“

Znala mě už dostatečně dlouho na to, aby se mě ještě na něco ptala. Jakmile vlak dorazil do Solothurnu, okamžitě jsme se nechali taxíkem odvézt do hotelu Krone. Nachází se v centru našeho středověkého městečka. V Krone se prý kdysi zastavil Napoleon. Objednal jsem pro Tomyho jednolůžkový pokoj a poprosil ho, aby se v něm zdržoval, d'okud ho nezavolám. Pro Marka si přijela jeho matka, se slzami v očích ho zlíbala na tváře a mnohokrát mi děkovala za to, že jsem jí ho vrátil živého a zdravého. Konečně jsem zůstal sám, posadil se k tichému rohovému stolu a napjatě čekal na Elisabeth. Byla mi dobrou ženou. Kischon by řekl: „Nejlepší manželka ze všech.“ Seznámil jsem se s ní v útulné curyšské kavárně. Tehdy ve všech barech a restauracích stály musikboxy. Psal se rok 1959 a já si pořád d'okola přehrával desky Franka Sinatry a Deana Martina. Elisabeth vzbudila mou pozornost zvolenou písní „Chanson d'amour“. Dnes už světoznámý refrén „ra-ta-ta-ta-da“ se rozléhal po celém

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

lokále. Pocházela z jednoho německého městečka v Severním Porýní-Vestfálsku a v Curychu studovala hotelovou školu. Její rodiče řídili v dalekém Vestfálsku malé hospodářství a já je oba velmi obdivoval. Málomluvní, dobromyslní a velmi pilní. Já tenkrát pracoval jako číšník v pětihvězdičkovém hotelu a kavárna, v níž jsem Elisabeth potkal, patřila k oblíbeným lokálům naší pánské party. Rychle to mezi námi zajiskřilo a velmi brzy jsme mysleli na svatbu. Vzali jsme se 20. hočervence 1960, tedy už před sedmadvaceti lety. Nevím, jestli by si mě vzala, kdyby věděla, co ji se mnou čeká. Ale koneckonců... z kolika číšníků se stanou obdivovaní i zatracovaní spisovatelé? Elisabeth – brzy jsem jí začal říkat Ebet – se stala mou věrnou průvodkyní a snášela se stoickým klidem všechny vrcholy i pády mé kariéry. Ted' jsem však musel zvládnout mistrovský kousek – přesvědčit ji, že existuje o třicet let mladší Erich.

Po přivítání, aperitivu a obvyklých otázkách se mi podívala rovnou do očí: "Tak co se děje? Přece jsi mě sem nezval jen tak?"

„Je to tak, Ebet,“ vykotal jsem rozpačitě, „mám skutečně velký problém. V balúčistánské poušti se mi přihodilo něco neuvěřitelného a já nevím, jak ti to vysvětlit...“

„...přivedl jsi do jiného stavu nějakou Arabku?“ přerušilamě.

„Ne Co si o mě myslíš! Ten problém nesouvisí se seksem, ale s jedním klukem. No, vlastně už mu je dvaadvacet.“

Ebet se na mne dívala velmi skepticky, avšak očividně

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

byla ráda, že jsem jí tam někde v poušti nebyl nevěrný s místními krasavicemi.

„To jsi ho jako adoptoval?“

„Nesmysl. Jak bych mohl v balúčistánské poušti někoho adoptovat? A co bych dělal ve Švýcarsku s dvaadvacetiletým Arabem nebo Peršanem?“

„Vím přece, jak dokážeš být soucitný! Ale nechod' kolem horké kaše a řekni mi, co se vlastně stalo.“

„Jenom tě, Ebet, prosím, abys mě nepřerušovala. Postupně všechno pochopíš.“

Vyprávěl jsem a vyprávěl. O všem. O Tomyho zrození, o jeho spolupráci s íránskou tajnou službou, o sabotáži na našem range-roveru na Nemrud Dagu, o Ercanově smrti v tureckém podzemním městě a našem návratu Orient Expresem. Elisabeth mě skutečně ani jednou nepřerušila, jenom dosti často kroutila hlavou. Na konci mého líčení suše poznamenala.

„Dobrý románový příběh. Z toho by mohl být bestseller. Ale to jsi mi mohl vyprávět i doma.“

„Ebet!“ pronesl jsem úpěnlivě a sepjal ruce, „Tomy je tady, dvě patra nad touhle restaurací.“

„No tak mi toho zázračného mládence ukaž!“

Vyjel jsem výtahem nahoru, krátce jsem Tomyho poučil a šel s ním ke stolu, kde čekala Elisabeth. Vzhlédla, než jsme k ní došli. Lžička, jíž se rýpala v šálku s čokoládou, jí vypadla z ruky a Elisabeth se oběma rukama pevně chytila kraje stolu. Postavili jsme se vedle ní. Několikrát se zhluboka nadechla a prohlížela si Tomyho, který tam stál jako vzorný školák s rukama složenýma za zády.

„Erichu?“ vydechla tázavě a pak ještě dvakrát

zopakovala: „Erichu? Erichu?“

Tomy se na ni usmál mým okouzlujícím, o třicet let mladším úsměvem a vyzařoval z něj neodolatelný šarm. Elisabeth si utřela zpocené dlaně do sněhobílého ubrusu. Jednoznačným pánem situace byl Tomy, který podal manželce ruku.

„Zdravíčko,“ protáhl švýcarskou němčinou mým hlasem. „Omlouvám se, pokud jsem vás vylekal nebo vyvedl z rovnováhy. Ale disponuji jen tímhle tělem. Váš manžel byl tak laskav a pojmenoval mě Tomy.“

Ebet dlouho mlčela a pomalu zhluboka oddechovala. Proto k ní Tomy vztáhl i levou ruku a ukázal na mateřské znaménko na hřbetě dlaně.

„Jsem vážně pravý. Vidíte? Vyprávěl vám Erich o tom, jak jsem se stal člověkem?“

Přitáhl jsem od vedlejšího stolu židli a Tomyho na ni posadil. V tu chvíli Elisabeth popadla Tomyho levici a začala ho hladit po hřbetě ruky. Dívala se mu upřeně do očí, pak konečně vzala do své i jeho pravici a stiskla ji. Bylo mi jasné, že se už dostala z počátečního šoku.

„Pěkně tě vítám, Tomy, v našem světě!“ tak zněla její první slova a pak to bylo pro ni typické – si začala dělat legraci.

„Jak mám vlastně poznat, kdo z vás je můj manžel? Erich mohl podniknout cestu časem, zná se s všelijakými vědátory, a někde v minulosti se omladil. Vy, Tomy, jste ve skutečnosti můj Erich, zatímco tenhle ukázala laškovně na mne, nemá vůbec existovat. Takže, co s tím staříkem uděláme?“

Oba se nahlas rozesmáli. Já tam vedle nich seděl neschopen slova. Ebet trvala na tom, že Tomyho

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

okamžitě vezmeme do našeho domu. V hotelu nemohl zůstat, z toho by mohly vzejít jediné komplikace. Nastěhuje se do našeho pokoje pro hosty a prozatím bude nejlepší nikomu ho nepředstavovat. Snad kromě několika nejlepších přátel, ale i ty na to musíme pořádně připravit. Tehdy – v roce 1987 – uváděli v televizi americký seriál Alfa naše situace se té seriálové dosti podobala. Alf bylo komické zvíře, jež se na Zem dostalo odkudsi z vesmíru. Zakotvilo u jedné americké rodiny a rychle se naučilo anglicky. Alf se taky nesměl ukazovat sousedům. Jenže Alf byl hrdinou komediálního seriálu, zatímco Tomy byl naprosto pravý. Diskutovali jsme o tom, co máme podniknout. Tomy nás ujišťoval, že bude vděčný, když získá azyl v našem pokoji a možná se bude moci procházet i po zahradě. Cestovat nikam nepotřebuje, alespoň fyzicky ne, a určitě nám nebude na obtíž dlouho.

Elisabeth namítala, že u nás klidně může zůstat celý život a nikomu na obtíž nebude. Měla z Tomyho opravdovou radost. Kdybych nevěděl, že Tomy po svém jediném intimním sblížení s Chantal nemá lidem vrozenou touhu po sexu, možná bych začal žárlit.

Naložili jsme zavazadla do Elisabetina vozu a jeli do Feldbrunnenu, vesnice nedaleko Solothurnu. Měli jsme tam prostornou třípatrovou vilou s malým parkem a velkou loukou za domem. Ke vjezdu do domu jsme dorazili krátce před půlnocí. Ebet lovila z kabelky klíče. Venku foukal studený vítr, lomcoval větvemi a nám se z vyhřátého auta vůbec nechtělo ven. Uvnitř domu štěkali naši tři psi: nevelký bílý highlandteriér, černý tibetský ovčák a impozantní německá doga, která když mi

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

položila pracky na ramena, byla větší než já. Sice všem cizincům naháněla strach, ale ve skutečnosti byla mírná jako beránek. Všichni tři psi mou manželku žárlivě hlídali. Jakpak asi zareagují na Tomyho? Pootevřeli jsme dveře a už se na nás vyřítil Neptun, německá doga. Zdravil Elisabeth i mne skákáním, olizováním a vrtěním ocasem. Stejně se choval i k Tomymu, jako by patřil do rodiny odjak živa. I malý teriér na nás všechny přátelsky skákal. Rezervovaný odstup si udržoval pouze tibetský ovčák, ale ten se odjakživa nenechal rád hladit. Také teď se nám jenom letmo otřel o nohy.

Konečně ve vlastní posteli, těšil jsem se na dlouhý posilující spánek. Ale probudil jsem se už v sedm hodin ráno. Ze snu mě vytrhl vřískavý, pronikavý, protahovaný jekot a třeskot padajícího nádobí. V pyžamu jsem seběhl do spodního patra. Na koberci tam jako přilepená stála naše devatenáctiletá služebná. Před ní se válel podnos z rozbitými šálky a talířky a dva metry od ní stál Tomy v trenýrkách. Edith se tvářila nesmírně vyděšeně, a když si všimla mne, vypověděly jí nohy službu a bledá jako křída se skácela k zemi. Mezitím přiběhla Elisabeth. Odnegli jsme dívku do jejího pokoje, Ebet přispěchala s mokrým kapesníkem a lahvičkou s nějakou páchnoucí tekutinou. Přidržela ji u Edithina nosu. Tomy zmizel ve svém pokoji, aby se oblékl. Elisabeth se posadila na kraj postele a začala na Edith uklidňujícím tónem mluvit. Dívka se konečně trochu probrala a moje manželka jí vyprávěla, že ten cizí mladík, kterého se tak polekala, je můj nejmladší bratr. Mne můj otec počal ve svých dvaceti letech a za třicet let přišel na svět benjamínek Tomy. Bohudík, že Tomy

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

nemusel tyhle lži poslouchat.

Edith se uklidnila a mohli jsme do pokoje přivolat Tomyho. Choval se jako mladý okouzlující princ. Omlouval se za svůj nenadálý příchod a prohlásil, že jsme mu včera v noci zamlčeli, že v domě žije i takto rozkošná mladá dáma. To byla pravda, zcela jsme na to zapomněli. Edith zrudla a já už viděl další rýsující se problémy s lidskými city. U snídani – obvykle nesnídám, ale tehdy jsem udělal výjimku – nám Ebet sdělila, že doga Neptun, která odjakživa v noci lehávala před dveřmi její ložnice, se tuto noc přestěhovala před Tomyho pokoj. I teď v kuchyni ležela u Tomyho nohou.

Nemělo smysl Tomyho provázet naším velkým domem a ukazovat mu, kde co je. Od onoho nádherného převzetí v ankarském Sheratonu věděl Tomy vše, co jsem věděl já. Znal mou knihovnu, archiv s 80000 diapozitivy i korespondenci s mými čtenáři. Pohyboval se po vile jako domácí pán. Dokonce uměl i vařit stejně jako já. Například připravil za přihlížení užaslé Elisabeth špagety po boloňsku, sám bych to nezvládl lépe. Znal i speciální salátovou zálivku, kterou jsem vynalezl a na niž jsem byl patřičně hrdý. Skoro jako by se její výrobou ve svém domovském světě živil. V přítomnosti Edith jsme úmyslně o Tomym už nikdy nemluvili. Nechtěli jsme, aby se dozvěděla, kým ve skutečnosti byl. Tomy prohlásil, že sice nemůže lhát, ale může mlčet. Pak nás požádal, abychom ho zamkli v jeho pokoji. Chtěl se totiž nerušeně vydat na cesty. Elisabeth s tím nesouhlasila. Odkudsi vyhrabala hotelovou ceduli „Please don't disturb“ a řekla, že teď už bude služebné jasné, že nemá do pokoje vstupovat. Nechtěla, abychom pokoj

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

zamykali, protože pokud by Tomy potřeboval z jakéhokoliv důvodu opustit místnost a my nebyli nablízku, nedostal by se ven. „Představ si, že by začalo hořet a Tomy se nemohl odemknout. Potíž byla v tom, že Tomyho pokoj nešlo zamknout zevnitř. Naše vila, nebo spíše zámeček, pocházela z 18. hostoletí a některé dveře byly ještě původní. Tomy na nás zamrkal a řekl, že teď už se mu nic nestane.

Naše vila Serdang stála přímo u hlavní silnice ze Solothurnu do Oltenu. Den co den oběma směry projížděly tisíce aut. Navíc mezi oběma pruhy vedly koleje úzkokolejné dráhy. Každou půlhodinu kolem rachotila Zelená Lízá, jak jsme vláčku říkali. Hluk však nebyl nijak strašný, protože dům od rušné komunikace oddělovala zeď a sama vila měla poctivé a silné zdi. Vpravo od ní se nacházel malý park se starými stromy a žabím rybníčkem. Za domem jsme měli zatravněnou plochu o rozměrech fotbalového hřiště. V přízemí vily byla umístěna kuchyně, toaleta, zimní zahrada s mnoha okny a dva vysoké obývací pokoje se štukovými stropy. V jedné z těchto rozlehlých místností jsem si zřídil knihovnu. Měl jsem tam sbírku knížek o všech záhadách světa, ale i mnohá odborná díla z oblasti kosmonautiky, genetiky a náboženské filozofie. Druhou místnost jsme používali jako obývací pokoj. Byl vybaven polstrovanými křesly, televizí a krbem takové velikosti, že bychom v něm mohli rožnit sele. V horních patrech bylo dost místa na několik ložnic a koupelen. Ve vile se nacházelo celkem 26 pokojů, ale samozřejmě jsme neobývali všechny. V druhé polovině domu bydlela má sestra Leni se svou rodinou. Na rozdíl od televizních

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

seriálů, v nichž se příbuzní většinou jen hádají, fungovaly vztahy mezi von Dänikenovými skvěle. Elisabeth i mně bylo jasné, že Leni a její dvě děti se dříve či později musí s Tonym potkat. Jak jim jeho existenci vysvětlíme? Bavili jsme se o tom a Tomy prohlašoval, že rozhodně nebude lhát, a jakmile mou sestru potká, okamžitě jí řekne pravdu.

Člověk míní a bůh mění, pomyslel jsem si, když se to nečekaně stalo. Leni měla klíče od naší části domu a často chodívala věncit naše psy. Dopřáli jsme služebné volný večer a Tomy nám právě pomáhal utírat a uklízet umyté nádobí, když do kuchyně vešla Leni, aby z věšáčku za dveřmi vzala psí obojky. Tomy a Leni do sebe doslova vrazili. Duchapřítomný Tomy řekl: „Omlouvám se, hned zavolám Ericha.“ Leni se zmohla jen na to, že se rychle posadila na nejbližší kuchyňskou židli.

Když jsem vstoupil, připadala mi zmatená a sýrově bledá. Pokusila se však křečovitě aspoň trochu pousmát. Ještě vám musím prozradit, že Leni je moje nejstarší sestra. Svým založením je nejen dobromyslná a velkorysá, ale dokáže také vařit lépe než všichni šéfkuchaři světa. Před několika měsíci jí zemřel manžel, všeobecně uznávaný vysoký policejní úředník. Obě Leniny dospělé děti již v té době nežily doma, ale často ji navštěvovaly. Vlastně se dá říci, že Leni si ve svém věku zasloužila mít trochu času sama pro sebe, svoje záliby a z nich především na návštěvu koncertů. Ale ona se i nadále věnovala hlavně rodině a přátelům a mnoho času jí nezbývalo. Ted' seděla na stoličce, psí obojky a vodítka držela v rukou a dotazovala se.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

„Erichu, kdo je to? Rekni mi, kdo to pro boha živého je!“ Posadil jsem se vedle ní, Ebet se k nám připojila a já Leni upozornil, že si bude muset vyslechnout předlouhou historii. Hned na začátku jsem ji však uklidnil, že můj příběh nijak nesouvisí se seksem, něčím nelegálním, nebo snad dokonce se zločinem. Spíše by se dal tematicky přirovnat k některým mých knížkám. To byla koneckonců pravda. Leni nás jen zdráhavě a nejistě následovala do obývacího pokoje. Tomy způsobně vstal a podal jí ruku, což kvitovala lehkým povzdechem. Otevřeli jsme si špičkové americké červené víno Opus One z kalifornského vinařství Roberta Mondaviho. Robertovi říkají známí Bob a já se s ním osobně seznámil před několika lety v Akapulku. Tehdy jsem jako host přednášel na semináři jedné americké ropné společnosti. Kromě mne tam manažeři prezentovali poznatky ze svých specializovaných oborů. U baru mi Bob vyprávěl, že většina jeho krajanů vínu moc nerozumí. Dokonce i ke skvělému Prime Rib of Beef si klidně dají minerálku. To jsem mohl podle svých gastronomických zkušeností naprosto potvrdit. Ještě v šedesátých letech jsem se nestačil divit, čeho jsou Američané u stolu schopni. Sotva se posadili, už se začali cpát chleby s máslem a zapíjet to vodou. Když jsem viděl, jak amíci k naší švýcarské specialitě – sýrovému fondue – srkají horkou čokoládu, měl jsem se co držet. Děsné! Bob Mondavi, ostatně, vzal si za ženu Švýcarku, si tehdy v Akapulku stěžoval na svého otce, který kdysi vlastnil v Kalifornii obrovské vinařství, ale vyráběl jen mizerná vína pro nejširší spotřebu. Potom však rodinný podnik převzal Bob a dal se dohromady s

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

francouzským baronem Philippem de Rothschild. Rothschildové vedli v Bordeaux jedno z nejproslulejších vinařství, které již mnoho desetiletí dodávalo natrh špičková vína. Bob Mondavi a baron Philipp de Rothschild se stali přáteli. Jejich společným úsilím spatřil světlo světa fenomenální nápoj. Mnohaleté znalosti a zkušenosti rodiny Rothschildů se spojily s vinou révou původem z Francie, ovšem pěstovanou na prosluněných kalifornských stráních. Tak vznikl Cabernet Sauvignon Opus One – mok, jenž se podává skutečně jen při mimořádných příležitostech. Na prosté etiketě jsou pouze portréty a podpisy Philippa de Rothschild a Roberta Mondaviho. Po našem setkání v Akapulku mi Bob věnoval bedýnku s dvanácti láhvemi Opus One.

Pokračování v příští části.

čtvrtá část.

Má sestra Leni se ve víně skvěle vyzná a dokáže si vychutnat především červené. S požitkem jsem onen cenný nápoj dekantoval a naléval ho do břichatých sklenek, ale Leni po mně jen krátce blýskla očima a dál upřeně pozorovala Tomyho. Plameny z krbu a světlo několika svíček vytvářely pokojnou, a přesto určitým způsobem napjatou atmosféru. Byla to dlouhá noc. Na jejím konci stály na římse krbu čtyři prázdné láhve Opus

trana p

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

One. Leni moje vyprávění přerušovala pouze krátkými poznámkami typu: „Je to možné? Co to má znamenat? A to jste všechno opravdu zažili?“

Leni znala mladého Marka i jeho matku z mnoha jejich návštěv ve vile Serdang. „Marc byl u všeho hned od začátku!“ tvrdil jsem. „Zavolej mu, jestli mi nevěříš!“

Vzhledem k Tomyho přítomnosti však bylo volání Markovi jaksi zbytečné. Leni se s Tomyho přítomností smířila a začala dokonce na jeho účet vtípkovat. Neustále se na něj obdivně dívala, dotýkala se jeho rukou a dokonce ho hladila po vlasech.

„Znala jsem tě jako kluka, Erichu. Vždyť jsi vyrůstal vedle mne...“ Leni nevěděla, jestli se při těch slovech má dívat na mne nebo na Tomyho. „Vidět tě takového, jaký jsi byl dřív, a zažít tě takového, to je prostě zázrak! A ten hlas a zuby, tvoje široké bílé přední zuby jako před třiceti lety. To je jednoduše nepochopitelné.“

„A co myslíš,“ obrátila se na Leni Ebet, „že se asi děje ve mně, když před sebou vidím tady toho mladíka, přímo cítím ve vzduchu jeho hormony a slyším přesně stejný hlas jako kdysi?“

Pak se obě dámy shodly na tom, co jsem v sobě podvědomě potlačoval. tajné služby nás nikdy nenechají na pokoji. Nemůžeme být přece tak naivní, abychom si mysleli, že Turci jen tak jednoduše zapomenou na Ercanovu vraždu, ať už ji spáchal kdokoliv? A že by se Íránci smířili se ztrátou Tomyho nepochopitelné schopnosti? Tomu taky nelze uvěřit.

„Snad si nemyslíte,“ trvala na svém Leni, „že ta historika takhle jednoduše skončila? Škoda, že můj muž je už po smrti!“ prohlásila rezignovaně. „Mohl by nás

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

spojit se švýcarskou tajnou službou!“

Já ani nevěděl, že nějaká švýcarská tajná služba existuje. Jak by nám ale asi mohla pomoci? Její příslušníci by se nám nejspíše vysmáli.

„Ale Tomy je přece důkaz!“ trvaly na svém Leni a Elisabeth. „Můžete ho komukoliv ukázat. Budete stát dva Erichové vedle sebe. Jeden starší a druhý mladší. To jsou naprosto jasná fakta a nikdo je nemůže vyvrátit!“

Tomy si nemyslel, že by bylo k něčemu dobré, kdyby se ukazoval nějakým tajným. Navíc nás nechtěl svou přítomností příliš dlouho obtěžovat. Rezolutně prohlásil, že během svého pobytu na této planetě nehodlá dopustit, aby jeho současné tělo opustilo náš dům. Dámy si jen povzdychly nad tou mužskou paličatostí.

Následujícího rána došlo k dalšímu incidentu. Zdálo se, že se ve vlastním domě už nikdy v klidu nevyspím. Edith mě vzbudila hlasitým a netrpělivým bušením na dveře. Naštěstí mě ani trochu nebolela hlava, Opus One je prostě kvalitní nápoj a po takových hlava nebolí. „Myslím, že váš nejmladší bratr je mrtvej,“ řekla služebná třesoucím se fistulovým hlasem a rozvzlykala se.

Seběhl jsem po schodech dolů. Tomyho pokoj byl otevřený. Vedle postele se rozvaloval Neptun. Včera večer jsme zapomněli na Tomyho dveře pověsit ceduli „Please dont disturb“. Nahnul jsem se nad Tomyho, abych zkontroloval jeho puls a dech. Vtom se Neptun zdvihl a začal vrčet. „Hodný pejsek, chytrý pejsek,“ uklidňoval jsem to obrovské zvíře klidným hlasem. Ucítil

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

jsem, že Tomy slabě dýchá a puls je rovněž hmatný. Přikryl jsem ho a uklidnil Edith. Řekl jsem jí, že bratr trpí epileptickými záchvaty, a v duchu jsem doufal, že děvče nemá o epilepsii ponětí. Na kliku jsem pověsil „Please don't disturb“ a služebné nařídil, že mého nemocného bratra již nesmí rušit. Přikývla, ale měl jsem pocit, že mi nevěří ani slovo. Ještě jsem se pokusil zahnat Neptuna z jeho nového spacího místa. Pokud bych ho nechal v Tomyho pokoji, mohl by otevřít dveře, protože to se naučil už dávno. Ale jiné to nebude, ani když se uvelebí před pokojem, protože může otevřít kliku zvnějšku a pokoj bude zase dokořán. Takže jsem ho nakonec raději nechalležet vedle Tomyho a řekl o tom Ebeth.

„Nech ho na pokoji,“ nakázala mi. „Jak můžeme vědět, co se odehrává v psí hlavě? Neptun ví sám moc dobře, proč dává na Tomyho pozor – i když my to nechápeme.“

Bylo ještě moc brzo, ale stejně jsem se osprchoval, i když mě to stálo určité přemáhání. Pak jsem prolistoval stoh pošty, kterou mi sekretářka schraňovala po dobu mé nepřítomnosti. Neuvěřitelné, co ode mne naprosto cizí lidé chtěli vědět: „Pane von Däniken, jak to všechno začalo?“ (myšleno na gymnázium!) „Viděl jste někdy UFO?“ (Ne!) „Věříte v boha?“ (Ano!) „Mohl byste u nás mít přednášku, samozřejmě zadarmo, ale udělali bychom vám reklamu!“ (Tu nepotřebuji!) Poslední nabídka se vyskytovala ještě v jedné variantě: „Váš honorář poukážeme dobročinné společnosti!“ (Já si raději určím sám, co se má s mými příjmy udělat!) „Chtěl bych sestavit Váš přesný horoskop. Kde přesně jste se narodil?“ (V Zofingenu!) „Jak financujete své výzkumy?“ (Výnosy z knih a přednášek!) „Jste

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

svobodný zednář?“ (Ne!) „Vím o pyramidách vše a nabízím vám vydání společné knihy o nich.“ (A ještě něco?) „Musím si s vámi bezodkladně promluvit.“ (Zkuste to!) A tak dále. Od zveřejnění mé prvotiny Vzpomínky na budoucnost v březnu roku 1968 jsem do poloviny roku 1987 obdržel od čtenářů přibližně osm tisíc dopisů.

Pro sekretářku jsem na dopisy načmáral pár poznámek. Bohudík jsem měl kancelář v jiné budově, jinak bych Tomyho existenci utajit nedokázal. Sekretářka se mě již několikrát pokusila přilákat do kanceláře, věděla totiž od Ebet, že jsem se vrátil. Nehodlal jsem jí však vyhovět a vymlouval se, že jsem se vrátil do Švýcarska dříve, než jsem měl v úmyslu, a potřebuji pár dní klidu.

Nečekaně se mi přes rameno nahnul Tomy, vedle něj samozřejmě nemohl chybět Neptun, vesele vrtící ocasem.

„Zažil jsi nepříjemná setkání?“ zeptal jsem se. Tomy pokrčil rameny. „Spíš zajímavá. Oba lidé, kteří mě k sobě pustili, jsou jedineční a, v tu chvíli se pousmál, jen jeden z nich lže.“

„Je to možné, u nás na zemi?“

„Zjistil jsem, že ano!“

„Řekneš mi něco bližšího?“

Tomy vyprávěl, že přeskočil do vědomí zámožného Švýcara, který se během převzetí potil strachy, pak se ale otevřel a celou záležitost vzal jako skvělé dobrodružství. Ten muž byl inteligentní a přizpůsobivý. Přistoupil na Tomyho hru a vyměňoval si s ním otázky a odpovědi jako údery při tenise. Bavilo je to oba a Tomy

alespoň porozuměl globálnímu finančnímu systému.

„Finančníci obvykle nebývají neviňátka,“ namítl jsem, „dokážou lhát, až se jim od pusy práší! Jak se ten chlapík jmenoval?“

Tomy vyslovil jméno, jež nechci prozrazovat, a tvrdil, že pan X část svého majetku zdědil a pak ho rozmnožoval morálně bezúhonným způsobem.

Podporoval školy, dětské vesničky a vědecké bádání v oblasti přírodních věd. Mimoto byl nesmírně zvědavý. Proto pro něj převzetí představovalo zajímavý vědecký jev. „Ostatně pan X pokládá kapitalistické zřízení za naprosto přežitý systém.“ „Rozumím dobře?“ Bohatý kapitalista že by se nechvalně vyjadřoval o kapitálu? „Proč se teda živí jako finančník?“

„Protože v současné době – tak mi to řekl – žádné jiné zřízení nefunguje. Pan X věří v celosvětovou měnu, jíž se ovšem on sám nedočká. Možná, že ti ale bude volat.“

„Cože?!“ úplně jsem se vyděsil.

„Od mé návštěvy pan X ví, kdo jsi a u koho bydlím. Pokud by se pokusil s tebou navázat kontakt, tak by to přece odpovídalo lidskému chování?!“

Tomy si posunul židli vedle mne a věcně mě poučoval, že všichni lidé, do nichž směl přeskočit, se o mně dozvěděli. Bylo to nevyhnutelné, protože se samozřejmě vyptávali na všechno možné a on, Tomy, jim nemohl lhát. Později, když už Tomy u nás dávno nebyl, jsem dostával nádherné dopisy od lidí, v nichž Tomy dočasně přebýval. Některé kontakty se změnilly dokonce i v přátelství. Nikdo z nich Tomyho neprozradil, i když tři z nich jen proto, aby chránili sami sebe. Ale nikdo z nich mě neobelhal. A to platilo vzájemně.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Druhou osobou, kterou Tomy onoho rána převzal, byl vyšší církevní administrátor z Německa. Tomy s pobaveným úsměvem líčil, že onen hodnostář měl zpočátku strašlivý strach a domníval se, že do něj vstoupil ďábel. Bylo zapotřebí nasadit veškeré empatické umění, aby se muž uklidnil a bylo s ním možné vést dialog.

„Ten mi taky bude volat?“

„Sotva.“ Tomy zavrtěl hlavou. „Stydí se za své lži a určitě si dá dobrý pozor, aby nic z našeho setkání neprozradil.“

Pak nám Tomy vysvětloval, že naše společnost se dostala do situace, kdy není možné hovořit otevřeně o věcech, jež jsou zdánlivě nerozumné nebo nepravděpodobné. Kontroval jsem, že možná myslí ducha času, což je jev, proti němuž už dlouhá léta bojují, i když s malým úspěchem. Tomy mlčky přikývl a připustil, abych pronesl malou přednášku.

„Duch času neexistuje, a přesto tu je. Máš pravdu, všichni lidé jsou zajatci tohoto neexistujícího ducha času. Můžeme sice psát a říkat, co si myslíme, ale pokud čas nedozrál, nikoho naše myšlenky nezajímají. Musíš vyvinout velké úsilí, aby se ti přesto podařilo své myšlenky vnutit světu. Ale stejně se ti spousta lidí vysměje a vyloučí tě ze společenství rozumných.

Tomy se zatvářil soucitně. Čtenáři jsou však v této chvíli asi trochu zmatení, protože netuší, o čem vlastně mluvím. Proto musím připojit krátké vysvětlení.

Novinář je člověk sbírající fakta která poté zveřejní. Pokud například současnou společnost dráždí slovo

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

UFO, tak nemůžte o tomto tématu zveřejnit sebemenší pozitivní článek. Jeho nadřícení to nepřipustí, protože články musí být rozumné. Ale co se změní, když se onen novinář stane šéfredaktorem? Nic! Šéfem se totiž stane pouze v případě, pokud byl po celou svou dosavadní kariéru rozumný a nepsal nesmysly. Ani v roli šéfa nemůžte ve svém listu – pokud se jedná o seriózně se tvářící noviny – nikdy dát pozitivní článek o UFO na první stranu a pravděpodobně ani na žádnou jinou. UFO nemohou existovat, a ten, kdo je hájí, musí být a priori blázen. V očích rozumných lidí se z UFO vyklubají malá letadla, draci, horkovzdušné balony, odrazy světla, halucinace, výmysly, výplody fantazie, roje včel, meteorologické balony letící ve velké výšce nebo třeba jasně zářící planety, jež asi podle rozumných létají kolem země nepředstavitelnou rychlostí. Všichni rozumní sice používají pseudovědecké argumenty a neustále se schovávají za sukně vědy, ale používají nactiutřačné metody a zaklínají se při každé příležitosti svou nestranností a seriózností. Soudobá společnost neakceptuje pro ně nerozumné informace ani tehdy, když s nimi přicházejí jinak velmi uznávaní lidé. Jen si představte, že by papež nebo některý předseda vlády veřejně oznámil, že se bavil s mimozemšťanem. V tu ránu by se znemožnil! Cože? Mimozemšťan? A tady? Člověče, ty nejspíš nemáš všech pět pohromadě! Když se v únoru roku 1969 stala má kniha Vzpomínky na budoucnost bestsellerem amerického trhu, zvedla se velmi rychle vlna prominentní i méně prominentní kritiky. To by samozřejmě nevadilo, kritika patří k vědě i k demokratické společnosti. Ale vedle oprávněné kritiky

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

se objevovaly vyslovené lži a zcela vymyšlené dezinformace, jež byly vzápětí vpuštěny do mediálního oběhu. Negativní obraz neustále narůstal tím, jak od sebe novináři opisovali. Brzy sev rozumných kruzích pokládalo za tabu říci o mých knihách cokoliv pozitivního. Je to kuriózní, mé myšlenky se sice objevovaly ve všech možných publikacích a dokonce i v televizních pořadech, ale nikdy s uvedením původního pramene. Média a věda se nechaly koupit a ztratily svou nezávislost.

Duch času je kolektivní potlačování jevů, které v současné epoše nechceme brát na vědomí. Tato neblahá praxe mi připomíná majitele domu, v němž se to jen hemží krysami, ale pan domácí před návštěvníky prohlašuje: Krysy? A tady? Ale to určitě ne! Nepřízná přítomnost krys ani ve chvíli, kdy začnou ječet první jimi pokousané děti a ve sklepě se najde ohlodaná mrtvola dlouho pohřešované tchyně. Duch času si nárokuje patent na rozum, soudnost, morálku a znalosti. Je vrahem pokroku.

Pochopili jste ctění čtenáři, co jsme s Tomym mysleli oním duchem času?

Při obědě na verandě mě Ebet upozornila na starší tmavý citroen, jedno z těch aut, u nichž se kapota otevírá na stranu. Vůz se žlutým francouzským číslem stál na chodníku, asi sto metrů od našeho domu. Uvnitř seděli dva muži a jeden svým nikonem neustále fotografoval naši vilu. Znal jsem tento typ fotoaparátu, protože jsem ho dlouhou dobu používal. Byl vyvinut pro

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

sportovní novináře a šlo jím pořizovat snímky na velkou vzdálenost. Auto za chvíli změnilo pozici a popojelo o dvě stě metrů dopředu. Vyběhl jsem ven a pokusil se zabránit vozu v další jízdě, jenže řidič byl rychlejší.

„Něco se děje,“ podotkl Tomy posměšně. Ebet soudila, že by bylo lepší upozornit policii. Ale neudělali jsme to. Zavolal jsem Markovi a chtěl vědět, komu o Tomym vyprávěl. Marc mě ujistil, že sice matce a sestře o našich dobrodružstvích vyprávěl, ale o návštěvníkovi z vesmíru se nezmínil. Ještě se zeptal, zda by se k nám mohl na pár dní nastěhovat. Pokojů jsme sice měli dost, ale myslel jsem, že by bylo lepší, kdyby se u nás Marc ještě nějakou dobu neukazoval.

Třetí noc by dozajista skončila katastrofou, kdybychom neměli Neptuna. Začal totiž divoce štěkat a oba zbývající psi se k němu přidali. Neptun létal po schodech nahoru a dolů, skákal na kliky u všech pokojů, v nichž někdo byl. Běželi jsme do přízemí, Ebet se vyzbrojila baterkou a já pistolí, kterou jsem bez rozmyšlení vytáhl ze zásuvky nočního stolku. Neptun mezitím v přízemí skákal na dveře od zasklené verandy a zuřivě štěkal. Zdálo se mi, jako bych ve tmě zahlédl nějakou postavu mizící mezi stromy. Otevřel jsem dveře a Neptun se s oběma psími kolegy vyřítit ven. Slyšeli jsme startující auto, ale neviděli světlo reflektorů. Když jsme doběhli k rozrušeným zvířatům, pokoušela se právě přeskočit zahradní zeď a pořád divoce štěkala.

Bez dechu a velmi rozrušení jsme se vrátili na verandu. Psi se nechtěli uklidnit. Na dřevěném rustikálním stole ležela načatá krabička cigaret a můj zapalovač. Sáhl jsem po něm, ale Tomy mě chytil za

ruku.

„Cítíte to? Smrdí tady benzin!“

Odložil jsem zapalovač a Ebet znovu otevřela dveře od verandy. Psi opět vystřelili do mrazivé zimní noci. Neptun se s rozkročenými tlapami zastavil nedaleko verandy, čenichal a neklidně přešlapoval na místě. Tam, přímo u zdi domu, kde se popínavé rostliny, v tu dobu suché, šplhají až ke střeše, jsme objevili hadr silně nasáklý benzinem. Srdnatě jsem ho zdvihl a hodil tu smrdící onuci na trávník. Stačila jediná zápalka a stěna domu by se až po střechu změnila v planoucí pochodeň.

„Někdo nás chtěl zapálit!“ rozčilovala se Ebet. „Ted' ale zavolám policii a je mi jedno, co budete říkat.“ Pak láskyplně pohladila Neptuna i dva zbývající psy.

Skupina policejních vyšetřovatelů také konstatovala, že se jednalo o nezdařené žhářství. „Máte nějaké nepřátele?“ ptal se nejstarší z policistů. Samozřejmě jsem nepřátele měl. Pokud píšete o nepříjemných věcech, naděláte si vždycky spoustu protivníků.

„Nemyslím ty, co nesouhlasí s vašimi myšlenkami,“ doplnil policejní vyšetřovatel. „Myslím opravdové nepřátele, kteří by se vám chtěli dostat na kůži. Pokud se někdo odhodlal k takovému útoku, tak vás musí opravdu silně nenávidět.“

Policisté sepsali protokol, petrolejem nasáklý hadr uložil do plastického sáčku, hledali otisky prstů, chtěli vědět, kdo všechno v domě žije, takže jsme jim představili Tomyho, ale neprozradili jeho původ. Nakonec nás policisté ujistili, a asi nás tím chtěli uklidnit, že jejich hlídky začnou věnovat vile Serdang

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

zvýšenou pozornost. Nejrozumnějším řešením by však byla instalace poplachového zařízení na celém pozemku. Kdybychom neměli psy, mohlo dojít ke katastrofě. To jsme věděli taky.

Kloudné zabezpečovací zařízení nešlo tak rychle obstarat. Zatelefonoval jsem Markovi a svému bratru Ottovi a požádal je, aby přijeli a pár dní u nás zůstali. Hodlal jsem v domě celou noc držet hlídky. Tomy se ale domníval, že ke druhému útoku nedojde, protože protivníci vědí, že jsme byli varováni. Možná nám to všechno mělo jenom nahnat strach. Nepřátelé přece museli o našich psech dobře vědět. Ebet navrhovala, abych se s Tomym ubytoval v nějakém horském hotelu, ale to jsem odmítl, protože jsem ji nechtěl nechat samotnou.

Otto byl o dva roky starší než já, povoláním inženýr a jinak absolutní fanda sci-fi. Velmi rychle se vyrovnal s Tomyho existencí a bral ji jako celkem zajímavou zkušenost. Společně jsme rozvíjeli fantastické a velmi podnětné rozhovory. Marc se jich účastnil také. Otto se Tomyho dotazoval na věci, na něž jsem se z určité úcty a zdvořilosti sám neodvažoval zeptat. Například chtěl hned na začátku vědět, zda existuje bůh.

„Samozřejmě,“ odpověděl Tomy.

„Vysvětloval jsi, že vaše bytí představuje jakousi formu energie. Takže v podstatě jste něco jako bohové!“

„Nesmysl! Jsme mikroskopickou součástí vesmíru – stejně jako vy. Bůh zahrnuje celý vesmír a navíc k němu patří nepřetržité stvoření. Bůh existoval již dávno před námi.“

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Tomy se nám snažil objasnit, že lidé rozumí pod pojmem bůh něco, co tady bylo odjakživa a bude existovat věčně. V jeho světě se tomu říká velkolepý duch stvoření.

Velký třesk naší astrofyziky byl prý počátek jednoho vesmíru, jen takové plácnutí do prostoru a času, přičemž čas existuje pouze pro hmotu a její kmity. To jsem poznal již během své cesty vesmírem, ale ještě jsem to nedokázal vnitřně zpracovat. Ani teď jsem tomu pořádně nerozuměl a zeptal jsem se, jestli by to pochopili třeba filozofové. Tomy to popřel a prohlásil, že filozofické myšlení by se na zemi dívalo jako na uzavřený systém – a to je nesprávná úvaha. Ebet katolicky vychovaná stejně jako já trvala na své křesťanské představě boha, a Tomy, vybavený svými i mými vědomostmi, přívětivě prohlásil, že by nechtěl zraňovat její náboženské city.

„Nemusíš mít strach uklidňovala ho Ebet. „Znám Erichovy názory na náboženství a jsem patřičně zvědavá, co se ještě dozvím. Diskuse se stávala složitější. Přinesl jsem diktafon a všechno pečlivě nahrával. V této knize samozřejmě není dost prostoru na všechny detaily, ale možná by bylo zajímavé vědět, co si obyvatel mimozemského světa myslí o našem křesťanském bohu.

„Jak vím z Erichova vědomí a od teologa, kterého jsem nedávno navštívil, stojí na počátku křesťanského, židovského a muslimského náboženství všemocný stvořitel. Je to správná představa, protože stvoření je celý vesmír. Ovšem křesťanská věrouka říká, že tento všemocný Bůh stvořil rostliny, zvířata a jako korunu

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

stvoření i člověka. Ve vaší bibli se píše: A Bůh viděl, že je to dobré. Přesto Bůh později litoval, že stvořil člověka a velmi se nad tím rmoutil'. Svůj omyl chtěl napravit sesláním potopy světa. Vy lidé, v tomto případě tvrdíte, že Bůh udělal chybu, ale to přece není možné.

Křesťanství také hovoří o hříchu Adama a Evy v ráji.

Jedná se o dědičný hřích, který může být smazán pouze obětí Syna božího. Tady zaměňujete příčinu a následek. Bůh je nadčasový a musel už od začátku vědět, že se první lidé dopustí hříchu. Chápete tu nelogičnost vašeho uvažování? Připsali jste svému biblickému bohu vlastnosti jako všemocnost, vševědoucnost a všeobjímající dobrotivost. Ovšem boha, který tohle všechno zvládá, ale současně nečinně přihlíží hříchu i tomu, jakým neštěstím je váš svět přeplněn, lze jen těžko pokládat za dobrotivého. Pokud by byl dobrotivý, ale neuměl by zabránit hrůzám spáchaným v lidských dějinách, tak by to vylučovalo jeho všemocnost. Tyto dvě vlastnosti jsou navzájem neslučitelné. Alespoň po dobu, kdy bude vaši planetu obývat sebranka hašteřivců. Abyste vysvětlili nevysvětlitelné, začali jste vy lidé, vydávat problém za jeho řešení. Ale otázka boha není vzhledem k nekonečnosti vesmíru, jenž se neustále obnovuje, vůbec podstatná. Stvoření je proces a my všichni, ať jsme kdekoliv, jsme jeho součástí. My tomu říkáme velkolepý duch stvoření. Na rozdíl od tvrzení vaší teologie není tento velkolepý duch stvoření odpovědný za vaše utrpení, vaše války, vaše přírodní katastrofy. Musíte přestat jev nazývaný bůh identifikovat s nějakou osobou.

Velkolepý duch stvoření je původcem bezčasovosti

vesmíru.

Poslední větu jsem vůbec nepochopil a s těmi předešlymi to nebylo o moc lepší. Elisabeth se vmísila do řeči.

„Přeskočil jsi do vyššího církevního hodnostáře. Křesťané věří v dědičný hřích a vykoupení prostřednictvím Ježíše. To tedy všichni lžou?“

Tomy, jenž v této chvíli působil velmi lidsky, sklonil hlavu.

„Když chcete vyjádřit ano i ne současně, říkáte často ano ale. To znamená, že věc není černá nebo bílá. Takže obojí je možné. Duchovní, do nějž jsem vstoupil, je doktorem teologie. Jeho intelekt mu napovídá, že ta historka s dědičným hříchem a vykoupením je chybná. Ale jeho víra je silnější než rozum. Víra nepožaduje důkaz. Víra něco akceptuje i navzdory rozumu. Člověk si namlouvá, že v říši boží je i nemožné možné. Věřící obelhávají sami sebe, pokud vůbec mají dost odvahy ke kritické analýze.

Nevyhnutelně jsme se dostali i k dalšímu tématu, na něž se zeptal opět Otto: chtěl vědět, zda ve vesmíru žijí inteligentní tvorové podobní člověku. Tomyho odpověď se v některých bodech shodovala s tím, co jsem už stejně věděl a o čem jsem podrobně psal ve svých knihách. (Proto to neopakuji.) Cítil jsem se polichocen, že jsem v uplynulých desetiletích přišel na věci, jež nebyly úplně scestné. Na pořad dne se onoho odpoledne dostala i ožehavá otázka cestování časem. Otto tvrdošijně trval na tom, že cesty do minulosti jsou vyloučené, protože by v opačném případě vedly k nebezpečným časovým paradoxům. Představte si, že

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

odcestujete proti proudu času. Potkáte se s vlastním pradědečkem a nešťastnou náhodou ho připravíte o život. Pokud se to stane dříve, než pradědeček stihl zplodit vašeho dědečka, nemohl být logicky zplozen ani váš otec a vy vůbec neexistujete, a nemůžete se tudíž vydat na cestu do minulosti. Takto vypadá klasický časový paradox.

Na Tomyho rtech se opět objevil nedefinovatelný úsměv a la Mona Lisa, který se na jeho tváři ukázal pokaždé, když Tomy něco věděl, ale nedokázal to vyjádřit lidskými slovy.

„Cestování časem je přesto uskutečnitelné,“ odpověděl mírně Ottovi. „Představ si síť s velmi malými oky, třeba takovou jako výplet tenisové rakety. Když na raketu dopadne míček, způsobí prohlubeninu. Prostor se zakřiví. Místo tenisového míčku vezmeš malou, extrémně těžkou kuličku, která zakřiví prostor tak, že kolem tvé koule vytvoří další kouli. Ta tvá nepatrná, ale nesmírně těžká koule by byl stroj času. Může opustit prostor na jakémkoliv místě kruhu, i směrem do minulosti. To ostatně vyplývá z Einšteinovy obecné teorie relativity. Pro vás je zatím nepochopitelné, že stroj času při opuštění kruhu přistane v jiném rozměru. Kolem prostoru totiž existuje nekonečně mnoho rozměrů, jež se vyskytují všechny současně. Obrazně řečeno: vedle tohoto prostoru, v němž se právě bavíme, se nacházejí triliony jiných prostorů, jež jsou od našeho vzdálené pouze nanomilimetr. V nich existují lidé jako vy, diskutují jako vy, ale nejsou úplně přesně stejní. V jiném rozměru bys mohl zabít svého pradědečka, ale ten pradědeček není stejný pradědeček jako ten z tvého

rozměru.

„To je na mne poněkud silná káva,“ prohlásil Otto rezignovaně. Přece existuje jen jeden pradědeček a toho nemůžu desetkrát zavraždit.

Tomyho úsměv uvolňoval napětí. Nikdo z nás nevnímal jeho vysvětlování jako vychloubání. Spíše jsme si připadali jako statisté nebo udivené učící se děti, které něco berou jako fakt, aniž by si to mohly ověřit. Věřili jsme Tomy, protože jeho osobnost vyzařovala naprostou důvěryhodnost. Naše námitky přijímal s vlídností hodnou dalaj lámy.

„Váš rakouský matematik Kurt Gödel poznal již před třiceti lety, že Einšteinova obecná teorie relativity připouští cestování časem. Ovšem Gödelův stroj času mohl fungovat pouze v rotujícím vesmíru. Ale vesmír nerotuje.“ Tomy přešel očima naše mlčící tváře. Ačkoliv jsme ničemu nerozuměli, přikyvovali jsme s bohorovností nevědomých. Tomy se posadil vedle Otty na široký polstrovaný lenoch křesla.

„Víš, kdo byl Kurt Gödel?“

„Nemám o něm ponětí,“ pronesl rezignovaně oslovený.

„Tento vědec se narodil roku 1906 v Brně, v tehdejší Rakousko-Uhersku. Vystudoval ve Vídni matematiku a fyziku a později sepsal habilitační práci s nemožným názvem: O formálně nerozhodnutelných zásadách Principia Mathematica a příbuzných soustav.“

„Pro boha živého!“ Otto se chytil za hlavu. „Tomu vůbec nerozumím.“

„Už jenom maličkost,“ usmál se Tomy. „Gödel otřásl matematikou v samotných základech, ačkoliv právě

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

matematika je nevýslovně logická věda. Zformuloval zásadu matematické neúplnosti a odhalil, že všechny formální soustavy jsou neúplné. Nechci vás však zatěžovat vysvětlováním, čím ty soustavy opravdu jsou.“

„Stejně bych nic nepochopil,“ poznamenal jsem suše, vyšší matematika mě vždycky nechávala chladným. Neměl bys nějaký příklad pro hloupé žáčky?“

Tomy vstal a dřepil si na podlahu do tureckého sedu. Účastně se na nás podíval:

„Newyorský starosta chtěl se svou dcerou, spřáteleným právníkem a jeho manželkou letět do Paříže. V letadle už ale byla pouze tři volná místa. Přesto však naše skupinka mohla letět. Jak je to možné?“

Ebet zareagovala první: „Dcera si musela sednout otci na klín.“

„To by bylo příliš jednoduché,“ zasmál se Tomy. „Ta dcera je manželkou toho právníka!“

„Heureka!“ zatleskal Otto. „Celý rozhovor jsme si nahráli na pásek. Teď najdu jednoho z těch geniálních kvantových fyziků a přehraju mu to.“

„Proč ne,“ souhlasil Tomy. „Mohl by to zaobalit do vám nesrozumitelných matematických vzorců a takto vyložit svým vědeckým kolegům.“

Ve vesmíru existují vedle sebe myriády realit směstnaných těsně vedle sebe. Prostorově řečeno. Ve skutečnosti jsou všechny současné. Určitou vágní představu vám o tom poskytne holografický obrázek. Může existovat nekonečně mnoho hologramů, vedle

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

sebe, nad sebou, pod sebou, v sobě, a všechny současně, a přesto jsou mezi jednotlivými hologramy mikroskopické rozdíly. Se svým strojem času přistaneš vždy v jiné současnosti – nebo v jiném hologramů.“

Co jsme k tomu mohli říci? Elisabeth přinesla ovoce, Marc vypouštěl do vzduchu kroužky kouře, Otto zíral před sebe na vzor na koberci. Tomy to ještě zkusil se mnou, ačkoliv dokonale znal obsah mé paměti.

„Taky to nemůžeš pochopit, Erichu. Vy lidé jste přetížení. Trpíte vyčerpáním způsobenou množstvím dojmů kolem vás. Avšak když se zadíváš do vlastního nitra, vzpomeneš si na nedávné představení a poznáš holografický ve smír.

„A kde zůstal bůh?“

„Velkolepý duch stvoření je ověřitelný všudypřítomností bytí. Kdyby náhle přiletěl nádherně barevný papoušek, posadil se na tvou okenní římsu a zaskřehotal pár vět v lidské řeči, ty bys však neměl ponětí, odkud ten pták pochází, co si asi tak pomyslíš?“

Nemusel jsem dlouho uvažovat.

„Někde musí existovat člověk, který toho papouška naučil mluvit.“

„A tak to je i s velkolepým duchem stvoření!“

VELKÝ ZMATEK.

Do Tomyho tajemství jsme zasvětili další tři osoby a

trana p

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

zorganizovali noční hlídky. Na zahradě jsme rozmístili reflektory. Vypadalo to docela nenápadně, jako bychom chtěli atraktivně nasvítit keře a stromy. Pozorné mužské oči sledovaly celý pozemek čtyřadvacet hodin denně. Navíc jsme častěji pouštěli ven psy. Vila Serdang byla oplocená, od silnice ji oddělovala zeď a zezadu byla obehnána pevným plotem. Psi tedy nemohli nikam utéci a na druhou stranu by Neptun každého nezvaného návštěvníka patřičně přivítal. Čtyři dny a noci se nic nedělo, tedy kromě toho, že odkudsi zatelefonovala Chantal a chtěla vědět, jestli nás může v neděli večer navštívit. To znamenalo za pět dní.

Bledý a nehybný ležel Tomy každodenně na své posteli. Ze svých cest se vracel ve stále rezignovanější náladě. Pokoušel jsem se s ním mluvit, povzbuzovat ho, ale Tomy se většinou jen usmál a prosil mne o pochopení, že mu není do řeči. Druhý den po Markově a Ottově příjezdu mi Tomy ukázal navoněný, rukou napsaný dopis od naší služebné Edith. Psala mu, že se v jeho přítomnosti cítí velmi dobře, musí na něj neustále myslet a nemůže se na nic jiného soustředit. Nemohl by jí nějak pomoci?

Poradil jsem Tomymu, že jí klidně může odpovědět. Také písemně, ale ať dopis naformuluje tak, aby Edith hned nepřiběhla a neskočila mu do postele. Od Tomyho se mi dostalo obvyklé odpovědi: prý nemůže lhát. Přesto načmáral pár řádek a dokonce mi je ukázal, než list zastrčil Edith pod dveře. Psal, že je bystrá a půvabná dívka a i on k ní pociťuje sympatie. Nemůže však navazovat intimní kontakty, protože jeho myšlenky se pohybují v jiném světě. Tím však její city ještě více

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

posílil. Promptně mu podstrčila dvě další psaní. Tomy prohlásil, že Edith seznámí se svou pravou identitou. Snažně jsem ho prosil, aby to nedělal. Ona by to nepochopila a navíc by ji to stejně neodradilo.

Ještě třikrát jsme se my, zasvěcenci, večer sešli ke společnému rozhovoru a Tomy nám vyprávěl o svých návštěvách. Přeskočil do vědců z nejrůznějších vědních oborů – pokaždé s jejich souhlasem. Jeden jako druhý Tomyho žádali, aby se spojil i s jejich kolegy. Tomy jim říkal, ať navážou kontakt sami a touto telepatickou cestou se kolegů zeptají, zda jsou ochotni zúčastnit se experimentu. Pouze jediný z vědců hned od začátku pokládal přenos myšlenek za možný. Všichni ostatní se smáli, ale přesto byli ochotní to zkusit. Zbytek už podle Tomyho proběhl rutinním způsobem a vědci samozřejmě byli velmi překvapení. Stejným stylem se spojil i s politiky. Celkem navštívil čtyřiatřicet lidí ze všech koutů světa.

„Třicet čtyři lidí za poslední dny?“ křičel jsem, a ti všichni mě teď znají?

„Ano,“ konstatoval Tomy věcně.

V následujících týdnech mi zatelefonovala, případně napsala řada neznámých lidí. Většinou se zpočátku chovali zdrženlivě, asi se obávali se o svou dobrou pověst. Ti lidé pochybovali o svém zdravém rozumu, ale na druhou stranu je jejich jedinečný niterný prožitek nadchnul. Telefonáty většinou začínaly následující otázkou.

„Jste pan Erich von Däniken?“

„Ano, osobně!“

„Dostal jsem vaše telefonní číslo od našeho

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

společného známého a moc by mě potěšilo, pokud bych se s vámi mohl osobně setkat.“

„Mám mnoho známých a osobní setkání je otázkou času a mé agendy. Upřímně řečeno, jsem zavalen termíny. Kdo byl ten známý, který vám dal moje číslo?“

Ozvalo se odkašláním a pak: „Hm. Na příjmení si zrovna nemohu vzpomenout. Ale říká vám něco jméno Tomy?“

„Samozřejmě! To je tedy něco zcela jiného a již teď se těším na náš první osobní rozhovor.“

Setkal jsem se všemi těmi navštívenými – s některými i několikrát, dokonce i s těmi, kteří mi jenom napsali. Vzniklo něco jako klub pravdomluvných lidí. Nikdo si před nikým na nic nehrál. Vytvořili jsme kroužek zasvěcenců se stejnými zážitky, o něž jsme se však nechtěli podělit s veřejností. Potěšitelným vedlejším jevem bylo to, že vědci a novináři, kteří dosud mne ani mou práci nebrali vážně, se nyní stali vášnivými obránci mých názorů. Dnes mohu konstatovat, že od Tomyho návštěvy na podzim roku 1987 se postoj velmi mnoha lidí k mé osobě změnil. Učenci se začali k Erichu von Däniken chovat vlídněji a chápavěji, působili v tomto směru i na své známé – a totéž platí i pro novináře.

Zeptal jsem se Tomyho, jestli už přeskočil do Chantal a ví, kdo zabil Ercana. Tomy lakonicky odpověděl, že Chantal přijede v neděli a on sám o Ercanovi nic nového neví. Pak pokračoval: „Vy lidé jste sice svým způsobem zajímaví, ale celkově dost nečestní.“

Žijete na planetě Iži, a právě Ihaní mi na vás vadí úplně nej-víc.

„Platí to i pro mě?“

„Víš sám dobře, kdy lžeš,“ usmál se na mne. „Ale

tvoje lži jsou zbytečné. Zkus to bez nich!“

V neděli večer jsem se potuloval se psy po zahradě, když tu náhle Neptun zavěřil a jako blesk vyrazil ke dveřím na verandu. Byly zavřené a jako na potvoru právě tyto dveře měly těžkou železnou kliku, kterou Neptun nedokázal zvenčí otevřít. Myslel jsem, že Tomy je v kuchyni a pomáhá Elisabeth s vařením. Pak jsem zaslechl něco jako výstřel, ale mohl jsem se mýlit. V tu chvíli nebo možná už před výstřelem se ozval hlas který cosi volal, ale nevěděl jsem co. Vše zakončilo bouchnutí dvířek od auta a kvílení pneumatik.

Tomy! projela mi hlavou děsivá myšlenka. Zůstal jsem stát jako v oněch snech, kdy vás někdo pronásleduje a vy se nemůžete hnout z místa. „Tomy!“ zařval jsem, nohy mi definitivně vypověděly službu a svalil jsem se na vlhký trávník. Neočekávaně mě zalila vlna blaženosti, klidu a pocitu bezpečí. Tomy do mě přeskočil.

„Udělal to.“

„Kdo?“

„Chantal.“

„A co udělala?“

„Zabila moje tělo.“

„Jak? Pro boha živého, jak se to mohlo stát!“ Tomy mi předchozí okamžiky popisoval rovnou v mém vědomí.

„Vysokým napětím. Rozezněl se zvonek. Elisabeth zůstala v kuchyni a já jsem šel otevřít dveře. Před nimi stála Chantal v takovém divném zaolejovaném kabátě a bleskurychle mi na tělo přitiskla nějaký předmět se dvěma elektrodami. Napětí bylo vyšší než u normálního elektrického obušku, jaký používají američtí agenti.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Srdce zasáhla křeč a vypovědělo službu.“

„Ale co teď. Řekni mi, co chceš dělat? Rychle, přeskoč do té bestie a něco jí proved'!“

To nejde je mrtvá!

Přes Tomyho uklidňující přítomnost jsem stěží udržel své myšlenky na uzdě. Namáhavě jsem vstal. Ve dveřích verandy se objevila Elisabeth a Otto. Něco křičeli, ale já je vůbec neposlouchal a jen jsem tápavě klopýtal jejich směrem.

Tomy mi už dál nic vysvětlovat nemusel. V mém vědomí se vybavilo všechno, co se odehrálo. Téměř nezúčastněně jsem sledoval Tomyho u domovních dveří. Viděl jsem tam i Chantal v ušmudlaném kabátě, v pravé ruce držela přístroj podobný pistoli. Tomyho tělo se vzepjalo a pocítil jsem bolest ve chvíli, kdy se pokoušel překonat srdečníinfarkt. Potom se obraz přenesl na černý kadillac s otevřenými zadními dveřmi. Uvnitř seděl velitel kasáren z Taftanu. Měl na sobě tmavošedé sako, černé kalhoty a bílou košili s modrou kravatou. Vyklonil se ze dveří, vyštěkl nějaký rozkaz v perštině a bez váhání střelil Chantal, která stále ještě stála u našich dveří, rovnou do zad. Tomyho očima, jež začínaly pomalu vyhasínat, jsem spatřil druhého muže, který vyskočil z kadillaku. Oběhl auto, otevřel kufr, spolu s velitelem popadl každý jednu Chantalinu nohu. Bezvládné ženské tělo odvěkli ke kufru a hodili je dovnitř. Pak naskočili do vozu a cadillac vyrazil pryč. Ještě jsem cítil, jak Tomy opustil své mrtvé tělo a přenesl se do mého vědomí.

Mezitím jsem doklopytal ke dveřím na verandu. Neptun se přehnal kolem Elisabeth a Otty a se

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

zježenými chlupy se zastavil nad Tomyho bezvládným tělem. Neočichával ho ani neolizoval. Jen tam tak stál s rozkročenými tlapami a svažtělým čelem. Elisabeth na něj promlouvala uklidňujícím hlasem a za okamžik přiběhli i oba zbývající psi. Ani oni však Tomyho tělo ležící zkroucené na koberci neočichali.

Otto mi vysvětloval, že byl v prvním patře a uslyšel zvonek, potom zazněl výstřel, zabouchla se dvířka od auta a zakvílely pneumatiky. Elisabeth si v kuchyni nevšimla vůbec ničeho. Zvonek neslyšela, ale Tomy podle ní zřejmě ano, protože náhle z kuchyně odešel.

Přerušil jsem je velitelským tónem.

„Bud'te zticha! Tomy přeskočil do mne! Mrtvé je jenom jeho tělo.“ Ukázal jsem na zem a málem jsem hlasitě zavyl nad svou bezmocností.

„Zdravím tě, Elisabeth, ahoj, Otto,“ pronesl Tomy mým hlasem. Posadili jsme se na gauč v obývacím pokoji a Tomy ještě jednou vylíčil všechno, co už jsem věděl. Během rozhovoru se u domovních dveří ozval zvonek. Otto se opatrně podíval kukátkem a až potom otevřel. Byl to Marc. Nejdříve se zděšeně zadíval na Tomyho mrtvé tělo, pak se posadil k nám a Tomy ho přivítal – mým hlasem.

Marc se obrátil na mne: „Tomy, prosím tě, předved' mi, že se ti opravdu nic nestalo.“

Cítil jsem, jak Tomy mizí z mého vědomí. Marc se zahihňal, vyrážel zvuky jako och nebo ach, stejně jako to dělal během prvního přeskoku v teheránském hotelu Intercontinental. Otto a Elisabeth se střídavě dívali na Marka a na mne.

„To je naprosto neskutečné! Ne, spíš fantastické!“

prohlásil Otto a plácal se do kolen. Přesně v tom okamžiku vstoupila do místnosti Edith. Vypadala jako vzlykající hromádka neštěstí a nemohla ani mluvit.

„Ano, je to tak, Tomy umřel,“ snažil jsem se promluvit co nejklidněji a položil jí ruku kolem ramen. „Víš, Edith, museli jsme s něčím takovým počítat. Tomy byl totiž těžce nemocný.“

Edith se mi z objetí vytrhla a odběhla do svého pokoje v prvním patře. Tomy teď mluvil Markovým hlasem a věcně poznamenal.

„Měli byste moje tělo někamschovat.“

Ebet se ale nejprve zeptala.

„Proč tě Chantal zabila? Zrovna Chantal. A proč ji pak ten velitel zastřelil?“

Na stejné otázky jsem myslel i já. Jak se dostal čtyřhvězdičkový generál z íránských kasáren do Švýcarska? Proč se tady objevil zrovna ve chvíli, kdy Chantal stála u našich dveří? Skoro jsem na toho generála s prošedivělými spánky, pečlivě učesanými vlasy a smuteční páskou na paži zapomněl. Tomy se prostřednictvím Markovy mladistvé tváře usmál.

„To všechno se brzy dozvím. Chantaliny mrtvoly se zeptat nemůžu, ale velitel mě zná, už jsem ho přece jednou převzal. Zaklepám u něj, zašklebil se Marc, a zjistím podrobnosti.“

„Proč s sebou vzali Chantalino tělo?“ ptal se Otto.

„To také ještě nevím,“ usmál se Tomy a Marc se podrbal ve své blondáté kšticí. „Všechno chce čas. Postarejte se o to,“ Marc se zase zašklebil, „aby moje tělesná schránka zmizela, a podívejte se jestli před vchodem nezůstaly stopy Chantaliny krve.“ Marc se

posadil vedle mne a objalně.

„Mrtvé tělo na chodbě domu by mohlo vypadat divně.“
Marc tedy Tomy v Markovi se usmál a v mladíkově obličejí se objevil výraz, který jsme všichni znali v Tomyho provedení. Jen teď působil ještě více odzbrojícím dojmem než v původní verzi. Jakoby na rozloučenou se dotkl mé tváře, prohrábl mi rukou vlasy, což byla velmi něžná gesta, jež pravý Marc nikdy nedělal. Pak začal šeptat, ale tak, aby ho slyšeli všichni.

„Stáhnú se nyní do klidové pozice. Velitele zatím převzít nemůžu. Je příliš rozčilený a má spoustu práce se Chantalínou mrtvolou.“

„Co myslíš tou klidovou pozicí?“ obrátil jsem se na Marka a myslel jsem Tomyho.

„Poznal jsem starého buddhistického mnicha. Přijal mě do svého vědomí, jako by na mou návštěvu čekal po celý dosavadní život. Už teď se nesmírně těší, až ho zase navštívím.“

„Mezi lidmi, kteří se mi dosud ozvali, žádný mnich nebyl namítl jsem.

Marc svěřil paže a posadil se do pohodlné kožené klubovky. Taky se ti nikdy neozve ale ty jemu ano!“

„Žádného buddhistického mnicha neznám!“

„To přijde. Počkej a dočkáš se.“

Marc ze sebe opět vypravil pár komicky znějících vzdechů a potom nastalo ticho. Otto nalil všem sklenku Johnie Walker Black Label. Napila se i Elisabeth, která obvykle whisky nemá ráda.

„Co uděláme s Tomyho tělem?“ zeptal jsem se.

Po krátké poradě jsme se usnesli, že vykopeme hrob. Ve sklepě jsme našli dvě zrezivělé lopaty a krumpáč.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Kopání hrobu mezi stromy nebyla snadná práce, protože půda byla prorostlá kořeny. Zatímco jsme my muži kopali, nařezala Elisabeth jedlové větve a ze všech váz v domě přinesla květiny. Nadzvedli jsme Tomyho tělo a položili je na ubrus z umělé hmoty. Elisabeth tělo zasypala květinami. Pak jsme ubrus zavázali jako balík a s pietou ho uložili do jámy mezi stromy. Nevšimli jsme si ale Edith, která naše snažení sledovala z balkonu v prvním patře.

Byl to nejpodivnější pohřeb, jaký jsem kdy zažil. Čtyři osoby – Ebet, Marc, Otto a já – stály kolem hrobu, který jsme zasypali a nakonec pokryli jedlovými větvemi. Hluboce jsme sklonili hlavy. Nikdo neplakal, nikdo se nemodlil. Marc zažehl svůj zapalovač a začal jím rytmicky komíhat. Napodobil jsem ho. Rozrušená Elisabeth zanotovala první sloku písně o Berezíně: Náš život podobá se poutníkově cestě nocí. Každý potká strážně bez pomoci. Otto nás na chvíli opustil a vrátil se s láhví whisky, skleničkami a čtyřmi svíčkami. Zapálili jsme je a umístili mezi jedlové větve, připili si na Tomyho a zbytek láhve vylili na jeho hrob. Elisabeth prohlásila, že Tomy byl pozoruhodný chlapík a že ho měla velmi ráda. Pak se podívala na mne a objalamě. Marc k nám přistoupil a vzal nás do náručí oba najednou. Bojovali jsme se slzami. Začalo lehce pršet a Otto se zeptal.

„Kdo snese ještě jednu skleničku?“

Přešli jsme zpátky do domu, sklíčení, ale přesto ne smutní. Otto otevřel novou láhev. Elisabeth přichystala v kuchyni večeři a Marc se sklenicí v ruce se šel podívat za dveře.

„Jsou tady stopy krve.“

Vyhrabal jsem v úklidové komoře kbelík, natočil do něj vodu a spláchl těch pár kapek krve z dlažby. Mrholící déšť se postaral o zbytek. Zavolali jsme Edith, aby prostřela ubrus. Ale nepřišla a v domě se vůbec nenacházela. Elisabeth usoudila, že odešla k nějaké své přítelkyni.

Nastala dlouhá noc vyplněná rozhovory a vzpomínkami na Tomyho. Brzy ráno, už kolem sedmé, zazvonil zvonek. Elisabeth šla otevřít a vrátila se spolu se třemi policisty. Pak nás šla vzbudit.

„Dostali jsme hlášení,“ začal nejstarší policista, který měl asi nejvyšší hodnost, přestože na sobě neměl uniformu, „že zde byl údajně zavražděn mladý muž.“

Tvářil jsem se nevinně, ostatní mlčeli.

„Jak jste na tak absurdní nápad přišli?“

„Vaše služebná, slečna Edith, se dostavila k nám na stanici. Vypovídala velmi přesvědčivě. Dovolíte, abychom se tady porozhlédli?“

Tušil jsem potíže. Jenomže Edith přece nevěděla o Tomyho hrobu, alespoň jsem si to myslel. A tak jsem policistům povídal, že Edith je sice milé děvče a pravděpodobně se zamilovala do mého nejmladšího bratra, ale ten včera v noci odcestoval. Civilista se na mne vážně zadíval a zavrtěl hlavou, jako by dával najevo, že mi nevěří ani slovo. Pak policisté prohledali vilu od sklepa až po půdu, zkoumali i Tomyho pokoj a rozestlanou postel. Na polici objevili Tomyho červený švýcarský pas. Civilista ho prolistoval, mnohoznačně pokýval hlavou, zastrčil doklad do kapsy a slíbil, že se ještě uvidíme.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

„Taková mrcha!“ rozčiloval se Otto. Elisabeth věčně konstatovala, že jsme se raději měli řídit Tomyho příkladem a nelhat. Bylo mi jasné, že nás policie nenechá na pokoji a zjistí i to, že pas je vlastně falešný. Žádný Anton von Däniken se 24. hodubna 1965 v Zofingenu nenarodil. Co teď? Od svého zesnulého švagra jsem věděl, že švýcarští policisté jsou dobře vyškolení, velmi houževnatí a důkladní vyšetřovatelé. Jak jim asi vysvětlím Tomyho existenci a jeho zmizení? Elisabeth trvala na tom, že máme říci pravdu. Měli bychom policistům ukázat jeho hrob. Nestačili jsme se ani nasnídat a vypít ranní čaj a už před domem zastavila dvě policejní auta. Na pozemek vstoupilo šest mužů s lopatami a krumpáči. V jejich čele kráčela Edith a nasměrovala celou skupinku mezi stromy, přesně k Tomyho hrobu.

„Tady leží,“ řekla s pokřiveným úšklebkem. Zadostiučinění v jejím hlase se nedalo přeslechnout. Nejraději bych ji uškrtil.

Na hrobě zůstaly zbytky svíček z předešlého večera. Mužům nedalo odhá-zení vrstvy nakypřené hlíny velkou práci. Vnitřně jsem se připravoval na to, že veliteli policistů všechno přiznám. Nechtěl jsem s ním však mluvit před ostatními muži. Policisté brzy narazili na ubrus a květiny. Dva z nich si klekli, odhrnuli rukama zbytek zeminy a odsunuli cíp ubrusu. Objevily se Tomyho černé boty, černé ponožky, tmavošedé kalhoty a košile s červenými a modrými proužky. Všechno bylo promočené, jako by kdosi oblečení před chvílí vytáhl z vany. Kde se tam vzala ta voda? Z deště určitě ne, tolik nepršelo, a mrhnutí by se navíc hned vsáklo do země.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Přihlížel jsem a čekal, že každou chvíli spatřím Tomyho černé vlasy, umazané od hlíny. Ale hlava se neobjevila, ani ruce, ani nohy, v hrobě prostě nic z Tomyho těla nebylo. Jen naprosto prázdné promočené oblečení a plastický ubrus, do něhož jsme Tomyho tělo zabalili. Zdálo se mi, že cítím lehký závan whisky a magnézia. Bylo to divné, tělo zmizelo a nezbyl po něm ani kousek kůže, ani jediný vlas nebo kost. Jen podivně zavánějící voda.

Policisté se zvedli a utírali si z rukou hlínu.

„Co to má znamenat,“ zeptal se vážným hlasem velitel.

„Vždyť jsem vám přece říkal, že tady žádná mrtvola není,“ namítl jsem a nevěděl, jestli se mám smát nebo plakat. Velitel nařídil kopat hlouběji, ale samozřejmě se nic nenašlo.

Velitel s kamenným obličejem nás znovu oslovil.

„Proč pohřbíváte do země promočené svršky a svítíte si k tomu svíčkami?“

„Copak jste nikdy neslyšel o kenotafu? To je prázdný náhrobek, takové se zřizovaly ve starém Řecku a Egyptě. Krátce řečeno, jedná se o čestný prázdný hrob.“

„A kde je ten pravý hrob?“

„Žádný neexistuje, protože neexistuje ani mrtvola. Včera večer jsme takhle jen uctívali odchod mého nejmladšího bratra Tomyho.“

„Asi si myslíte, že jste bůhvíjak chytrý!“ prohlásil policista a ještě opovržlivě zasyčel. „Proti vám a všem zúčastněným bude zahájeno řízení. Nikdo z vás nesmí opustit dům. A vy pane von Däniken půjdete hned s

námi.

Na policejním velitelství v Solothurnu začal výslech. Trval jsem na tom, aby od začátku byl přítomen vyšetřující soudce. Přišel za půl hodiny a zdálo se mi, že nemá zrovna dobrou náladu.

„Tak, pane von Däniken,“ pokoušel se vyvolat kamarádský dojem, „jste přece rozumný člověk a napsal jste už spoustu knížek. Takže nám i sobě ušetřete spoustu času a řekněte, jak to doopravdy bylo. Jakákoliv lež by jen prodlužovala vaši případnou vyšetřovací vazbu.“

„Takže jsem zatčen?“

„Čekáme už jenom na podpis. Takže to vyklopte, a žádné výmluvy!“

Mohl jsem trvat na přítomnosti svého právníka, ale ten by mi určitě věřil stejně málo jako vyšetřující soudce. Požádal jsem tedy, aby písař, který u vedlejšího stolu pořizoval zápis, opustil místnost. Navrhl jsem, aby přinesli magnetofon, že pak budu vypovídat pravdu a nic než pravdu. Záznam z magnetofonu mohou nechat přepsat a já ho bez okolků podepíšu. A tak se i stalo.

Mluvil jsem od osmi hodin ráno až do dvou odpoledne. Jen jsem se občas napil minerálky a dal si jeden sendvič. Vyšetřující soudce se občas zašklebil, bubnoval prsty do stolu, měnil pásky v magnetofonu, přecházel rozrušeně po místnosti, a mnohokrát se mě tázal, zda jsem normální, a pak prohlašoval, že lidé jako já patří na psychiatrii.

„Pane Kellerhansi,“ tak se vyšetřující soudce jmenoval, „můžeme to zkrátit tím, že současně vyslechnete ve vedlejších místnostech Marka a mou

manželku. Budou vypovídat přesně totéž. A že bychom se zbláznili všichni najednou...?“

„Mohli jste se domluvit,“ namítl pan Kellerhans. „Ale my z vás pravdu dostaneme. Takže začneme ještě jednou a pěkně od začátku.“

Vyšetřující soudce se pak na chvíli vzdálil, aby vydal jakési příkazy, a vrátil se zpět s neurčitým úsměškem na rtech. Začal jsem tedy opětovně vyprávět. Za hodinu mě soudce přerušil a nařídil, abych zůstal v místnosti. Alespoň že mi nechal přinést čaj.

Vrátil se až za dvě hodiny. Mezitím jsem stačil vykourit osmnáct cigaret. Nepřišel ale sám, byli s ním Elisabeth, Marc a Otto.

„Všechny čtyři vás zatknout nemůžu,“ prohlásil a nervózně přešlapoval na místě. „Ale jedná se o závažný případ vraždy, i když zatím nemáme mrtvolu. Mohli jste se předem domluvit a my teď budeme prověřovat každou maličkost.“ Podíval se přísně na mne: „Po zohlednění toho, že jste známou osobou a máte v obvodu trvalé bydliště, i po započtení dalších mimořádných okolností jsem se po dohodě se státním zástupcem rozhodl, že vás zatím propustím. Ovšem, pane von Däniken, nesmíte opustit svůj pozemek a vy další tři nesmíte opustit Solothurn. Jakékoliv porušení tohoto příkazu by znamenalo vaše zatčení.“

Pokrytecky jsem poděkoval a pocítil jsem úlevu, že jsem se alespoň pro tuto chvíli z toho malé-ru dostal.

V následujících dnech zkoumali kriminalističtí specialisté a policejní technici vilu i zahradu. Vzali si na

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

mušku nejen Tomyho pokoj, ale i křeslo, kde Tomy sedával. Zabavili předměty, jichž se dotýkal, a samozřejmě i veškeré oblečení, včetně spodního prádla. Každý den jsem musel naklusat na policejní stanici, často i s Markem, Ottou a Elisabeth. Byli jsme vyslychání odděleně, ani už nevím kolikrát. Mezi vyslychajícími se objevovaly stále nové osoby: psychologové, muži z tajných služeb, vědci. Tvářili se stále vážněji, zmateněji a občas i dost vztekle. Když mě konečně nechali celých pět dní na pokoji, zeptal jsem se pokorně vyšetřujícího soudce, zda bych mohl na týden odjet do hotelu Souvretta-House ve Svatém Mořici. Tvrdil jsem, že nutně potřebuji trochu klidu. Byla to koneckonců pravda.

„Mám několik podmínek,“ řekl vyšetřující soudce vážně. „Neopustíte Svatý Mořic, budete se mi každý den telefonicky hlásit a s nikým, ale absolutně s nikým, nebudete o této záležitosti mluvit! Dostali jsme příkaz, abychom celý případ pokládali za přísně tajný!“

Všechno jsem slíbil a v prvních prosincových dnech roku 1987 jsem odcestoval za zimními krásami Engadinu. Než jsem k sobě pozval Marka, požádal jsem vyšetřujícího soudce o svolení. Proti Markovi nic nenamítal.

„Ale jen jeho!“ zdůraznil. „Jinak s nikým nemluvte. Je to jasné?“

VÁNOČNÍ ZÁZRAK.

Mark a já jsme opět doma. V hotelu Souvretta-House jsem na počítači napsal 263 stran této zprávy. Již v den mého návratu si se mnou chtěl promluvit vyšetřující soudce Kellerhans. Tentokrát byl ale daleko přátelštější než při prvním výslechu. Techničtí specialisté našli důkaz, který svědčil v můj prospěch, a švýcarská tajná služba se spojila se svými iránskými kolegy. Švýcarsko udržuje s Íránem velmi dobré diplomatické vztahy a kromě toho zastupuje i USA. Proto bylo možné ledacos, co bych vůbec za možné nepokládal.

„Již druhý den po vašem prvním výslechu jsme vyhlásili pátrání po panu Šubikovi.

„Kdo to má být?“ přerušil jsem vyšetřujícího soudce.

„Ten čtyřhvězdičkový generál z taftanských kasáren. Není přece možné, aby se na území Švýcarska proháněl cizí agent, a dokonce tady spáchal vraždu.“

„Takže mi už věříte?“

Vyšetřující soudce se zamyslel. „Víra je věcí církve. Já nemohu věřit nikomu a ničemu. Avšak spolu s několika experty nepokládám vaši verzi za zcela vyloučenou.“

„A našli jste toho čtyřhvězdičkového generála? K čemu by vám vlastně byl?“

Pan Kellerhans se pohupoval ve svém křesle, roztáhl prsty, položil ruce na stůl, sklonil hlavu a řekl.

„Generál byl přece tehdy v Taftanu převzat Tomym a mohl by potvrdit jeho existenci, kromě toho zabil Chantal. Ale proč? Ten generál je klíčem k vašemu případu.“ Vyšetřující soudce se namne podíval přímo s blahovolným úsměvem: „Navíc jsme zatím nenašli Chantalinu mrtvolu. A Francouzi taky ne.“

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

Po slibu, že zachovám maximální diskrétnost, jsem se dozvěděl, že švýcarská tajná služba zapojila do případu nejvyšší francouzská i íránská místa. V obou zmíněných zemích je však do této záležitosti zasvěceno jen několik lidí. Nic nesmí proniknout na veřejnost. Případ se netýká jen astronomů, kteří desítky let marně pátrají po stopách mimozemské inteligence, ale mohl by v konečných důsledcích velice zneklidnit světovou veřejnost. A až o tom popřemýšlím, nakonec dám jemu, vyšetřujícímu soudci, určitě za pravdu, že bude lepší nechat si vše pro sebe. Potom mi ale položil otázku, již jsem od něj opravdu nečekal.

„A Tomy se vám po svém skonu ještě ozval?“

„Ne,“ odpověděl jsem po pravdě. „Vlastně na to netrpělivě čekám.“

„Pokud byste se s ním spojil, požádejte ho prosím, aby přeskočil i do mne.“

„Do vás?“ nevěřícně jsem na pana Kellerhanse zíral.

„Uvažujte přece, pane von Däniken. Pokud mě Tomy převezme, zbavíte se všech starostí. Chápete? Potom budu moci případ uzavřít.“

Poškrábal jsem se na bradě. Tomy by se měl napojit na vědomí vyšetřujícího soudce? Nevím, jestli to půjde. Především proto, že jsem o Tomym vůbec nic nevěděl. Od onoho večera, kdy přeskočil do Marka a oznámil nám že se stahuje do klidové pozice v buddhistickém mnichovi, nastala rádiová odmlka. Nicméně jsem rád soudci slíbil, že jeho prosbu Tomymu vyřídím, pokud se mi ovšem vůbec ohlásí. A ještě jedna věc mě zajímala: jak dlouho se má o celém případě mlčet?

„O tom nerozhoduji já,“ odpověděl pan Kellerhans.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

„Ale obvykle se v takových případech jedná o dvacet let.“

Od té doby uběhlo devatenáct let a myslím, že na rohu sem nebo tam už tak moc nezáleží. Rozhodl jsem se, že onu neuvěřitelnou historku zveřejním. I když jen v románové podobě.

Venku se ochladilo. I v nižších polohách, Solothurn se rozkládá jen několik set metrů nad mořskou hladinou, napadl první sníh. V tamní vile Serdang u basilejské silnice se každý večer zatápělo v krbu. Občas se objevil Marc a zůstal na večeři. Služebná Edith dala výpověď písemně. Napsala nám, že nemůže žít pod jednou střechou s vrahy. Vyšetřující soudce zrušil mé domácí vězení a dovolil mi cestovat po Švýcarsku. Ale stejně jsem jen občas zašel do kanceláře a vyřídil nejnmutnější záležitosti. Hodně jsem četl noviny a doprovázel Elisabeth při vánočních nákupech. Sestře Leni jsme o Tomym řekli všechno a nařídili jí, že o tom nesmí s nikým mluvit na příkaz nejvyšších státních míst. Vnitřně jsem zůstával neklidný a rozčilený. Proč se ještě Tomy neohlásil? Co se mu mohlo stát? Štědrý večer probíhal jako každý rok. Leni a Elisabeth vařily, připravovaly saláty a dezerty a já se postaral o dva dozlatova opečené krocany. S celou rodinou včetně švagrů, švagrových a jejich dětí jsme společně stolovali u mohutného oválného stolu. Mihotavé světlo svíček se odráželo ve skleničkách, domem se nesla vůně jehličí, začali jsme rozdávat dárky, ozýval se veselý hovor, smích a navzájem jsme si děkovali. Do vánočního ruchu tlumeně zaznívaly koledy. Oslava se chýlila ke konci,

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

když tu jsem pocítil ve svém vědomí jemné zapraskání, skoro jako by se mi do myšlenek vmísil nějaký rozhlasový vysílač. Následovalo telepatické zachichotání.

„Dávej pozor!“

I přes své zkušenosti s Tonym jsem se začal nahlas úlevně smát. Nejspíš i proto, že z reproduktorů právě zaznívala koleda „Z nebe k vám přicházím sám.“

„Opravdu jsi to osobně Tomy? Jako by ses doopravdy snesl z nebe.

„Šťastné a veselé!“ odpověděl. „Máš pro mne trochu času?“

Informoval jsem ostatní, že nás navštívil Tomy. Všichni dospělí o něm stejně věděli, pouze děti se ptaly, kdo to je. Vysvětlil jsem jim, že můj nejlepší přítel, a neměl jsem pocit, že bych lhal. Pak jsem se s úsměvem vydal po schodech nahoru a položil se na postel. Tomy mi neodpovídal cestou přenosu myšlenek, ale přesto jsem jakýmsi záhadným způsobem všechno viděl, cítil a slyšel.

První série obrázků zachycovala velitele taftanských kasáren. Právě četl noviny, když mu Tomy pronikl do vědomí. V té chvíli seděl u stolu ve velké místnosti v domě svých rodičů na kraji Teheránu. Měl na sobě civilní šaty. Tomyho návštěva ho nepřekvapila – naopak, už na něho čekal.

„Musel jste přijít,“ říkal sám pro sebe. „Čekal jsem na vás od té doby, co jsem se vrátil domů. Již nejsem brigádním generálem, ale civilistou. Chtěl byste určitě ze všeho nejdříve vědět, proč jsem zastřelil Chantal. Zabíla mého milovaného syna. Zákeřně.“ Jeho vědomí

zaplavila hořkost.

Příběh se zamotával. Dosud jsem o generálovu synovi vůbec nevěděl, nikdy se o něm nezmínil. A že by Chantal toho syna zabila?

Tomy pouštěl události do mého vědomí pomalu, jako by nechtěl přetížit můj mozek.

Velitel měl jediného syna, Chálida, a dvě dcery. Mohl jsem si onoho Chálida prohlédnout, jako by stál přímo přede mnou. Urostlý štíhlý mladík s jemnými rukama a prsty, jež by mohly patřit pianistovi. Černé vlasy a tmavá pleť porostlá prvním strništěm vousů. V bezstarostném úsměvu odhalil řadu slonovinově bílých zubů. Pak se v rodině objevila Chantal, vypadala skoro stejně jako v době, kdy jsem ji znal. Okamžitě začala Chálida svádět pomocí veškerého svého ženského kouzla a mladík se ani moc nezpěchoval. Velitel – budu mu tak říkat i nadále – neviděl pletky mezi Chálidem a Chantal příliš rád. Sice by klidně synovi dopřál milostné dobrodružství, to není v orientálním světě nic neobvyklého, ale vadil mu věkový rozdíl mezi Chantal a Chálidem. Spíše by mu vyhovovala dívka z nějaké zámožné iránské rodiny. Velitel si představoval, že by se jeho syn mohl uplatnit ve státních službách nebo v politice, ale mladík se rozhodl studovat medi-cínu. Už měl za sebou dva a půl semestru na teheránské univerzitě. Chantal přesvědčovala jeho rodiče, že jejich syn by se měl lépe v Paříži a že i možnosti lékařského studia jsou ve Francii podstatně lepší než v Íránu. Chálid tedy odejel do Paříže a nastěhoval se k Chantal. To vše se stalo v létě roku 1986. V následujících měsících přijížděl Chálid domů na krátké návštěvy, byl

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

ale stále zasmušilejší a vypadal nezdravě. íránští lékaři u něj diagnostikovali leukemii, snažili se ji sice zastavit, ale výraznějšího úspěchu nedo-sáhli. Chálid spoléhal na vědecký výzkum a doufal, že brzy bude k dispozici účinný lék. Během jedné z krátkých návštěv v Teheránu se Chálid své nejstarší sestře svěřil s tím, že ho Chantal podvádí. Ve společném bytě bývá jen zřídka a on ji už nechal sledovat soukromým detektivem. Stala se z ní opravdová kurva, která myslí pořád jen na sex. Už se mnohokrát zle pohádali, ale nic se nezměnilo.

Pouhé dva týdny před tím, než jsme se s Markem a Tomym objevili v taftanských kasárnách, zemřel Chálid v teheránské nemocnici. Rodina velice trpěla. A proto také ona smuteční páska na velitelově rukávu. Velitel, který po celou dobu tiše hovořil, ačkoliv by mu Tomy rozuměl i bez toho, položil ruce na stůl. Chantal prý krátce poté předala veliteli dopis s finančními požadavky. Naříkala nad Chálidovou smrtí a tvrdila, že je na tom finančně velmi zle. Teprve později, při rozhovoru se svou nejstarší dcerou, se velitel dozvěděl pravdu o Chantaliných nevěrách, její sexuální žádostivosti, neřestném životě a o tom, jak hanebně se k Chálidovi chovala. Ve světle těchto informací pojal určité podezření, spojil se se svým starým přítelem z tajné služby a zařídil exhumaci Chálidovy mrtvoly.

„Víte, proč můj milovaný syn Chálid dostal leukemii?“ zeptal se hlasitě hněvivým tónem a otázka byla určena Tomymu v jeho vědomí. „Ano, příteli Tomy, víte to. Ta zvrhlá žena vystavila mého jediného syna radioaktivnímu ozáření. Muselo to trvat měsíce. Chálid pak den po dni chřadl. Strašlivě trpěl a ona se k němu

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

chovala jako prašivému psovi. Zasloužila si strašlivou smrt a já ji nakonec jen zastřelil!“

Velitel složil hlavu do dlaní a rozplakal se. Brigádní generál, který v mladších letech možná přihlížel smrti spousty lidí, se změnil ve zlomeného starce.

Tomy se probíral vzpomínkami dál a zajímalo ho, proč se velitel objevil před vilou Serdang právě ve chvíli, kdy Chantal zabila jeho Tomyho. Velitel vstal a začal přecházet po pokoji. Mluvil nahlas a choval se tak, jako by jeho partner byl viditelným člověkem.

„Jsem rád, když si mohu promluvit s přítelem – a vás za přítele pokládám, protože nepocházíte z našeho strašlivého světa. Víte, že jsem býval členem šáhovy tajné služby SAWAK. Nebyly to hezké doby. Máme na svědomí hodně bezpráví a já se za ty roky stydím. Pokud v nějakém jiném světě existuje odpuštění, pak za něj Alláha snažně prosím. Prosím, ať je milostivý k mé duši. Moje rodina tenkrát některým obětem pomáhala. Ti lidé vůbec nevěděli, odkud pomoc přišla. Zastával jsem u SAWAK vysokou funkci a moje rodina patřila v zemi k těm nejzámožnějším. Už můj dědeček těžil na vlastním pozemku ropu. Po změně vlády jsem se díky vysoké kvalifikaci udržel v armádě, nejprve jsem vedl výcvikové středisko v Teheránu, později mě odsunuli do Taftanu. Ale některá stará přátelství zůstala zachována. Bez těchto kontaktů bych nikdy nemohl svého syna Chálida Alláh buď milostiv jeho duši exhumovat. A taky jen s pomocí dávných přátel se prokázalo, že Chálid byl ozářen. Jsem jim za to vděčný.

Pomalů jsem, stále ještě vleže na posteli, začínal

trana p

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

chápat všechny souvislosti a jednotlivé kamínky, o nichž jsem dosud neměl tušení, se skládaly do velké mozaiky.

Všechno, o čem velitel vyprávěl, jsem současně viděl, slyšel a vnímal i ostatními smysly. Cítil jsem závany větru, chuť cigarety. Viděl jsem, pokud se dá použít slovo vidět, velitele jako příslušníka tajné služby, jako plukovníka ve výcvikovém táboře, cítil jsem jeho bolest i touhu po odplatě, vnímal jsem jeho rozhořčení nad světem i nad sebou samým. Registroval jsem všechno, i to, když velitel otevřel okno, a slyšel jsem jeho kroky. Mluvil s Tomym ve svém vědomí jako s člověkem, který sedí v křesle naproti němu.

„Chtěl byste znát i podrobnosti? Dozvíte se je, všechny! Tomy moc bych si přál, abyste mě vzal do vašeho světa. Ano chápu, že to není možné. Ale můžete tam u vás za mne ztratit slovo? Dostane se mi odpuštění?“

Vnímal jsem i Tomyho odpovědi. Uklidňoval velitele, ukazoval mu části svého domovského světa, vysvětloval mu vznik vesmíru a vyprávěl o velkolepém duchu stvoření.

„Doufám, že odpuštění existuje, jestliže se člověk chce napravit, a to já chci. To prý velmi pomáhá. Takže, dozvěděl jsem se od svých přátel (z nichž jeden – jistě ho vidíte v mém vědomí – je náčelníkem tajné služby) o tom, co s vámi mají v úmyslu. Vás Tomy, pokládali za velmi nebezpečného. Měl jste jakýmkoliv způsobem jednou provždy zmizet z tohoto světa. Vaši přátelé také i když ti tak nebezpeční nebyli. Pokusili se vás zlikvidovat všechny najednou. Ano to byla ta zdánlivá nehoda na

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

hoře Nemrud Dag v Turecku. Tady, v Teheránu, začali být všichni pořádně nervózní, když jste ten útok přežili. Padl návrh na vaše zavraždění smrtelně jedovatým plynem. Ale ten by mohl zasáhnout i další osoby a z toho by vznikly zbytečné komplikace. Náš nejlepší odborník na fyziku vysvětloval, že vás vlastně není možné jen tak jednoduše zabít, protože vaše vědomí může přeskočit z jednoho člověka do druhého. Vždyť jste to tady v Teheránu názorně předvedl! Tomy já byl proti takovému postupu – a vy víte, že mluvím pravdu! Ale nebyl jsem příslušníkem tajné služby a můj názor tedy neměl potřebnou váhu. Se starými přáteli jsem se nikdy nestýkal v úředních budovách, ale scházeli jsme se v kavárnách. Tam jsem se také dozvěděl, jak věrolomným způsobem se vás chtějí zbavit. Ten fyzik navrhoval použití vysokého napětí, které by bylo do vašeho těla zavedeno naprosto nečekaně. Vaše vědomí tím mělo být šokováno a nemělo mít dost času na opuštění mrtvého těla. Alláh buď pochválen, že jste ten útok přežil!“

Pak po několika sekundách mlčení, ještě dodal: „Trpěl jste moc?“

„Ne odpověděl Tomy v jeho vědomí dobromyslně. „Na vteřinu jsem byl překvapen, jak divoce se Chantal tváří. Stála přede dveřmi, zuby zaťaté a vy ceněné jako vzteklý pes. Chtěl jsem na ni promluvit, ale vůbec jsem se k tomu nedostal. Musela mi do těla pustit více než 50000 voltů. Bolest jsem cítil jen chvíli, nejdříve jsem se pokusil stabilizovat tep svého srdce. Ještě jsem si stačil všimnout kadillaku a vás, pane veliteli, pak zazněl výstřel z vaší pistole. Chantal otevřela ústa, v očích se jí

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

objevil nechápavý výraz a pomaloučku se sesunula k zemi. Poslední, co jsem Tomyho očima zahlédl, byl druhý muž, který spolu s vámi táhl Chantal ke kufru auta. Pak jsem přeskočil do Ericha.“

„To je ten spisovatel, že?“ Velitel vykouzllil na tváři unavený úsměv. „Jak se mu daří? Můžete ho ode mne pozdravovat a vyřídit mu, že brzy všechno skončí?“

Tomy mu to slíbil a uklidňoval velitelovy zmateně kroužící myšlenky. Generál se skutečně brzy ovládl a bezděčně sáhl po cigaretě.

„Odkud jste věděl, kdy Chantal zaútočí?“

Velitel v té chvíli působil uvolněně. Zřejmě ho uklidňoval nejen způsob výměny myšlenek mezi jeho vědomím a Tomyho inteligentní energií, ale i porozumění, jež mu Tomy dával najevo.

„Když jsem působil u SAWAK, tak jsme o elektrošokových zbraních ještě nic nevěděli. Ty tenkrát neexistovaly. Ale v té kavárně mě známý vysvětlil jejich funkci a také mi řekl, že k útoku dojde v neděli večer. Chantal ten přístroj dostala až v Paříži. Ne to už nešlo vydržet. Víte, mimozemský příteli, jak mi bylo, když právě ta děvka, která zákeřně zabila mého milovaného Chálida, měla odpravit i vás? Já byl proti, opravdu, věřte mi, Tomy!“

Velitel se po chvíli uklidnil a dokonce se dokázal usmát. „Teprve několik dní předtím jsem se dozvěděl o pravé příčině Chálidovy smrti. A teď byl plánován vražedný útok na vás! To jsem nemohl dopustit. Chtěl jsem do vily vašeho přítele dorazit před Chantal. Volal jsem tam a chtěl vás varovat, ale nikdo telefon nezvedl. Když jsem přede dveřmi uviděl tu potvoru a Tomyho,

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

pokusil jsem se zasáhnout. Zařval jsem: Zahod' to! Pak jsem zezadu viděl, že zvedá pravou ruku, a střelil jsem ji do zad'. Alláh ví že jsem ji neměl v úmyslu zabít, ale musel jsem reagovat bleskurychle. Tomy, chtěl jsem vás zachránit. Pokud bychom přijeli o chvíli dřív, mohli jsme ji svázat, dopravit do Íránu a tam postavit před soud.“

Velitel si velkým kapesníkem otřel pot z čela, sáhl po doutníku a zeptal se, zda chce Tomy ještě něco vědět. Byl ochoten prozradit úplně všechno.

„Můžete mi říci, co se stalo s Chantalinou mrtvolou?“ zajímal se Tomy.

„Kadillakem jsme zajeli do jedné vesnice v horách. Švýcarský známý mého přítele tam má statek. S jeho pomocí jsme mrtvolu i s oblečením rozpustili v sudu s kyselinou solnou. Nezůstala po ní ani stopa. Stále jsem se nacházel na své široké posteli ve vile Serdang a zhluboka oddechoval. Sledoval jsem děj s velkým napětím. O velitelových slovech jsem ani v nejmenším nepochyboval. Tomy koneckonců všechno prožíval ve svém vědomí a já u toho jeho prostřednictvím mohl být. Když jsem otevřel oči, stála u postele Elisabeth. Z přízemí ještě pořád zaznívaly koledy a dětský smích. Stejně jako poprvé v Ankaře, i tentokrát trvala cesta jen pár sekund. Elisabeth za mnou zřejmě musela přijít bezprostředně poté, co jsem se zvedl od sváteční tabule.

„Jak to vypadá?“ ptala se.

„Vím všechno podstatné,“ odpověděl jsem trochu zmateně. „Neuvěřitelná historika! Rád bych se ale dozvěděl ještě pár maličností.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

„...zdravím tě, Elisabeth, přerušil mě Tomy mým hlasem. „Poskytni svému skvělému manželovi ještě několik sekund, za chvíli se vrátí mezi vás.“

Když jsme osaměli, zeptal jsem se Tomyho: „A jak to bylo s Ercanem? Proč musel umřít?“

Tomy mi do vědomí přehrál další díl příběhu. Stále ještě jsme se nacházeli ve velitelově teheránském domě. Pokoj byl dost intenzivně cítit doutníkovým kouřem. Divné. Ležel jsem doma na posteli a cítil jsem štiplavý kouř z místnosti, jež se nacházela tisíce kilometrů od Švýcarska. A ještě podivnější bylo, že Tomy se s velitelem ve skutečnosti setkal už před několika týdny, ale já to celé prožíval jakoby v přímém přenosu o Vánocích roku 1987. Přestal jsem hloubat o tom, jak je to možné, a řekl si, že to způsobuje Tomyho holografický vesmír.

Ve vzdáleném – a časově posunutém – Teheránu otevřel velitel okno a vyhodil zbytek doutníku do sudu se šterkem, jenž stál pod oknem. Několikrát se zhluboka nadechl a vrátil se ke stolu.

„Ano, takže případ Ercana Gűsteriho,“ pokračoval ve své samomluvě. „Dozvěděl jsem se o tom, až když byl pan Gűsteri mrtvý. Nechutná věc, přinejmenším nepřímo ji má na svědomí rovněž Chantal, třebaže se vraždy osobně neúčastnila. Ten Ercan a ta kurva, velitel připojil ještě i perskou kletbu, spolu udržovali intenzivní intimní styky. Chantal svému novému milenci do všech podrobností vylíčila události z teheránského hotelu Intercontinental. Vyprávěla mu o Tomyho pomoci při pátrání po teroristech a také o tom, jak Tomy přeskakoval do vědomí cizích osob, mimo jiné i jednoho

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

ajatolláha a jednoho zámožného obchodníka s ropou. Nevynechala dokonce ani ten pokus s fyzikem. Ercan Güsteri – Alláh buď milostiv jeho duši – jejímu vyprávění o mimozemské energii přítele Tomyho nevěřil ani slovo, ale byl přesvědčen, že se musí jednat o nějaké parapsychologické schopnosti, tak zvané P eS I . Vážený Tomy, měl byste vědět, že Ercan byl významným členem pravicové extremistické turecké strany. Špiclové jsou v dnešní době všude, i v okolí pana Giisteriho, a tak se naše tajná služba dozvěděla o plánech na váš únos. Turci vás chtěli omámit a unést. Ne proto, že byste byl návštěvník z cizích světů, tomu nikdo nevěřil, ale kvůli vašim schopnostem. Hodlali vás přimět ke spolupráci a zneužít pro své politické účely. Měl jste přebírat a měnit vědomí jistých politiků. Ti hlupáci nechtěli pochopit, že jim vaše zajetí k ničemu nebude, protože dokážete přeskakovat z těla do těla, a předpokládám, že byste se mohl nastěhovat třeba do jejich vůdce a přepólovat ho.

Tomy se zasmál. „Jak jste řekl,“ vzkazoval do velitelova mozku, „mé pozemské tělo mohli klidně zabít. Vždyť Chantal to zvládla. Ale pokud by tomuto tělo způsobili nějakou bolest, mohl jsem okamžitě převzít vědomí svého mučitele a třeba v něm vyvolat výčitky svědomí.“

Nyní se zasmál velitel. Byl to úlevný smích.

„Vy jste dobrák! Chtěl bych vás mít za přítele po celý svůj život!“

„Můj čas se brzy nachýlí ke konci,“ prozradil Tomy veliteli. „Doma už nedočkavě čekají na mé zážitky a zkušenosti s touto planetou Iži. Ale copak nemohla

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

íránská tajná služba umravnit pana Ercana nějakým milosrdnějším způsobem? To ho museli rovnou zavraždit?“

„Grémium tak rozhodlo. Nešlo jim ani tak o Ercana a jeho skupinu, to byla turecká záležitost, ale o to, abyste vy byl stoprocentně mrtvý. V Teheránu nemohli dopustit, abyste se, milý příteli, nebo vaše energetická forma potloukal někde po Turecku. Jak již víte, měl jste být zabit elektrošokem. Pokud by podle původního plánu vás a vaše tělo unesl Ercan se svou skupinou, nemohli bychom si být jistí, jestli se někde znovu neobjevíte a nebudete se nám třeba chtít pomstít..., určitě byste toho byl schopen, pokud byste samozřejmě chtěl.“

„Pomsta,“ pronesl tiše Tomy, to je něco co v našem světě neznáme.

Ztlumil jsem v ložnici světlo. Svítila pouze malá lampička a mohl jsem nerušeně dál sledovat příběh odehrávající se v mém vědomí.

„Ale my ano, co jen to jsme za mizernou planetu!“

Tomy se zasmál, což je typicky lidská záležitost, smát se naučil od nás a dělal to rád.

„To není věc planety. Ta je sama o sobě fantastická. Ale vy jste nemožní. I když, musím to připustit, jsem se seznámil i se skvělými lidmi.“

To mě trochu uklidnilo. Pak jsem se dozvěděl, že Íránci nás chtěli zlikvidovat ještě v Turecku, ale než zorganizovali další útok, ztratili naši stopu. Náš trik s falešnými rezervacemi letenek a s Orient Expresem je dokonale zmátl. Výborně. Zeptal jsem se Tomyho, jak dlouho v našem světě ještě zůstane. Odpověděl, že

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

několik dní, chce totiž navštívit svého přítele, toho buddhistického mnicha.

„Přijdeš se rozloučit?“ naléhal jsem.

„Určitě ano.“

„Počkej Tomy, počkej ještě chvíli! Vyšetřující soudce Kellerhans prosí, jestli bys nemohl převzít jeho vědomí. Ušetřilo by mi to další mrzutosti. A ještě něco mě napadá: proč policisté nenašli tvou mrtvolu?“

Tomy se opět zachichotal: „S tím vyšetřujícím soudcem ti můžu vyhovět. A ta mrtvola? Erichu, Tomyho tělo vzniklo během velmi krátké doby, nevyrostlo přirozeným způsobem. Jakmile se z něj definitivně stáhla moje energie, to znamená vibrace, jež držely pohromadě všechny molekuly, tak začal rozpad. Během několika hodin vrátilo Tomyho tělo zemi všechny prvky, které si od ní při svém stvoření vypůjčilo.“

Tomy odešel. Dlouho jsem o nových poznatcích nepřemýšlel a vrátil se dolů k rodině. Svíčky na vánočním stromku dohořivaly. Otevřel jsem růžové šampaňské, nalil do skleniček a řekl dospělým, že jim hned všechno povím, ale nejdříve musíme zahnat děti do postelí. Pak jsem zatelefonoval Markovi. I on už měl vánoční oslavu za sebou, nasedl tedy do taxíku a přijel k nám.

Byla už půlnoc, než jsme se všichni usadili u stolu.

„Budu vám vyprávět neuvěřitelný příběh.“

JAK TO BYLO DAL?

S Tomym jsem se naposledy setkal 1. holedna 1988 pozdě odpoledne. Potuloval jsem se po louce za vilou Serdang, dýchal zhluboka chladný čerstvý vzduch a zbavoval se posledních zbytků alkoholu ze silvestrovské noci. Najednou, jako blesk z čistého nebe, jsem v sobě zaznamenal Tomyho smích.

„Přeju ti šťastný rok 1988 – a vlastně nejen tenhle rok, ale všechna následující léta. Zůstaň zdravý a napiš ještě lepší knížky než dosud!“

„Tomy!“ mluvil jsem s ním, jako by stál přede mnou. „Mám strašně velkou radost, že jsi za mnou přišel!“

„To nemusíš říkat! Vždyť to cítím! Jdi prosím do nějaké místnosti, kde nás chvíli nebude nikdo rušit.“

Zamířil jsem do knihovny a cestou se dozvěděl, že Tomy navštívil vyšetřujícího soudce Kellerhanse. Byl údajně velmi šťastný a stal se z něj nadšený čtenář mých knížek. Podařilo se mu přesvědčit všechny zúčastněné, včetně šéfa íránské tajné služby a hlavy státu, že Tomy již neexistuje a že zbývající aktéři příběhu nejsou nikomu nebezpeční. Všechny akce proti nám byly definitivně odvolány.

Posadil jsem se na židli v knihovně.

„Předpokládám, Tomy, že ses přišel rozloučit. Mohl bych tě nějak zadržet?“

Přímo fyzicky jsem pocítil, jako by mě někdo pohladil, ačkoliv jsem byl v místnosti sám, pouze s energetickým Tomym.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

„Cítím něco, čemu říkáte stesk po domově. A pak už jsem se dozvěděl dost o vás, lidech, vašich dějinách a vašem zřízení. Chtěl bych ti věnovat malý dárek, Erichu.

Pak se stalo cosi nepopsatelného.

Vystřelil jsem ze země do vesmíru, sledoval ještě neuvěřitelnější obrazy než při své první cestě v hotelu Sheraton, a najednou jsem ležel na zelené louce, ačkoliv mé tělo ve skutečnosti sedělo na židli v knihovně.

Tomy se před mýma neexistujícíma očima ukázal v podobě světelné záře, jež pronikla mým čelem, a ačkoliv jsem neměl uši, slyšel jsem věty: „Celé vědění planety je uloženo v elektronech. Dodej atomům slabou energii a elektrony přeskočí z jednoho atomu na druhý. Tvé podvědomí se může na tyto informace napojit.

Potřebuješ k tomu klid. Naslouchej svému nitru a vědění se přelije do tvého podvědomí.“

Otevřel jsem oči a ocitl se zpátky v knihovně.

„Tomy prosím, počkej ještě! Děkuji Děkuji ti! Pokusím se tvého sdělení využít, pochopil jsem, jak to funguje. Vrátiš se ještě někdy?“

„To není možné!“

„Proč ne?“ naléhal jsem.

„Protože tuto planetu mezi myriádami slunečních soustav už nedokážu najít. Pomysli na holografický vesmír. A spoj se s buddhistickým mnichem.

Pak se stalo něco, co by asi ani nejlepší spisovatel na světě a do toho mám daleko nedokázal popsat. Měl jsem pocit, že se mým vědomím rozlévají hormony štěstí. Mozkovými závity mi proudilo světlo vonící po mladých výhoncích květin. Asi to byla nebeská vůně. Nebudu to dál popisovat. Prostě to nejde. Jak bych

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

mohl něco k něčemu přirovnávat, když není k čemu?
Řeknu to jednoduše – Tomy se se mnou rozloučil.

Ještě toho večera jsem napsal mnichovi do buddhistického kláštera v Ladaku, což je místo v Kašmíru. Za půl roku jsem odletěl do Šrínagaru a odtud se terénním autem dopravil do ladackého kláštera. Setkání s mnichem proběhlo velmi zvláštním způsobem. Vůbec jsme spolu nemuseli mluvit, jen jsme se drželi za ruce, ale i to bylo zbytečné, protože jsme o sobě věděli úplně vše.

Následujících deset knih – mezi lety 1988 až 2006 – jsem napsal neuvěřitelně snadno. Na Soudný den dávno nastal jsem potřeboval pouhé tři týdny, třebaže se jednalo o dosti složité téma. A to jsem pracoval každou noc jen čtyři hodiny. Brzy jsem začal dostávat pozvánky na přednášky pro společnosti, o nichž se mi před Tomyho návštěvou ani nesnilo. Německá televize SAT 1 natočila ve spolupráci se mnou seriál o pětadvaceti dílech a navíc jsem se dostal před kameru i v roli moderátora. Pak jsem byl pozván do dvou amerických pořadů na kanálu Discovery. Britská televize TWENTY-TWENTY odvysílala můj životopis o Tomym v něm nezaznělo ani slovo, a dokonce i mezinárodní tisk se o často vysmívaném Erichu von Däniken začal zmiňovat v daleko smířlivějším tónu. Začal jsem být zván na vědecké semináře a přednášky na vysokých školách a z čistého nebe se snesla i různá ocenění. Nakonec mě napadlo, abych ve švýcarském Interlakenu vybudoval jakési muzeum věnované velkým záhadám světa – MYSTERY PARK. Pro jednotlivé pavilony jsem sepsal všechny doprovodné texty.

Däniken_-_Planeta_Ihářů.pdb

A ještě maličkost: založil jsem „Klub pravdomluvných mužů“. Může do něho vstoupit každý, kdo slíbí, že nebude lhát. Nejmladšímu členu je 17 a nejstaršímu 87 let. Mnoho členů se navzájem zná. Je to jednoduchý spolek bez písemných stanov, a hlavně vznikl díky Tomyho inspiraci.